

ΕΚΚΛΗΣΙΑ

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΤΟΣ ΔΕ' | ΑΘΗΝΑΙ, ΦΙΛΟΘΕΗΣ 19 — ΤΗΛ. 27.689 | 1 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ 1958 | ΑΡΙΘ. 15

ΑΣ ΕΥΧΗΘΩΜΕΝ

« Χαλεπός ο καιρός· οί επιβουλεύοντες πολλοί· τὸ τῆς ἀγάπης γνήσιον ἀπόλωλεν· ἐν μέσῳ παγίδων διαβαίνομεν, καὶ ἐπὶ ἐπάλλξεων πόλεων περιπατοῦμεν », ὅπως ἐκήρυττεν ὁ ἱερός Χρυσόστομος.

*

Καὶ ἀφορμὴ τῆς νέας ἀγωνίας τοῦ Κόσμου εἶναι ἡ πρόσφατος ἀπόβασις τῶν Ἑλλήνων καὶ τῶν Ἀμερικανῶν εἰς τὴν Μέσην Ἀνατολήν. Συνεπεία ταύτης, ἐγγύτατα ἡμῶν, πραγματοποιεῖται ἐπίδειξις τῆς Σοβιετικῆς ἰσχύος ὑπὸ μορφήν ἐκτάκτων στρατιωτικῶν ἀσκήσεων· καὶ συντελοῦνται, ἀνὰ πᾶσαν στιγμὴν, ραγδαῖαι καὶ δραματικαὶ ἐξελίξεις, ἀποκορυφῶσαι τοὺς φόβους καὶ τὰς ἀνησυχίας ὅλων.

*

Καὶ προεβλήθη μὲν ὡς δικαιολογία τῆς Δυτικῆς ἀποβατικῆς ἐπιχειρήσεως, ὅτι ἐπραγματοποιήθη αὕτη, διὰ νὰ περισωθῇ ἡ ἀνεξαρτησία τοῦ Λιβάνου καὶ τῆς Ἰορδανίας. Εἶναι ὅμως δυστυχῶς καὶ τοῖς τυφλοῖς δήλον, ὅτι πραγματικὴ αἰτία ὑπῆρξαν αἱ κινδυνεύουσαι εἰς τὴν περιοχὴν αὐτὴν πλούσιαι πετρελαιοπηγαί. Καὶ ὅτι χάρις εἰς αὐτὰς κινδυνεύει νὰ μεταβληθῇ ὁ κόσμος εἰς τέφραν καὶ σποδόν, μέσα εἰς τὰς φλόγας καὶ τοὺς κατραμῶδεις καπνοὺς των.

*

Ὀλιβόμεθα βαθύτατα, ὡς Χριστιανοί, διὰ τὴν δημοσιογραφθεῖσαν ἐπικίνδυνον κατάστασιν· καὶ διὰ τὰ ἀπερίσκεπτα ὀλισθήματα πρὸς τὴν χαινουσαν ἄβυσσον τοῦ ὀλέθρου. Διότι ἀναμφισβητήτως περὶ ὀλισθημάτων πρόκειται. Ἐπειδὴ καὶ ἂν ἀκόμη, ὅπως εἶναι πιθανόν, ὁ φόβος τῆς ἀμοιβαίας ἐξοντώσεως συγκρα-

τήσῃ τοὺς ἀντιμαχομένους ἰσχυροὺς, θὰ παραμείνῃ εἰς τὰς συνειδήσεις τῶν λαῶν πικρὸν τὸ συναίσθημα τῆς ἠθικῆς των χρεωκοπίας. Καὶ θὰ ἀυξηθῇ ἡ ἰδεολογικὴ σύγχυσις εἰς τὰς μάζας. Καθ' ὅσον, ἐμφανίζεται ἀτυχεῶς εἰς τὸ προσκήνιον, ὡς πρωταγωνιστῆς δῆθεν εἰς τὸν ὠραῖον ὄβλον τοῦ εἰρηνοποιῦ, ὁ κομμουνισμός· οἱ φενακισταὶ δηλαδὴ παντὸς ἱεροῦ καὶ ὁσίου· καὶ οἱ μισόχριστοὶ στραγγαλιστὰὶ τῶν λαϊκῶν ἐλευθεριῶν.

*

Ὁ Ἑλληνικὸς λαός, παρὰ τὸ γεγονὸς ὅτι εὐρέθη εἰς τὸ ἐπίκεντρον τῆς φοβερᾶς αὐτῆς δίνης, ἐπέδειξε καὶ ἐπιδεικνύει ἀξιοθαύμαστον ψυχραιμίαν, σταθερότητα καὶ διαύγειαν κρίσεως. Διότι μέσα εἰς τὰ στύγια σκότη τῶν συνεχῶν του δοκιμασιῶν ὠρίμασεν ἡ ἐμπειρία του καὶ ἐμέστωσε τὸ συναίσθημά του. Δὲν λησμονεῖ δέ, πόσον, ἐξ ἀναλόγου ἀφορμῆς, εἶχε θορυβῆσει πρὸ διετίας ὁ Δυτικὸς κόσμος· καὶ πόσον ἀνεπιφυλάκτως εἶχε καταδικάσει τότε — ὀρθότατα — τὴν ὠμὴν Σοβιετικὴν ἐπέμβασιν εἰς τὴν Οὐγγρικήν ἐπανάστασιν, τὴν ὁποίαν ἐπνίξε θηριωδῶς εἰς ποταμοὺς αἱμάτων. Καὶ ὅμως αἱ ἀπροκάλυπτοι καὶ τραχεῖαι ἐκείναι ἀποδοκιμασίαι καὶ αἱ καταδικαστικαὶ ἀδστηρόταται ἀποφάνσεις του δὲν εἶχον ὀδηγήσει εἰς σύγκρουσιν. Διότι καὶ τότε, ὅπως καὶ σήμερον, ὁ φόβος τῶν ὑδρογονικῶν ὀπλων ἐχαλιναγώγησε τὰ κοχλάζοντα καὶ ἀφηνιάσαντα πάθη καὶ συμφύροντα.

*

Ἄς εὐχηθῶμεν εἰς τὸν Θεὸν τῶν πατέρων μας νὰ παρέλθῃ καὶ ἡ φοβερὰ νέα κρίσις, τῆς ὁποίας τὸ Ἔθνος μας — πρῶτον αὐτὸ —

ΥΠΟΜΝΗΜΑ ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΒΥΖΑΝΤΙΝΗΣ ΜΟΥΣΙΚΗΣ *

Μακαριώτατε,

Ἡ Ἐπιτροπὴ ἡ ὁρισθεῖσα παρ' Ὑμῶν ὅπως μελετήσῃ τὰ αἰτήματα τῶν Ἱεροφαιτῶν συνήλθε πολλάκις ἐπὶ τὸ αὐτὸ καὶ ἀντήλλαξε τὰς σκέψεις της, κατέληξε δὲ εἰς τὴν ἀπόφασιν νὰ ὑποβάλλῃ εἰς τὴν Μακαριότητά Σας σχέδιον Νόμον, διὰ τοῦ ὁποῦν θὰ καθίστατο δυνατόν νὰ διασωθῇ ἡ γνησιότης τῆς Βυζ. Μουσικῆς καὶ νὰ ἐξασφαλισθοῦν τὰ δικαιώματα τῶν Ἱεροφαιτῶν.

Ἐὰν ἐφηρομόζοντο τὰ διαλαμβανόμενα εἰς τὸ σχέδιον τοῦτο, πιστεύει ἡ Ἐπιτροπὴ, ὅτι θὰ ἐξηφαλίξεται μία ὁμοιομορφία εἰς τὰς ἱερὰς μελωδίας, διὰ τῶν ὁποῦν ὑμνολογεῖται τὸ ἀπολυτρωτικὸν ἔργον τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ, ἐντὸς τῶν Ἱερῶν Ναῶν.

Ἡ ἱερὰ Μουσικὴ τέχνη ἔχει καθορισθῆ ὑπὸ τῶν Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας. Ὅπως ὄλαι αἱ ἐκδηλώσεις τῆς Ὁρθόδοξου ἡμῶν Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας ἐσημειώθησαν ἐντὸς τῶν σχημάτων τοῦ ἀρχαίου Ἑλληνικοῦ πνεύματος, οὕτω καὶ ἡ Μουσικὴ τέχνη δὲν ἦτο δυνατόν νὰ μὴ υἰοθετηθῇ εἰς τοὺς τρόπους τῆς ἐκτελέσεως της, εἰς τοὺς ἤχους της, εἰς τὰ συστήματά της, ὅπως τὴν ἔξον οἱ Ἕλληνες πρόγονοί μας. Καὶ ἄλλα εἶδη τέχνης ὅπως ἡ ζωγραφικὴ, ἡ ἀρχιτεκτονικὴ, ἡ ποίησις, εἰς τὴν μετρικὴν της καὶ τοὺς λυρισμούς της καὶ τὰς τραγωδίας της, διεσώθησαν εἰς τὸ Βυζάντιον μὲ τὴν διαφορὰν ἀντὶ πηγῆ τῶν ἐμπνεύσεων εἰς αὐτὸ νὰ εἶναι ὁ Διονυσιασμός, ὁ σχηματοποιημένος εἰς ὠραίους Θεοὺς καὶ Ἡμίθεους, ἢ αἱ περὶ Θεοῦ καὶ ἀνθρώπου ἀφηρημένα ἰδέαι τῶν φιλοσόφων, κατὰ τὴν βυζαντινὴν ἐποχὴν, ὡς πηγὴ ἐμπνεύσεων ὑπῆρξεν ὁ Χριστὸς καὶ ἐν τὸ ἀπολυτρωτικῶν του ἔργον.

* Τὸ Ὑπόμνημα ἐπεβλήθη πρὸς τὸν Μακ. Ἀρχιεπίσκοπον ὑπὸ τοῦ Σεβ. Μητρ. Σάμου κ. Εἰρηναίου, ὡς Προέδρου τῆς Ἐπιτροπῆς μελέτης τῶν αἰτημάτων τῶν Ἱεροφαιτῶν.

ἐγνώρισε καὶ ὑφίσταται τὰς σκληρὰς καὶ ἀποτροπαίους συνεπειὰς εἰς τὸ διαρκῶς ἐντεινόμενον μαρτύριον τῶν Κυπρίων ἀδελφῶν μας· καὶ τοῦτο διότι ἡ μαρτυρικὴ μας μεγαλόνησος ἀποτελεῖ τὸν ἐγγύτερον σταθμὸν προσπελάσεως πρὸς τὰς πετρελαιοπηγὰς.

*

Εἶθε τὸ κήρυγμα τοῦ Κυρίου, καὶ οἱ πάμφοτοι κόσμοι τῶν Ὁρθόδοξων ἀντιλήψεων περὶ τοῦ ἀνθρώπου ὡς τῆς ἀνωτάτης ἀξίας τοῦ κόσμου νὰ φωτίσουν τὰς συνειδήσεις τῶν κοσμοκρατόρων· οὕτως ὥστε, ὄχι ἀπλῶς νὰ σέβωνται τῆς ἐλευθερίας τῶν λαῶν, ὡς ἱερώτατον καὶ ἀναφαίρετον δικαίωμα των· ἀλλὰ καὶ νὰ τὰς κατευθύνουν σταθερῶς εἰς ὑψηλοὺς καὶ ἀγίους σκοπούς.

Ἡ βυζαντινὴ μουσικὴ, ὅταν ψάλλεται ὡς παρεδόθη παρὰ τῶν ἡμετέρων προγόνων, συγκινεῖ βαθύτατα τὸ Ὁρθόδοξον Χριστιανικὸν πλῆρωμα. — Ὁμοῦ μετὰ τῶν ὕμνων, τῶν τροπαρίων τῶν κανόνων, αἱ μελωδία εἰς τὴν Βυζαντινὴν τῶν μορφῶν, ἡ σκηνοθεσία τῆς Ἐκκλησίας ἡ ἐκφραζομένη διὰ τῶν Ἀρχιερέων, τῶν Ἱερέων, τῶν Διακόνων μετὰ τῶν Ἱερῶν ἀμφίων των, διὰ τῶν χορῶν τῶν ψαλτῶν, διὰ τῶν εὐχῶν τῆς Θείας Εὐχαριστίας καὶ τῶν λοιπῶν μυστηρίων, τὰς ὁποίας συνέταξαν ἐμπνευσμένοι καὶ θεοφόροι λόγοι Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας, δημιουργοῦν ἐντὸς τῶν Ἱερῶν Ναῶν μίαν ἰσχυρὰν μυστικὴν ἀτμόσφαιραν. Ἐντὸς αὐτῆς ἀναπνέομεν ὅλοι τὸ λυτρωτικὸν ἔργον τοῦ Σωτῆρος, διαπιστοῦμεν τὴν ψυχικὴν μας ἐνότητα μετὰ τῶν ἑλληνικῶν χριστιανικῶν γενεῶν τοῦ παρελθόντος, ζωογονοῦμεν ἐντὸς τῆς θρησκευτικῆς μας συνειδήσεως τὸ δημιουργικὸν πνεῦμα τοῦ Χριστοῦ, τὸ ὁποῖον ὡς φῶς δυνάμει μᾶς καθοδηγεῖ εἰς τὴν ἐκπολιτιστικὴν πορείαν τῆς Ἰστορίας καὶ μᾶς προβάλλει τὸ δράμα, ὅτι εἰς τὸ τέρας τῶν αἰώνων θὰ ὀλοκληρωθῇ τὸ πλῆρωμα τῆς Βασιλείας τοῦ Χριστοῦ· πὺ εἶναι νίκη κατὰ τοῦ κακοῦ καὶ τοῦ θανάτου καὶ θριαμβὸς τῆς δικαιοσύνης καὶ τῆς ἀγάπης ὡς θεώσεως πάσης τῆς κτίσεως, κατὰ τὴν μαρτυρίαν τοῦ μεγάλου Ἀποστόλου Παύλου.

Πᾶσα ἄλλη μορφή καὶ ἐμφάνισις τῆς ἱερᾶς ἡμῶν ἀσματολογίας, ὡς εἶναι ἡ δῆθεν ἐναρμόνισις της, δὲν συγκινεῖ τὰς ψυχὰς τῶν Ἑλλήνων Ὁρθόδοξων Χριστιανῶν, κατατεμαχίζει ἢ καὶ συνθλίβει τὸ περιεχόμενον τῶν ἐκκλησιαστικῶν ὕμνων, πὺ εἶναι ἀριστουργήματα ἀνεγνωρισμένα ὑπὸ τῆς παγκοσμίου λογοτεχνίας. Ἡ προσπάθεια πρὸς ἐναρμόνισιν τῆς Βυζαντινῆς μουσικῆς κατὰ τρόπον εὐρωπαϊκόν, καταλήγει εἰς πρόχειρα

Εἶθε νὰ γίνῃ συνειδητόν, ὅτι ἡ οὐσία τῆς πνευματικῆς ζωῆς εἶναι ἡ ἐλευθερία καὶ ὅτι δὲν ὑπάρχει ἀληθῆς πρόοδος ἀνευ αὐτῆς. Αὐτὴ ἀποτελεῖ τὸ ἀφροστεφάνωμα ὄλων τῶν ἠθικῶν κατακτήσεων καὶ τὴν ἀδύρητον λογικὴν ὄλων τῶν αἰώνων. Καὶ αὐτὴ καὶ μόνον ἐξασφαλίζει τὴν εὐτυχίαν τῶν ἀνθρώπων, διὰ τῆς ἐν Χριστῷ ζωῆς.

Πᾶσα ἄλλη ἀναζήτησις της εἶναι χιμαίρικὴ καὶ φαντασιώδης. Καὶ ὄχι μόνον ἀποτελεῖ οὐτοπίαν, ἀλλὰ καὶ καταλήγει — ὅπως πασιφανῶς πιστοῦται — εἰς ἀθθαίρετον ἐντελῶς κοινωνικὴν ὀργάνωσιν· ἐντὸς τῆς ὁποίας συμπνίγεται αὐτὴ καὶ μεταβάλλεται ὁ ἄνθρωπος ἀπὸ « εἰκόνας τοῦ Θεοῦ » εἰς ἀπλὴν βιολογικὴν καὶ οἰκονομικὴν μονάδα.

ΘΕΟΔ. Κ. ΣΠΕΡΑΝΙΣΑΣ

ΕΚ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΟΛΟΓΙΑΣ ΤΟΥ ΜΕΓ. ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ

Ε'

Πρὸς τοὺς ἐν τοῖς προηγηθεῖσιν ἄρθροις ἐκτεθεῖσιν, ὁ Μέγας Βασιλεῖος, ἀναφερόμενος ἐπ' εὐκαιρία εἰς τὴν ἰδρυσιν καὶ ἀποστολὴν τῆς Ἐκκλησίας ἐν τῷ κόσμῳ, διδάσκει, ὅτι ἡ Ἐκκλησία, ὑπὸ τὴν ὠλοκληρωμένην καὶ τελείαν μορφήν αὐτῆς ὡς σώματος τοῦ Χριστοῦ, ἰδρῦθη ἐπὶ τῆς γῆς ὑπ' αὐτοῦ ἐν τῷ πληρώματι τοῦ χρόνου πρὸς σωτηρίαν πάντων τῶν ἀνθρώπων, τῶν τε Ἰουδαίων καὶ τῶν Ἑθνικῶν. Ἄλλ' ὅμως παρεκτείνει αὐτὴν μέχρι τῆς Ἰουδαϊκῆς συναγωγῆς, δεχόμενος προὑπαρξίν αὐτῆς ἐν τῷ προὑπάρχοντι Ἰῶ τοῦ Θεοῦ. Πράγματι δὲ ἡ μία ἀδιαίρετος Ἐκκλησία κατὰ μὲν τὸ οὐράνιον τμήμα αὐτῆς ἔσχε τὴν ἀρχὴν τῆς πρὸ τῆς δημιουργίας τοῦ ὁρατοῦ καὶ ὕλικου κόσμου ἥδη κατὰ τὴν δημιουργίαν τοῦ ἀοράτου καὶ πνευματικοῦ κόσμου, τοῦ κόσμου τῶν Ἀγγέλων, οὕτω δὲ προὑπῆρχεν ὡς « Ἐκκλησία πρωτοτόκων ἐν οὐρανοῖς », ὡς « πόλις Θεοῦ ζῶντος » καὶ ὡς « Ἱερουσαλὴμ ἐπουράνιος »¹ « πρὸ καταβολῆς κόσμου » ταύτην ἀποκαλεῖ ὁ Μέγας Βασιλεῖος « πολιτεία » ἢ « πόλιν τοῦ Θεοῦ, ἥτοι Ἐκκλησίαν τῶν τὸ πολίτευμα ἐχόντων ἐν οὐρανοῖς », ἢ « ἄνω Ἱερουσαλὴμ » ἢ « ἐπουράνιον πόλιν... σύστημα γὰρ κλέει τῶν πρωτοτόκων... ὅτι μυριάδες Ἀγγέλων ἐκεῖ

1. Ἐβρ. 12,22/3.

καὶ πανήγυρις Ἁγίων καὶ Ἐκκλησία πρωτοτόκων »². Ὡστε ἡ Ἐκκλησία προὑπῆρχε πρὸ πάντων τῶν ὄντων, συνηνωμένη μετὰ τοῦ προὑπάρχοντος Χριστοῦ, καὶ ἐν τούτῳ ἔγκειται τὸ « μέγα μυστήριον », τὸ « εἰς Χριστὸν καὶ εἰς τὴν Ἐκκλησίαν » ἀναφερόμενον ὑπὸ τοῦ Ἀποστόλου Παύλου³. Κατὰ δὲ τὸ ἐπίγειον τμήμα αὐτῆς ἔσχε τὴν ἀρχὴν τῆς ἡ Ἐκκλησία διὰ τῆς δημιουργίας τοῦ πρωτοπλάστου τῶν ἀνθρώπων ζεύγους τοῦ Ἀδάμ καὶ τῆς Εὕας καὶ τῆς ἀμέσου ἐν τῷ παραδείσῳ κοινωνίας αὐτῶν μετὰ τοῦ Θεοῦ. Ἀλλὰ συνεπεία τῆς προπατορικῆς ἀμαρτίας ἀπώλεσεν ἡ Ἐκκλησία ἐκείνη τὴν χάριν τοῦ Θεοῦ καὶ ἔπεσεν, ἐξηκολούθησεν ὅμως ὑπάρχουσα. ἡ ἐκπεσοῦσα καὶ ἀχρειωθεῖσα καὶ ἀμαυρωθεῖσα Ἐκκλησία ὡς « τάλαινα παγκληρία τῶν ἐθνῶν », ὡς Ἐκκλησία τῶν ἐθνῶν, εἰς ἣν ἀνήκον πάντες οἱ ἀνήκοντες εἰς τὸν μέλλοντα νὰ ἔλθῃ Λυτρωτὴν καὶ ἠνωμένοι πνευματικῶς μετ' αὐτοῦ. Ἄπασα ἡ περίοδος αὕτη τῆς Ἐκκλησίας, κορυφωθείσα ἐν τῇ Ἰουδαϊκῇ συναγωγῇ, εἶναι προπαρασκευαστικὴ τῆς ἀναζωογονήσεως καὶ ἀποκαταστάσεως καὶ ὀλοκληρώσεως αὐτῆς διὰ τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, τοῦ καὶ περιποιησαμένου αὐτὴν διὰ τοῦ

2. Μ. Βασιλείου, Ἐρμην. εἰς Ψαλμ. 45,4. Migne P. G. 29,421/4.

3. Ἐφεσ. 5,22 — 33. Πρβλ. καὶ E. Mersch, Le Corps Mystique du Christ, Louvain 1933, σ. 311.

ἄτεχνα κατασκευάσματα τὰ ὁποῖα δὲν ἔχουν οὐδεμίαν σχέσιν πρὸς τὰς θανμασίας μουσικὰς συνθέσεις, πρὸς τὰ ἀριστοτεχνήματα τῶν μεγάλων εὐρωπαϊκῶν Μουσουργῶν τοῦ Μπάχ, τοῦ Μότσαρτ, τοῦ Σοπέν, τοῦ Μπετόβεν καὶ ἄλλων. Ὁ τρόπος τοῦ σκέπτεσθαι καὶ ἡ διάπλασις τῆς θερησκευτικῆς ψυχῆς τῶν Ἑλλήνων ὀρθοδόξων χριστιανῶν προέρχονται ἀπὸ βιώματα ἱερῶν αἰσθημάτων γενεῶν ὀλοκλήρων, τὰ ὁποῖα εἶναι συμπεπωκνωμένα εἰς τὸ ὑποσυνειδητόν τοῦ Ἔθνους. Καὶ αὐτὰ δονοῦνται εἰς ζωηρὰ σκιρτήματα, εἰς βαθεῖας συγκινήσεις, ἀπὸ τοὺς προγονικοὺς τρόπους μὲ τοὺς ὁποίους ἐρμηνεύονται εἰς ὠδὰς πνευματικὰς καὶ ἀσματολογίας ἱερὰς οἱ πόνοι καὶ οἱ παλμοὶ τῆς ἐλευθερίας ὡς πίστεως καὶ αἱ προσδοκίαι τῆς λυτρώσεως τῆς ἐπαγγελλομένης ἀπὸ τοῦ σωτηριῶδες ἔργον τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ.

Ἐφ' ὅσον ἡ πατροπαράδοτος Βυζαντινὴ Μουσικὴ εἶναι ἐν ἐκ τῶν ἰσχυροτέρων μέσων τῆς λειτουργικῆς ζωῆς τῆς Ἐκκλησίας, ἡ Ἐπιτροπὴ ἔχει τὴν πεποίθησιν ὅτι ὁ ζῆλος καὶ τὸ θεομὸν ἐνδιαφέρον τῆς Ὑμετέρας Μακαριότητος καὶ τῶν λοιπῶν Ἑλλήνων Ἱερορχῶν διὰ τὴν ἀνύψωσιν τῆς ζωῆς τῆς Ἐκκλησίας, θὰ τοὺς ὀδηγήσουν εἰς τὴν καταβολὴν πάσης προσπαθείας πρὸς προστασίαν καὶ ἐμπέδωσιν τῆς γνησίας Βυζαντινῆς Μουσικῆς.

Ὑποτίθεται, ὅτι καὶ τὸ σῶμα τῶν Ἱεροψαλτῶν τῶν ἐνδιαφερομένων διὰ τὴν διαφύλαξιν καὶ διάσωσιν τῆς γνησιότητος τῆς Βυζαντινῆς Μουσικῆς, ὀφείλει

νὰ παραμένῃ εἰς μίαν ὀργανωμένην πειθαρχικὴν συγκρότησιν καὶ νὰ μὴ ἐννοῇ νὰ συμμορφώνεται εἰς ἐπιταγὰς, οἰοδῆποτε, πρὸς παραμόρφωσιν τοῦ καθαροῦ βυζαντινοῦ ῥυθμοῦ τῆς Μουσικῆς τῆς Ὀρθοδόξου Ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας.

Ἡ σκέψις ὅτι καὶ ἡ Μουσικὴ ὕφίσταται ἐξέλιξιν καὶ πρόοδον ὡς διατείνονται τοῦτο οἱ ἐπιδιώκοντες τὸν ἐξευρωπαϊσμόν τῆς δὲν εἶναι ὀρθή. Ἡ Μουσικὴ ὡς ἁρμονία, ὡς ἐναλλαγὴ χρωμάτων ἤχων καὶ φωνῶν ἔχει τί τὸ ἰδιάζον, κινεῖται μόνον ἐντὸς χρόνου καὶ εἰσδύει ἀμεσώτερον εἰς τὴν συνείδησιν κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὰς ἄλλας μορφὰς τῆς τέχνης ποὺ ἐκφράζονται ἐντὸς τόπου καὶ χρόνου. Ἡ Μουσικὴ προβάλλεται καὶ ἐκείνη ὡς συγκινητικὴ ὠραιότης καὶ ὡς ὠραιότης ἔχει τι τὸ ἀφθαρτόν, τὸ ἀναλλοίωτόν, τὸ αἰώνιον, ποὺ θὰ δονῇ τὰς ψυχὰς τῶν ἀνθρώπων ὅσοι ἔζησαν καὶ ὅσοι πρόκειται νὰ ζήσουν μέχρι συντελείας τῶν αἰώνων. Δὲν πρέπει νὰ παραθεωρῆται τὸ γεγονός ὅτι ἡ Βυζαντινὴ Μουσικὴ ὡς τὴν ἠσθάνθησαν καὶ τὴν ἐμορφολόγησαν οἱ Πατέρες καὶ οἱ Διδάσκαλοι τῆς ἡμετέρας Ἐκκλησίας ζωογονεῖ καὶ κρατῶναι τὴν πίστιν τῶν Ἑλλήνων Ὀρθοδόξων χριστιανῶν, τὴν πίστιν ἐκείνην ἢ ὁποῖα συγκλείει ὅλον τὸ πλήρωμα τῆς ἐξ ἀποκαλύψεως χριστιανικῆς ἀληθείας, καὶ ἡ ὁποῖα συνέχει τὴν ψυχὴν τοῦ Ἔθνους, καὶ ἐξασφαλίζει τὴν λάμπουσαν ἐκπολιτιστικὴν του πορείαν ἐν μέσῳ τῶν λαῶν τῆς Γῆς.

† Ὁ Σάμου Εἰρηναῖος

ιδίου αίματος⁴. Τῷ ὄντι διὰ τῆς ὑπὸ τοῦ Θεοῦ ἐκλογῆς καὶ κλήσεως τοῦ Ἀβραάμ, ὅστις ἐγένετο ὁ πρόγονος τῆς μὲν Ἰουδαϊκῆς συναγωγῆς κατὰ σάρκα, τῆς δὲ Χριστιανικῆς Ἐκκλησίας κατὰ πνεῦμα καὶ πίστιν, ἤρξατο ἡ βαθμιαία προπαρασκευὴ τῆς εἰσόδου εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Θεοῦ πρῶτον μὲν τοῦ περιουσίου λαοῦ, τοῦ «λείμματος τοῦ Ἰσραὴλ», εἶτα δὲ καὶ ὅλων τῶν ἐθνῶν.

Ἡ Ἰουδαϊκὴ ὁμῶς συναγωγὴ ὑπῆρξε τύπος καὶ σκιά τῶν μελλόντων, ἐγένετο προτύπωση καὶ παιδαγωγία καὶ προεισαγωγὴ εἰς τὴν ἀληθῆ καὶ τελείαν Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ, τοῦ ἀναζωογονήσαντος καὶ ἐξαγιασάντος καὶ ἀναμορφώσαντος καὶ ἀποκαταστήσαντος τὴν ἀχρειωθεῖσαν εἰς τὸ ἀρχαῖον κάλλος, οὕτω δὲ ἀναπλάσαντος αὐτὴν εἰς καινὴν κτίσιν. Ἐντεῦθεν ὁ ἅγιος Βασίλειος, παρομοιάζων τὴν Ἐκκλησίαν πρὸς αὐλήν, γράφει: «ἦν αὐτῇ πρότερον ἡ τῶν Ἰουδαίων συναγωγὴ ἄλλα μετὰ τὴν εἰς Χριστὸν ἀμαρτίαν ἐγένετο ἡ ἑπαυλις αὐτῶν ἡρημωμένη διὰ τοῦτο καὶ ὁ Κύριος: «καὶ ἄλλα πρόβατα ἔχω, ἃ οὐκ ἔστιν ἐκ τῆς αὐτῆς ταύτης», τοὺς ἀπὸ τῶν ἐθνῶν προωρισμένους εἰς σωτηρίαν λέγων, δείκνυσιν ἰδίαν αὐτῇ παρὰ τὴν τῶν Ἰουδαίων»⁵. Τοιοῦτοτρόπως τοὺς Ἰουδαίους «εὐεργετῶν ὁ Θεός, τῆς Ἰουδαϊκῆς αὐτῆς αὐτοὺς ἐξοικίζει, ἵνα τῇ αὐτῇ τῶν Χριστοῦ προβάτων προσφύγῃσι καὶ γέννηται μία ποιμνῆ, εἰς ποιμνὴν»⁶. Καὶ ἀλλαχοῦ σαφέστερον ἐξαιρεῖ τὸν προπαρασκευαστικὸν χαρακτῆρα τῆς Ἰουδαϊκῆς συναγωγῆς ἐναντι τῆς οἰκουμενικῆς καὶ καθολικῆς χαρακτῆρα ἐχούσης Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ, προσθέτων ὅτι «καὶ ὁ Κύριος αὐτῇ εἶπε τὴν Ἰουδαίων, εἰπὼν «καὶ ἄλλα πρόβατα ἔχω, ἃ οὐκ ἔστιν ἐκ τῆς αὐτῆς ταύτης», ἐνδεικνυόμενος δηλονότι καὶ ἄλλην εἶναι αὐτῇ, τὴν ὄντως ἁγίαν, τὴν μέλλουσαν συναγεῖν τὰ Χριστοῦ πρόβατα, τοὺς ἀπὸ τῶν ἐθνῶν προωρισμένους εἰς σωτηρίαν, τ.ε. τὴν Ἐκκλησίαν ταύτην, ἐν ἣ ὁ ἀληθινὸς προσκυνητὰ προσκυνούσιν ἐν πνεύματι καὶ ἀληθείᾳ»⁷. Ἐντεῦθεν ἐδικαιώθη «ἡ κατὰ σάρκα Ἰσραὴλ Ἐκκλησία, ἐλευθερωθεῖσα τοῦ ζυγοῦ τῆς κατὰ νόμον δουλείας» καὶ προσλαβοῦσα «τὴν κατὰ τὸ Εὐαγγέλιον τοῦ Χριστοῦ δικαιοσύνην»⁸.

Ἡ Ἰουδαϊκὴ, λοιπόν, συναγωγὴ ἐχρησίμευσεν, ὡς εἶπομεν, οἷονεὶ ὡς «προπαρασκευὴ» καὶ «προλήνιον» εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ: «προλήνιον δὲ αὐτῆ ἡ συναγωγὴ τῶν Ἰουδαίων, διότι ληνὸς μὲν κυρίως ἡ τοῦ Θεοῦ Ἐκκλησία, ἐκ τῆς πολλαχόθεν συλλογῆς κεκοσμημένη, δι' ἣν καὶ τὰ ἐπιλήνια ἄσματα παρὰ τῷ Ψαλμῶδῳ ἄδεται, προλήνιον δὲ καὶ ἡ προπαρασκευὴ ἡ διὰ τοῦ νόμου καὶ ἡ προμελέτησις εἰς εὐσέβειαν» καὶ καθὸ μὲν εἰς ἐνότητα ἄγει, ληνός, καθὸ δὲ προπαρασκευὴ τελειότερων, ἔστι προλήνιον»⁹.

Τέλος ἡ προπαρασκευαστικὴ Ἐκκλησία τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης ἢ ἡ συναγωγὴ ἀνεγεννήθη καὶ ἀνεπλάσθη καὶ ἐτελειώθη καὶ ὠλοκληρώθη διὰ τῆς ἐνανθρωπήσεως καὶ μάλιστα τῆς ἐξίλαστηρίου θυσίας τοῦ Σωτῆρος, ἐξαγιασθεῖσα διὰ τοῦ τιμίου αίματος αὐτοῦ καὶ ἐσωματωθεῖσα ἐν τῷ σώματι αὐτοῦ, ἐφ' ὅσον ὁ Θεός-Πατήρ «αὐτὸν ἔδωκε κεφαλὴν ὑπὲρ πάντα τῇ Ἐκκλησίᾳ, ἣτις ἔστι τὸ σῶμα αὐτοῦ, τὸ πλήρωμα τοῦ πάντα ἐν πᾶσι πληρουμένου»¹⁰. Ὁ δὲ «Χριστὸς ἠγάπησε τὴν Ἐκκλησίαν καὶ ἑαυτὸν παρέδωκεν ὑπὲρ αὐτῆς, ἵνα αὐτὴν ἁγιάσῃ, καθαρῶς τῷ λουτρῷ τοῦ ὕδατος ἐν ῥήματι, ἵνα παραστήσῃ αὐτὴν ἑαυτῷ ἑνδοξὸν τὴν Ἐκκλησίαν, μὴ ἔχουσαν σπίλον ἢ ρυτίδα ἢ τι τῶν τοιούτων, ἀλλ' ἵνα ἡ ἁγία καὶ ἄμωμος»¹¹.

ὑπὸ τοῦ Θεοῦ δὲ αὐτῆς Δομητόρος ἡ ἀνακεφαλαιωθεῖσα ἐκ τῆς σκιάδος Ἐκκλησίας τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης καὶ τῶν Ἐθνῶν καὶ ἀναπλασθεῖσα εἰς καινὴν κτίσιν καὶ νέαν δημιουργίαν ἁγία τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία «ἠκοδόμηται ἐπὶ τῷ θεμελίῳ τῶν Ἀποστόλων καὶ Προφητῶν» ἢ «ἐπ' ἄκρων τῶν ὀρέων», διότι εἶναι αὐτὴ «ὁ οἶκος τοῦ Θεοῦ... ἣτις ἔστιν Ἐκκλησία Θεοῦ ζώντος, ἧς οἱ θεμέλιοι εἰσιν ἐν τοῖς ὄρεσι τοῖς ἁγίοις»¹². Ἡ Ἐκκλησία ὀνομάζεται οἶκος τοῦ Θεοῦ, ὃν ἠκοδόμησε καὶ ἐγκαινίζει ὁ Χριστὸς, «καθὼς καὶ ὁ Παῦλος ἐν τῇ πρὸς Τιμόθεον ἐπιστολῇ γράφει, «ἵνα εἰδῆς, πῶς δεῖ ἐν οἴκῳ Θεοῦ ἀναστρέφεσθαι, ἣτις ἔστιν Ἐκκλησία Θεοῦ ζώντος». Διότι «οἶκον νοῆσαι προσήκει τὴν οἰκοδομουμένην ὑπὸ Χριστοῦ Ἐκκλησίαν. Ἐγκαινισμὸν δὲ τῆς Ἐκκλησίας ὑποληπτέον τὴν ἀνακαινίωσιν τοῦ νοός, τὴν διὰ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος γινομένην τοῖς καθ' ἕνα τῶν συμπληρουμένων τοῦ σώματος τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ»¹³.

Διότι ὁ Κύριος, ἰδρύσας τὴν Ἐκκλησίαν, «ἐξέχεε πλουσίως τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον ἐπ' αὐτὴν»¹⁴, κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς Πεντηκοστῆς, ἣτις διὰ τοῦτο ἐχαρακτηρίσθη ὡς ἡ γενέθλιος ἡμέρα τῆς Ἐκκλησίας, ἄτε νῦν δοθείσης διὰ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος τῆς ζωτικῆς πνοῆς καὶ δυνάμεως πρὸς ζωοποίησιν καὶ κινητοποίησιν, οὕτως εἶπεῖν, τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ ὀργανισμοῦ διὰ τὴν συνέχισιν καὶ διαίωσιν τοῦ ἀπολυτρωτικοῦ ἔργου τοῦ Λυτρωτοῦ ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ καὶ διὰ τῆς Ἐκκλησίας. Ἐντεῦθεν καὶ ὁ μὲν Χριστὸς εἶναι ὁ ἰδρυτῆς τῆς Ἐκκλησίας, τὸ δὲ Ἅγιον Πνεῦμα «ἀρχιτεκτονεῖ τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Θεοῦ», ὥστε εἰς τὸ διηνεκές «ἔχεν τὴν Ἐκκλησίαν τὴν ἐπιχορηγίαν τοῦ Πνεύματος»¹⁵. Ἡ ὅλη δὲ ἀδιακόσμησις τῆς Ἐκκλησίας σαφῶς καὶ ἀναντιρρήτως διὰ τοῦ Πνεύματος ἐνεργεῖται¹⁶, ὅπως καὶ ὁ ἐγκαινισμὸς αὐτῆς, ὡς εἶδομεν¹⁷. Ἐπειτα καὶ «ὁ ἐκκλησιαζὼν καὶ πάντας συγκαλῶν τῷ κηρύγματι

4. Πράξ. 20,28.

5. Ἐρμην. εἰς Ψαλμ. 28, 3. Migne P.G. 29, 288.

6. Ἐρμην. εἰς Ἡσαΐαν 1,28. Migne P. G. 30, 173.

7. Ἐρμην. εἰς Ψαλμ. 28, 1. Migne P. G. 30,73.

8. Ἐρμην. εἰς Ἡσαΐαν 1, 42. Migne P.G. 30, 200.

9. Αὐτῶν 5, 142, σ. 349.

10. Ἐφεσ. 1,22/3.

11. Ἐφεσ. 5,25/7.

12. Ἐρμηνεία εἰς Ἡσαΐαν 2,66 Migne P.G. 30,233. Πρὸβλ. καὶ ὅμω. εἰς τὸ «Πρόσεχε σεαυτῷ». Migne P.G. 31,205.

13. Ἐρμην. εἰς Ψαλμ. 29,1. Migne P. G. 29,308.

14. Περὶ κρίσεως Θεοῦ 1. Migne P. G. 31,653.

15. Ἐρμην. εἰς Ἡσαΐαν, 3, 107. Migne P. G. 30, 289]92.

16. Περὶ Ἁγίου Πνεύματος 16,39. Migne P. G. 32,141.

17. Ἐρμην. εἰς Ψαλμ. 29, 1. Migne P. G. 29,308.

ὁ Παράκλητός ἐστι, τὸ Πνεῦμα τῆς ἀληθείας, διὰ Προφητῶν καὶ Ἀποστόλων συνάγον τοὺς σωζομένους»¹⁸, καὶ ἀπεργαζόμενον τελείαν ἐσωτερικὴν καὶ ὀργανικὴν ἐνότητα τῶν χριστιανῶν μελῶν ἐν τῷ ἐνὶ σώματι τοῦ Χριστοῦ, ὡς καὶ τὸν ἁγιασμὸν τῶν μελῶν, καθότι «δι' ἁγιασμοῦ ἐστὶν ἡ πρὸς τὸν Ἄγιον οἰκείωσις»¹⁹.

Τοιαύτη οὖσα ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ ἔχει ἀποστολὴν καθολικὴν καὶ παγκόσμιον καὶ χαρακτῆρα οἰκουμένικόν καὶ πανανθρώπινον. Διότι πάντας τοὺς ἀνθρώπους ἀδιακρίτως καὶ πάντα τὰ ἔθνη καλεῖ εἰς σωτηρίαν. «Τῶν ἐθνῶν τῶν πολλῶν τῶν ἐπὶ τῶν ὀρέων φωνὴ ἐστὶν Ἐκκλησίας. Διὰ τοῦτο καὶ πεδινὸν ὄρος αὐτῆ ἐξελέχθη, ἵνα εὐρυχωρίαν ἔχη πρὸς τὴν συλλογὴν τοῦ πλήθους τῶν ἀναβαινόντων ἐπὶ τὸ ὕψος τῆς γνώσεως τοῦ Θεοῦ. Εἶδεν οὖν ἐν τῷ ὄρει τῷ πεδινῷ πολὺ τὸ πλήθος πολλαχόθεν συνειλεγμένων καὶ φωνὴν μίαν ἀφιέντων τῆς πίστεως. Καὶ φησὶ τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον διὰ τοῦ προφήτου, φωνὴ ἐθνῶν πολλῶν ἐπὶ τῶν ὀρέων, ἐφ' ὧν ἤρθη τὸ σημεῖον, ὁμοίᾳ ἐθνῶν πολλῶν. Καὶ μία ἐστὶν ἡ φωνή, καὶ ἔοικε φωναῖς πολλῶν ἐθνῶν. Μία μὲν κατὰ τὴν συμφωνίαν τῆς πίστεως, πολλαῖς δὲ φωναῖς ἔοικε διὰ τὸ μερισθῆναι γλώσσαις πυρὸς παρὰ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ἐφ' ἕκαστον τῶν Ἀποστόλων, τῶν μελλόντων τοῖς ἐν τῇ οἰκουμένῃ ἔθνεσιν ἐπισπεῖρειν τὸ Εὐαγγέλιον. Φωνὴ βασιλείων, φησί, καὶ ἐθνῶν συνηγμένων. Τάχα δεῖ τὰ μὲν ἔθνη νοῆσαι ἡμᾶς τοὺς πανταχόθεν συνδραμόντας ἐπὶ τὴν κλήσιν· βασιλεῖς δὲ τοὺς ἐκλεκτοὺς ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ, οὗς καὶ υἱοὺς βασιλείας ὠνόμασεν ὁ Κύριος»²⁰.

Κατὰ ταῦτα οὐ μόνον τοὺς Ἰουδαίους, ἀλλὰ καὶ τοὺς Ἑθνικούς καὶ πάντα τὰ ἔθνη καὶ πάντας τοὺς ἀνθρώπους, ἀνεξαρτήτως καταγωγῆς καὶ καταστάσεως, ἀκόμη δὲ καὶ τοὺς ἁμαρτωλοὺς, καλεῖ ἡ Ἐκκλησία εἰς τὴν ἐν Χριστῷ σωτηρίαν. «Διὰ τοῦτο καὶ ὁ Κύριος «καὶ ἄλλα πρόβατα ἔχω, ἃ οὐκ ἐστὶν ἐκ τῆς αἰλῆς ταύτης», τοὺς ἀπὸ τῶν ἐθνῶν προωρισμένους εἰς σωτηρίαν λέγει»²¹. Διότι, ὡς εἶδομεν, «ὁ ἐκκλησιάζων», τ.έ. τὸ Ἅγιον Πνεῦμα, «συγκαλεῖ τῷ κηρύγματι διὰ Προφητῶν καὶ Ἀποστόλων καὶ συνάγει τοὺς σωζομένους», ἥτοι «πάντα τὰ ἔθνη καὶ πάντας τοὺς κατοικοῦντας τὴν οἰκουμένην. Διὸ καὶ ἡ Ἐκκλησία ἐκ παντοδαπῶν ἐπιτηδευμάτων συνειλεκται, ἵνα μηδεὶς ἔξω τῆς ὠφελείας ἀπολειφθῆ. Τρεῖς γὰρ εἰσι συζυγίαι τῶν κεκλημένων, ἐν αἷς ἅπαν τὸ τῶν ἀνθρώπων περιέχεται γένος· ἔθνη γὰρ οἱ κατοικοῦντες τὴν οἰκουμένην· γηγενεῖς καὶ οἱ υἱοὶ τῶν ἀνθρώπων, πλούσιοι καὶ πένητες. Τίνα τοίνυν ἔξω καταλέλοιπε τῆς ἀκροάσεως; Οἱ ἀλλότριοι τῆς πίστεως διὰ τῶν ἐθνῶν ἐκλήθησαν. Οἱ ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ εἰσὶν, οἱ κατοικοῦντες τὴν οἰκουμένην. Γηγενεῖς, οἱ τὰ γῆινα φρονοῦντες καὶ τῶν θελημάτων

τῆς σαρκὸς ἀντεχόμενοι. Υἱοὶ τῶν ἀνθρώπων, οἱ ἐπιμέλειάν τινα καὶ ἄσκησιν τοῦ λόγου ποιούμενοι. Πλούσιοι καὶ πένητες, αὐτόθεν ἔχουσι γνωριζομένην τὴν ιδιότητα... Ἐπειδὴ δὲ ὁ ἱατρὸς τῶν ψυχῶν οὐκ ἤλθε καλέσαι δικαίους, ἀλλὰ ἁμαρτωλοὺς εἰς μετάνοιαν, πρῶτον ἔταξεν ἐν τῇ κλήσει ἐν ἐκάστη συζυγίᾳ τὸ κατεγνωσμένον· χείρονα γὰρ τὰ ἔθνη τῶν κατοικούντων τὴν οἰκουμένην· ἀλλ' ὅμως προτετίμηται εἰς τὴν κλήσιν, ἵνα οἱ κακῶς ἔχοντες πρότερον, μεπαλάβωσι τῆς ἐκ τοῦ ἱατροῦ ὠφελείας...»²².

Οὕτως, ἄρα, ἡ Ἐκκλησία καλεῖ καὶ συγκαταριθμεῖ ἐν τοῖς κόλποις αὐτῆς ἀγαθοὺς καὶ ἁμαρτωλοὺς ἢ «δι' ἁμαρτήματα καταδικασθέντας», «τελείους» καὶ «ὑποδεεστέρους», «ἄρτι εἰσαγομένους εἰς τὴν εὐσέβειαν» καὶ «ἀπεωσμένους», ἵνα πάντας σώσῃ. Πάντες γνωρίζουσιν, «ὅτι ἄλλως ἀδύνατον ἐξανθῆσαι καὶ ἀρχὴν λαβεῖν εἰς καρποφορίαν, μὴ ἐν ταῖς αὐλαῖς γινόμενοι τοῦ Κυρίου»²³.

Ἀφοῦ, λοιπόν, κατὰ τὰ ἀνωτέρω, ἡ Ἐκκλησία ἀπευθύνεται πρὸς ἅπαντας ἀνεξαιρέτως τοὺς ἀνθρώπους, δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ περιορίζηται ἐν ἐνὶ τόπῳ, ἀλλ' εἶναι πανταχοῦ διαδεδομένη. Διὸ καὶ ὀνομάζεται καὶ εἶναι οἰκουμενικὴ καὶ καθολικὴ καὶ παγκόσμιος, εἶναι μία «πανταχοῦ ἀδελφότης»²⁴, τεινούσα νὰ περιλάβῃ εἰς τοὺς κόλπους τῆς «πᾶσαν τὴν ὑφ' ἡλίου»²⁵.

Ἡ καθολικὴ αὕτη Ἐκκλησία, ὡς θεῖον καθίδρυμα, εἶναι ἀκατανίκητος καὶ ἀκατάλυτος μέχρι τῆς συντελείας τοῦ κόσμου. Διὰ τοῦτο οὐδέποτε θὰ δυνηθῶσι νὰ κητισχύσωσιν αὐτῆς αἱ ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ ἀντίθεοι δυνάμεις τοῦ κακοῦ, οὐδ' αὐταὶ ἔτι «αἱ πύλαι τοῦ ἄδου»²⁶. Διὰ τοῦτο ἐξῆλθεν ἡ Ἐκκλησία ἰσχυροτέρα καὶ καθαρωτέρα ἐκ πάντων τῶν ἐξαπολυθέντων κατ' αὐτῆς διωγμῶν. Πάντες οἱ ἐξωτερικοὶ ἐχθροὶ καὶ οἱ διωγμοὶ αὐτῶν «καὶ οἱ λάβροι κατὰ τῆς Ἐκκλησίας πειρασμοὶ κινήθεντες, ἀσθενέστεροι τοῦ στερεώματος τῆς εἰς Χριστὸν πίστεως δειδείχθησαν»²⁷. Οἱ διώκται καὶ πολέμιοι «πολλάκις ἐπαναστάντες τῇ τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίᾳ, πολλάκις κατέπεσαν· ὡσπερ γὰρ οἱ τῇ προσθήκῃ τῆς ὕλης τῆς καιομένης ἐπὶ τὸ μείζον αἴροντες τὴν φλόγα, οὕτως ἀεὶ οἱ καθελεῖν τὴν Ἐκκλησίαν σπουδάσαντες, διὰ τῶν διωγμῶν αὐτῶν εἰς μείζονα δόξης προήγαγον καὶ δυνάμειος»²⁸.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΚΑΡΜΙΡΗΣ

Καθηγητὴς τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν
Βασιλικὸς Ἐπίτροπος παρὰ τῇ Ἱ. Συνόδῳ

18. Αὐτόθι 48,1, σ. 433.

19. Αὐτόθι 28,1, σ. 281.

20. Ἐρμην. εἰς Ἡσαΐαν 13,259. Migne P. G. 30, 573.

21. Ἐρμην. εἰς Ψαλμὸν 28, 3. Migne P.G. 29, 288.

22. Αὐτόθι 48,1, σ. 433.

23. Ἐρμην. εἰς Ἡσαΐαν 1,28. Migne P. G. 30,173.

24. Ἐπιστολὴ 133, «Πέτρον ἐπισκόπον Ἀλεξανδρείας», Migne P. G. 32,569.

25. Ἐπιστολὴ 98,2, «Εὐσεβίῳ ἐπισκόπῳ Σαμοσατῶν», αὐτόθι σ. 497.

26. Ματθ. 16,18.

27. Ἐπιστολὴ 240,1, «Νικοπολίταις πρεσβυτέροις», Migne P. G. 32,896.

28. Ἐρμην. εἰς Ἡσαΐαν 8,211. Migne P. G. 30,484.

Η ΕΝ ΕΒΙΑΝ ΤΗΣ ΓΑΛΛΙΑΣ ΔΙΑΣΚΕΨΙΣ ΤΟΥ ΤΜΗΜΑΤΟΣ ΤΟΥ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΥ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΥ ΤΩΝ ΕΚΚΛΗΣΙΩΝ

“ΔΙΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗ ΒΟΗΘΕΙΑ ΚΑΙ ΠΡΟΣΦΥΓΙΚΗ ΥΠΗΡΕΣΙΑ,
(Inter-Church-Aid and Service to Refugees, ICA)

Ἀπὸ τῆς 1ης μέχρις 7ης Ἰουνίου τοῦ τρέχοντος ἔτους συνῆλθεν εἰς Ἐβίαν τῆς Γαλλίας ἡ ἐπιτροπὴ τῆς Διεκκλησιαστικῆς Βοηθείας καὶ τῆς πρὸς τοὺς πρόσφυγας ὑπηρεσίας, ἵνα ἐξετάσῃ τὸ μὲν τὴν ἐπιτελεσθεῖσαν ἐργασίαν κατὰ τὴν διαρρέυσασαν δεκαετίαν ἀπὸ τοῦ 1948 (συνέλευσις τοῦ Π.Σ.Ε. ἐν Ἀμστερδαμ καὶ ἴδρυσις τοῦ Παγκοσμίου Συμβουλίου τῶν Ἐκκλησιῶν), τὸ δὲ ὅπως καταρτίσῃ τὰ σχέδια καὶ προγράμματα τῆς διεκκλησιαστικῆς βοήθειας διὰ τὸ ἐπόμενον ἔτος 1959. Τὸ τμήμα τῆς Διεκκλησιαστικῆς βοήθειας τοῦ Π.Σ.Ε. εἶναι, θὰ ἡδύνατο νὰ εἴπῃ τις, τὸ σπουδαιότερον τμήμα τοῦ Π.Σ.Ε., διότι δι' αὐτοῦ ἐκδηλοῦται ἐμπράκτως καὶ δι' ἔργων ἢ ἀλληλεγγύῃ μεταξὺ τῶν Χριστιανικῶν Ἐκκλησιῶν ἐν τῇ δράσει καὶ ταῖς δοκιμασίαις αὐτῶν καὶ τὸ πνεῦμα τῆς ἀγάπης καὶ ἀδελφωσύνης. Κατὰ τὴν δεκαετίαν ταύτην ἄνω τῶν ἑκατὸν χιλιάδων προσφύγων, ἀστέγων καὶ πλανωδίων, εὔρον περίθαλψιν διὰ τοῦ Τμήματος τούτου καὶ ἀποκατεστάθησαν, κατεστραμμένοι καὶ ἀνωκοδομήθησαν, ἄποροι χριστιανοὶ ἀνεκουφίσθησαν διὰ παροχῆς ρουχισμοῦ καὶ τροφίμων, σεμινάρια καὶ ἱερατικαὶ Σχολαὶ ἐνισχύθησαν οἰκονομικῶς, φοιτῆται πολυάριθμοι διηκολύνθησαν εἰς τὰς σπουδὰς αὐτῶν εἴτε ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ αὐτῶν εἴτε ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ διὰ πλουσίων ὑποτροφῶν, χωρία ὀλόκληρα ἀνωκοδομήθησαν, κατεστραμμένα εἴτε ἐκ τῶν πολέμων, εἴτε ἐκ σεισμῶν, καὶ οἱ κάτοικοι τῶν ἀνέκτησαν τὴν αὐτενέργειαν καὶ εὔρον ἐργασίαν διὰ τῆς ἀποστολῆς εἰς αὐτοὺς ζῶν καὶ ὕλικῶν καὶ μηχανῶν διὰ τὴν καλλιέργειαν τῶν ἀγρῶν τῶν. Εἶναι πράγματι τεράστιον καὶ πολυσήμαντον τὸ ἔργον τοῦ Τμήματος τῆς Διεκκλησιαστικῆς Βοηθείας τοῦ Π.Σ.Ε. Πολλὰ ἄτομα καὶ πολλαὶ χριστιανικαὶ κοινότητες λαμβάνουσι γινῶσιν, ὅτι ὑπάρχει τὸ Παγκόσμιον Συμβούλιον τῶν Ἐκκλησιῶν διὰ τῆς ἐργασίας τοῦ τμήματός του « Διεκκλησιαστικὴ βοήθεια » καὶ διὰ τοῦ τμήματος τούτου προάγεται ἰσχυρότερον καὶ ἀποτελεσματικώτερον τὸ πνεῦμα τῆς οἰκουμενικότητος παρὰ διὰ τῶν ἄλλων τμημάτων τοῦ Π.Σ.Ε. Ὅπως λίαν εὐφυῶς ἐλέχθη « τὸ πνεῦμα τῆς οἰκουμενικότητος μεταδίδεται εἰς πολλὰς χώρας ἐπὶ τῆς ῥάχους τῆς ἀγγελίας » τούτέστιν διὰ τῆς παροχῆς ἀγγελῶν καὶ ἀλόγων εἰς τοὺς χωρικούς, οἵτινες αἰσθάνονται οὕτως, ὅτι ὑπάρχουσι καλοὶ χριστιανοὶ εἰς τὸν κόσμον, ἄγνωστοι καὶ μακρὰν αὐτῶν, οἱ ὁποῖοι σκέπτονται αὐτοὺς καὶ προνοοῦσι διὰ τὰς ἀνάγκας τῶν. Πόσα χωρία, πόσοι ἄποροι, ἠσθάνθησαν χαρὰν καὶ ἀνακούφισιν διὰ τῶν διανομῶν εἰδῶν ρουχισμοῦ καὶ τροφίμων τοῦ Π.Σ.Ε. διὰ τῶν ἱερῶν Μητροπόλεων τῆς Ἐκκλησίας μας; Πόσον τὰ Ἱεροδιδασκαλεῖα, τὰ Ἀνώτερα καὶ Κατώτερα Ἐκκλ.

Φροντιστήρια ἐνισχύονται καὶ λειτουργοῦσι χάρις εἰς τὴν κανονικὴν χορηγήσιν εἰς αὐτὰ εἰδῶν διατροφῆς ὑπὸ τοῦ Π.Σ.Ε. ; Πολλοὶ φοιτῆται θεολόγοι σπουδάζουσι, διότι τὰς ἐγγραφὰς τῶν ἢ καὶ τὰ τροφεῖα ἐν τοῖς Οἴκοις Φοιτητῶν πληροῦναι τὸ Π.Σ.Ε., οὐκ ὀλίγοι δὲ σπουδάζουσι εἰς τὸ Ἐξωτερικὸν καὶ κάμνουσιν ἀνωτέρας σπουδὰς χάρις εἰς τὰς ἐνεργείας καὶ τὴν βοήθειαν ὑπὸ τμήματος τῆς Διεκκλησιαστικῆς Βοηθείας. Ἐξ ἄλλου καὶ ἡ ἰδική μας Ἐκκλησία ὑπεστήριξε καὶ ἐδέχθη ξένους φοιτητὰς δωρεὰν ἐν τῇ Ἀποστολ. Διακονίᾳ καὶ δέχεται κατ' ἔτος, συμμετέχουσα οὕτω καὶ αὕτη ἐνεργῶς εἰς τὸ ἔργον τῆς Διεκκλησιαστικῆς Βοηθείας. Ἐφέτος θὰ ἔχωμεν τρεῖς ξένους φοιτητὰς ἐν τῇ Ἀποστολικῇ Διακονίᾳ καὶ ἐν τῷ Θεολογικῷ Φοιτητικῷ Οἴκῳ τῆς Θεσσαλονίκης, ἐν ᾧ ἡμέτεροι θεολόγοι περὶ τοὺς ἐπτὰ θὰ συνεχίσωσι ἢ θὰ ἀρχίσωσι τὰς σπουδὰς τῶν ἀπὸ τὸ ἐρχόμενον ἔτος ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ διὰ τῶν ἐνεργειῶν καὶ τῆς συνδρομῆς τοῦ Π.Σ.Ε. οἱ ἀκόλουθοι : Ἰωάννης Κωνσταντινίδης, Ἰάκωβος Μάινας, Ἀλέξανδρος Παπαδερῶς, Θεμιστοκλῆς Λαζάρης, Κωνσταντῖνος Νούσκας, Ἰωάννης Κουλουρᾶς, Κωνσταντῖνος Κούρκουλας. Πολλοὶ αἰσθάνονται δυσφορίαν καὶ δυσἀρέσκειαν ἐκ τῆς τοιαύτης βοήθειας τοῦ Π.Σ.Ε. εἴτε διότι γεννᾶται ὑποχρέωσις καὶ ἐξάρτησις τις ἐκ τοῦ Π.Σ.Ε., συγκεκριμένου κυρίως ἐκ προτεσταντικῶν Ἐκκλησιῶν, εἴτε διότι φοβοῦνται μήπως διὰ τοῦ τρόπου τούτου ἐπιταθῇ ἡ προσηλυτιστικὴ Προπαγάνδα τῶν ἑτεροδόξων Ἐκκλησιῶν ἐν τῇ χώρᾳ μας, εἴτε διότι γεννῶνται παράπονα καὶ προστριβαὶ κατὰ τὰς διαφόρους διανομὰς εἰδῶν ρουχισμοῦ καὶ τροφίμων. Ἀκριβῶς ἐν τῶν θεμάτων ἐν τῇ Διασκέψει τοῦ Ἐβίου ἦτο καὶ τὸ θέμα « Ἡ ἀξία καὶ οἱ κίνδυνοι τοῦ ἔργου τῆς Διεκκλησιαστικῆς Βοηθείας καὶ προσφυγικῆς ὑπηρεσίας » ἦτοι πλεονεκτήματα καὶ μειονεκτήματα αὐτοῦ. Κατὰ τὴν συζήτησιν τοῦ θέματος τούτου ὁ ὑποφαινόμενος καὶ ἄλλοι ὑπεστηρίζαμεν τὸν πνευματικὸν χαρακτῆρα τοῦ ἔργου τούτου, ἀποτελοῦντος ἐκδήλωσιν τῆς ὑποταγῆς ἡμῶν εἰς τὸν Χριστὸν καὶ τῆς ἀμοιβαίας ἀγάπης καὶ ὁμοίου πρὸς τὴν « λογίαν », ἦτοι τὸν ἔρανον τοῦ Ἁπ. Παύλου ὑπὲρ τῶν πτωχῶν τῆς Ἱερουσαλήμ, περὶ τοῦ ὁποῖου τόσος λόγος γίνεται ἐν τῇ Κ. Διαθήκῃ. Κίνδυνοι θὰ προκύψωσι μόνον, ὅταν τὸν ἔργον τῆς Διεκκλησιαστικῆς Βοηθείας ἀπολέσῃ τὸν πνευματικὸν του σκοπὸν καὶ χαρακτῆρα, ὅταν αἱ δίδουσαι Ἐκκλησίαι δὲν δίδωσι μετὰ διακρίσεως καὶ ἀληθινοῦ πνεύματος ἀγάπης καὶ ἀλληλεγγύης καὶ ὅταν αἱ λαμβάνουσαι Ἐκκλησίαι αἰσθάνονται ἐν αἰσθημα μειονεκτικότητος καὶ ἐξαρτήσεως ἔναντι τῶν παρεχουσῶν πλουσίων Ἐκκλησιῶν. Ἐντεῦθεν, ἀφ' οὗ ἐξέφρασα τὴν εὐγνωμοσύνην τῆς

Ἐκκλησίας μας διὰ τὴν παρεχομένην συνδρομὴν ὑπὸ τοῦ Π.Σ.Ε. πρὸς ἡμᾶς, ἐτόνισα συγχρόνως, ἵνα μὴ νομισθῆ, ὅτι ἡ Ἐκκλησία ἡμῶν ἐξαρτᾶ τὴν δρᾶσιν τῆς ἐκ τῆς βοήθειας ταύτης τοῦ Π.Σ.Ε. καὶ ὅτι διὰ μόνης τῆς βοήθειας καὶ συνδρομῆς τούτου ἀντιμετωπίζει τὰς ἀνάγκας τῆς, ὅτι ἡ παρεχομένη ὑπὸ τῆς Διεκκλησιαστικῆς βοήθειας συνδρομὴ μόνον ὡς συμβολικὴ πράξις τῆς ἀλληλεγγύης καὶ ἀγάπης τῶν Ἐκκλησιῶν πρὸς τὴν ἡμετέραν Ἐκκλησίαν δύναται νὰ χαρακτηρισθῆ, διότι ἐν τῇ πραγματικότητι αἱ ἀνάγκαι τῆς Ἐκκλησίας μας εἶναι τεράστιαι καὶ λίαν μεγαλύτεραι τῆς παρεχομένης ἔξωθεν συνδρομῆς, ἀντιμετωπιζόμεναι κατὰ τὸ δυνατόν ὑπὸ τῆς Διοικήσεως Ἐκκλησίας, ὑπὸ τῶν Ἱερῶν Μητροπόλεων καὶ ὑπὸ τῶν ἐκάστοτε Κυβερνήσεων τοῦ Κράτους μας. Καὶ ἐν τῷ πορίσματι τῶν συζητήσεων ἐπὶ τοῦ θέματος « ἡ ἀξία καὶ οἱ κίνδυνοι τῆς Διεκκλησιαστικῆς Βοήθειας » περιελήφθησαν καὶ αἱ ἀκόλουθοι λίαν διαφωτιστικαὶ προτάσεις: « Ἐκάστη Ἐκκλησία ὀφείλει νὰ δίδῃ ἑκάστη Ἐκκλησία ὀφείλει νὰ λαμβάνῃ. Αἱ Ἐκκλησίαι ἔχουσι σπουδαιότερα πράγματα νὰ διαμοιράζωσι καὶ νὰ μεταδίδωσι πρὸς ἀλλήλας παρὰ ὑλικά ἀγαθὰ καὶ χρήματα. Καὶ εἰς σοβαρὸν κίνδυνον ἐν τῷ ἔργῳ τῆς Διεκκλησιαστικῆς βοήθειας εἶναι, ὅταν αἱ Ἐκκλησίαι δὲν ἔχωσι γνῶσιν καὶ κατανόησιν τῶν πραγματικῶν ἀναγκῶν τῆς συγχρόνου ἀνθρωπότητος. Διὰ τῆς Διεκκλησιαστικῆς Βοήθειας βασιάζομεν τὰ βάρη ἀλλήλων. Ἡ παρεχομένη βοήθεια εἶναι εὐλογία ἀπὸ Θεοῦ τόσον διὰ τὴν δίδουσαν Ἐκκλησίαν, ὅσον καὶ διὰ τὴν λαμβάνουσαν. Ὀφείλομεν νὰ ἀποφύγωμεν τὴν διάκρισιν εἰς Ἐκκλησίας παρεχούσας καὶ εἰς Ἐκκλησίας βοηθουμένας. Αἱ δίδουσαι Ἐκκλησίαι ὀφείλουσι νὰ ἀποφύγωσι τὸν πειρασμὸν ἐπιδράσεως καὶ ἐλέγχου ἐπὶ τῶν πτωχῶν καὶ βοηθουμένων Ἐκκλησιῶν». Ὁρθῶς ὅθεν τὸ τμήμα τοῦτο τοῦ Παγκοσμίου Συμβουλίου τῶν Ἐκκλησιῶν χαρακτηρίζεται « Διεκκλησιαστικὴ βοήθεια », διότι πᾶσα Ἐκκλησία ἀνεξαιρέτως συμμετέχει κατὰ τὰς δυνάμεις τῆς εἰς τὸ ἔργον τοῦ τμήματος τούτου.

Πρὶν ἀναφέρωμεν τὰ ἐγκριθέντα ποσὰ διὰ τὴν βοήθειαν πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν ἡμῶν κατὰ τὸ ἐπόμενον ἔτος 1959, θὰ προτάξωμεν τὰ κατὰ τὸ τρέχον ἔτος πραγματοποιηθέντα μέχρι τῆς σήμερον βοηθήματα ἐκ τοῦ προσχεδιασθέντος ποσοῦ διὰ τὸ παρὸν ἔτος 1958. Συμφώνως πρὸς τὸ ὑποβληθὲν ὑπόμνημα παρὰ τῆς Συνοδικῆς Ἐπιτροπῆς τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος κατὰ τὸν Μάϊον τοῦ 1957 ἐζητήθησαν τὰ ἀκόλουθα ποσὰ διὰ τοὺς ἀναφερομένους ἐν αὐτῷ σκοποῦς διὰ τὸ ἔτος 1958 :

1. Διὰ τὴν ἀποπεράτωσιν ναῶν ἐν Θεσσαλίᾳ, καταστραφέντων ὑπὸ σεισμῶν δολ.	50.000
2. Διὰ τὰς ὑποτροφίας ἀπόρων φοιτητῶν τῶν Θεολογικῶν Σχολῶν Ἀθηνῶν καὶ Θεσσαλονίκης δολλ.	5.000
3. Διὰ τὴν παροχὴν ὑφάσματος εἰς ἀπόρους ἱερεῖς δολλ.	4.000
4. Βοήθεια πρὸς ἀποπεράτωσιν ἄλλων ναῶν πλην τῶν σεισμοπλήκτων περιφερειῶν τῆς Θεσσαλίας δολλ.	5.000
Σύνολον δολλάρια	64.000

Μέχρι σήμερον (Ἰούλιον 1958) ἀπεστάλησαν ἐκ τοῦ ἀποφασισθέντος ποσοῦ τούτου μόνον 15 χιλ. δολλάρια. Ἐκ τούτων διετέθησαν εἰδικῶς διὰ τὸν Οἶκον Φοιτητῶν Θεολόγων Θεσσαλονίκης 5.000 δολλ. καὶ διὰ τοὺς ἀπόρους φοιτητὰς ὑποτροφίαι ἐξ χιλ. δολλάρια. Οἱ τυγχάνοντες ὑποτροφίας φοιτηταὶ Θεολόγοι ἀνέρχονται εἰς ἄνω τῶν 70, μὴ συμπεριλαμβανομένων τῶν φοιτητῶν, οἱ ὅποιοι σπουδάζουσι εἰς τὸ Ἐξωτερικὸν τῇ ἐνεργείᾳ καὶ τῇ συνδρομῇ τοῦ Παγκοσμίου Συμβουλίου τῶν Ἐκκλησιῶν.

Ἡ αὐτὴ Συνοδικὴ Ἐπιτροπὴ ὑπὸ τὴν προεδρίαν τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπ. Ἀθηνῶν κ.κ. Θεοκλήτου ἀπεφάσισε καὶ ὑπέβαλε τὰς ἀκόλουθους προτάσεις βοήθειας παρὰ τῆς « Διεκκλησιαστικῆς βοήθειας » διὰ τὸ προσεχὲς ἔτος 1959 :

1. Διὰ τὴν ἀποπεράτωσιν καὶ ἐπισκευὴν ναῶν καταστραφέντων ἐκ σεισμῶν ἢ ἔνεκα τοῦ συμμοριτικοῦ πολέμου δολ.	40.000
2. Διὰ τὴν ἀγορὰν ἱερῶν σκευῶν τῶν ὡς ἄνω ναῶν δολλ.	4.000
3. Διὰ τὴν ἀγορὰν ὑφάσματος ὑπὲρ τῶν ἀπόρων ἱερέων δολλ.	6.000
4. Διὰ τὰς ὑποτροφίας φοιτητῶν Παν. Ἀθηνῶν καὶ Θεσσαλονίκης δολλ.	6.000
5. Διὰ τὴν συμπλήρωσιν τοῦ Οἴκου φοιτητρίας καὶ τῆς Σχολῆς Διακονισσῶν Ἀγ. Βαρβάρας δολλ.	50.000
7. Διὰ τὴν ὀργάνωσιν κέντρων νεολαίας	15.000
Σύνολον δολλάρια	121.000

Ἀφ' οὗ ἀνεπτύξαμεν τὸν σκοπὸν καὶ τὴν ἀναγκαιότητα ἐκάστου κονδυλίου ὁ ὑποφαινόμενος καὶ οἱ ἀρμόδιοι ὑπάλληλοι τῆς Διεκκλησιαστικῆς Βοήθειας κ. Μάξγουελ, κ. Χάνδλερ, κ. Μάικε καὶ Χριστόφορος Κίνγκ, ἡ Ἐπιτροπὴ ἐνέκρινεν ἄνευ οὐδεμιᾶς μεταβολῆς καὶ εἰς τὸ ἀκέραιον ὅλα τὰ ἀνωτέρω ποσὰ τοῦ ὑπομνήματος τῆς Συνοδικῆς Ἐπιτροπῆς τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος. Ἐν τῷ σημείῳ τούτῳ δεόν νὰ ἀναφέρωμεν, ὅτι σπανίως πραγματοποιεῖται ἡ ἀποστολὴ παρὰ τῆς Διεκκλησιαστικῆς Βοήθειας τοῦ Π.Σ.Ε. ὅλου τοῦ ἐγκεκριμένου ἐκάστου ἔτους ποσοῦ διὰ τὸν ἐξῆς λόγον. Τὸ Παγκόσμιον Συμβούλιον τῶν Ἐκκλησιῶν δὲν διαθέτει ἰδικὰ του κεφάλαια διὰ τὴν πραγματοποίησιν τῶν βοηθειῶν τούτων, ἀλλ' ὑποβάλλει εἰς τὰ ἔθνη καὶ Συμβούλια ἐκάστης Ἐκκλησίας, μέλους τοῦ Π.Σ.Ε. τὰ διάφορα ὑπομνήματα τῶν ἀπόρων καὶ ἀνάγκην ὑποστηρίξεως ἐχουσῶν Ἐκκλησιῶν μετὰ τῆς προσηκούσης εισηγήσεως καὶ συστάσεως, καὶ ταῦτα ἀναλόγως τῶν δυνάμεων των καὶ τῶν προτιμῆσεών των ἀποστέλλουσιν εἰς τὴν Ἐπιτροπὴν τῆς Διεκκλησιαστικῆς Βοήθειας ἐν Γενεύῃ τὰ ἐγκριθέντα ὑπ' αὐτοῦ ποσὰ εἴτε δι' ὀρισμένας Ἐκκλησίας εἴτε γενικῶς δι' ὅλας τὰς ἀπόρους Ἐκκλησίας. Ἐντεῦθεν, ὡς προελέχθη, ἐν ᾧ διὰ τὸ τρέχον ἔτος 1958 εἶχεν ἀποφασισθῆ ἡ χορήγησις πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Ἑλλάδος τοῦ ποσοῦ τῶν 64 χιλ. δολλάρων, ἀπεστάλησαν μέχρι σήμερον εἰς αὐτὴν καὶ δι' ὀρισμένους σκοποῦς (διὰ τὰς ὑποτροφίας τῶν ἀπόρων φοιτητῶν, διὰ τὸν οἶκον θεολόγων Φοιτητῶν Θεσσαλονίκης καὶ

Η ΔΙΑΘΗΚΗ ΤΟΥ ΠΑΤΡΙΑΡΧΟΥ ΑΝΤΙΟΧΕΙΑΣ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΤΟΥ Γ'

Ὁ Πατριάρχης Ἀντιοχείας Ἀλέξανδρος κατέλιπε διαθήκην αἰώνιον. Διαθήκην, ἡ ὁποία οὐδὲν τὸ κοινὸν ἔχει πρὸς τὰς διαθήκας, τὰς ὁποίας καταλείπουν οἱ κοινοὶ θνητοί. Τὴν διαθήκην του τὴν ἀνέγνω ὁ ἴδιος με ταπεινώσιν, ἀλλὰ καὶ με δύναμιν, κατὰ τὰ ἐπιδόρπια τοῦ ἐπισήμου γεύματος τῆς 11ης Μαΐου 1958.

Ἡμεθα εἰς τὴν Μόσχαν ἐπ' εὐκαιρίᾳ τοῦ ἑορτασμοῦ τῆς ἀνασυστάσεως τοῦ Πατριαρχικοῦ θεσμοῦ ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ τῆς Ρωσίας. Ἡ λαμπρὰ Πατριαρχικὴ λειτουργία ἐν τῷ Καθεδρικῷ ναῷ τῶν Θεοφανείων ἐξηκολούθει ἀκόμη νὰ ὀμιλῇ εἰς τὰς ψυχὰς μας. Καὶ ἐπρόκειτο — ὁ Κύριος προῦνόησε — νὰ μὴ τερματισθῇ εἰ μὴ κατὰ τὰ ἐπιδόρπια τοῦ γεύματος.

δι' ἀποπεράτωσιν ναῶν) μόνον 15 χιλ. δολλάρια.

Ἐν τῇ ἰδίᾳ συσκέψει τοῦ Ἑβριάν ὁ ἐν Ἑλλάδι ἀντιπρόσωπος τοῦ Π.Σ.Ε. κ. Κίνγκ, ὅστις τοσαύτας ὑπηρεσίας καὶ μόχθον προσφέρει διὰ τὴν ἐκτέλεσιν ὑπὸ τοῦ Π.Σ.Ε. ἔλου τοῦ ἔργου τούτου τῆς συμπαραστάσεως τῶν ἄλλων Ἐκκλησιῶν εἰς τὰς ἐπείγουσας ἀνάγκας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, ἀνέφερεν ὅσα ἔγιναν μετ' τὴν ἀρωγὴν τοῦ Π.Σ.Ε. εἰς ἄλλον τομέα τῆς βοηθείας, ἥτοι εἰς τὴν ἰδρυσιν γηροκομείων. Οὕτως ἀνέφερε πῶς ἰδρύθησαν καὶ πῶς λειτουργοῦσι : τὸ γηροκομεῖον « Ἀγ. Παντελεήμων » ἐν Θεσσαλονικῇ διὰ τοὺς γέροντας ἐξορίστους Λευκωρώσσους, ὅπου ἐπιχορηγεῖται ἐτησίως διὰ 2.000 δολλ. καὶ ὑπὸ τοῦ Ἐράνου τῆς Βασιλείσεως· ἄλλο γηροκομεῖον ἰδρύθη ἐν Τήνῳ, ἐπιχορηγούμενον καὶ συντηρούμενον ὑπὸ τῆς Ἐπιτροπῆς τῆς Εὐαγγελιστρίας τῆς Τήνου· καὶ τρίτον γηροκομεῖον ἰδρύθη καὶ λειτουργεῖ ἐν Ρόδῳ ὑπὸ τὴν πρόνοιαν καὶ ἐποπτείαν τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Ρόδου κ. Σπυριδωνος.

Ἴνα ἐννοήσῃ τις μετὰ πόσης ἰδιαιτέρας εὐνοίας ἀντιμετωπίζουσιν οἱ ἐπὶ κεφαλῆς τῆς Διεκκλησιαστικῆς βοηθείας τοῦ Π.Σ.Ε. τὰς ἀνάγκας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, ἀναφέρομεν τὰ δι' ἄλλας Ἐκκλησίας ἐγκριθέντα ποσὰ βοηθείας διὰ τὸ ἔτος 1959 :

1. Διὰ τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον (συμπεριλαμβανομένης καὶ τῆς Ἐκκλησίας Κρήτης) δολλ.	15.000
2. Διὰ τὰς Ἐκκλησίας τῆς Γιουγκοσλαβίας (Ὁρθοδόξους καὶ Εὐαγγελικὰς) δ.	53.000
3. Διὰ τοὺς Ὁρθοδόξους τῆς Φιλανδίας δ	16.000
4. Διὰ τοὺς ἐν Γαλλίᾳ ἐξορίστους Ρώσους. δολλ.	35.740
5. Διὰ τὰς Ὁρθ. Ἐκκλησίας τῆς Μέσης Ἀνατολῆς δολλ.	26.000
6. Διὰ τὴν Αἰθιοπικὴν Ἐκκλησίαν	18.400
7. Διὰ τοὺς Παλαιοκαθολικοὺς ὀρισμένων περιοχῶν. δολλ.	9.800
8. Διὰ τοὺς ἐν Ἑλλάδι Εὐαγγελικοὺς δ.	16.500

ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ Χ. ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ

Καθηγητῆς τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν
Γεν. Διευθυντῆς

Ἰπουργεῖου Ἑθν. Παιδείας καὶ Θρησκευμάτων

Ἀπὸ τῆς Ὁραίας Πύλης καὶ ἀπὸ εἰδικοῦ θρόνου εἶχεν ἐρμηνεύσει τὰ αἰσθήματα τῶν Ὁρθοδόξων Ἀντιπροσωπειῶν ἐπὶ τῷ πανηγυριζομένῳ χαρμοσύνῳ γεγονότι ὡς ἄριστα ἡ Αὐτοῦ Μακαριότης, ὁ δευτερόθρονος τῶν Ὁρθοδόξων Πατριαρχῶν, ὁ Πρωθυεράρχης τῆς Ἐκκλησίας Ἀλεξανδρείας Χριστοφόρος ὁ Β'.

Τώρα ὀμιλεῖ, διατιθέμενος διαθήκην αἰώνιον, ὁ Πατριάρχης τῆς Ἀγίας Θεουπόλεως Ἀντιοχείας καὶ πάσης Ἀνατολῆς Ἀλέξανδρος ὁ Γ'. Ἐξαῖλωμένος, μετ' τὴν φωνὴν αὐθεντικὴν, συγκεντρωμένην, διαυγῆ καὶ ἐπίσημον, ὡς νὰ ὑπεγόρευεν, εἶπε τὰ ἐξῆς εἰς τὴν Ἑλληνίδα διάλεκτον:

« Ἡ ἀδελφὴ Ἐκκλησία Ρωσίας, ἐορτάζουσα σήμερον τὴν ἀνασύστασιν τοῦ Πατριαρχικοῦ διοικητικοῦ συστήματος, ἐνθυμεῖται μετ' εὐγνωμοσύνης πόθεν τὸ παρέλαβε. Ἐνθυμεῖται, ὅτι εἶναι θηγάτηρ τῆς Ἐκκλησίας Κωνσταντινουπόλεως καὶ δι' αὐτὸ δὲν διανοεῖται νὰ τὴν ὑποκαταστήσῃ. Ἡ Ἐκκλησία τῆς Ρωσίας εἶναι μεγάλη καὶ πλουσία καὶ δύνата νὰ ἐναγκαλιζῆται τὰς ἄλλας Ὁρθοδόξους Ἐκκλησίας, ἀνεὺ ὑπολογισμῶν, ἀλλὰ μετὰ στοργῆς.

Ὁ Πατριάρχης Μόσχας Ἀλέξιος γνωρίζει, ὅτι εἶναι ὁ πέμπτος εἰς τὴν ἱεραρχικὴν σειρὰν. Γνωρίζει, ἀναγνωρίζει καὶ σέβεται τὸν Οἰκουμενικὸν Πατριάρχην ὡς πρῶτον, ὅπως καὶ τὸν Ἀλεξανδρείας ὡς δεύτερον, τὸν Ἀντιοχείας ὡς τρίτον, καὶ ὅτι ἔρχεται μετὰ τὸν Πατριάρχην Ἱεροσολύμων. Ὡς ἐκ τούτου ποτὲ δὲν θὰ φιλοδοξήσῃ νὰ ὑποκλέψῃ ἡγετικὸν ὄρον εἰς τὰ ζητήματα τῆς Ὁρθοδοξίας, τοῦ ὄρου τούτου ἀνήκοντος εἰς τὸν Πατριάρχην Κωνσταντινουπόλεως».

Οὕτω, διὰ τῶν ὀλίγων τούτων, ἀδρῶν εἰς νόημα καὶ προσδιοριστικῶν τῆς ἐφεξῆς πολιτείας τῆς Ρωσικῆς Ἐκκλησίας λόγων, ὁ Πατριάρχης Ἀλέξανδρος τῆς Ἐκκλησίας τῶν Ἀντιοχέων, διέθετο διαθήκην αἰώνιον, διασφαλίζων διὰ τοῦ ἀναμφισβητήτου κύρους του τὴν ἐκκλησιαστικὴν πράξιν αἰώνων, καὶ ἐμμέσως καυτηριάζων ἐπικινδύνους τινῶν ὀψίμους φιλοδοξίας.

Τὴν Πατριαρχικὴν ταύτην διαθήκην θὰ ἡδυνάμεθα νὰ ἐκτιμήσωμεν περισσοτέρως καὶ εἰς τὴν πραγματικὴν αὐτῆς ἀξίαν, ἐὰν προσείχομεν τὸ ποῦ, πῶς καὶ τὸν σκοπὸν, δι' ὃν ἐγένετο.

Ἡ Μόσχα, ὅπου ἐγένετο ἡ ὡς ἄνω διαθήκη δὲν ἀποτελεῖ κλίμα εὐνοοῦν σήμερον ἐξαρτήσεως ἔστω καὶ ἐκκλησιαστικῆς ἢ καὶ καθαρῶς πνευματικῆς. Δὲν ἐπιτρέπει πρωτοβουλίας εἰ μὴ μόνον ἐντοπίους καὶ αὐτὰς ἐντοπισμένας εἰς τὴν πολιτικὴν ἡγεσίαν. Πολὺ δ' ὀλιγώτερον εὐνοεῖ ἐπεμβάσεις ἢ καὶ ἀπλᾶς ἀκόμη ὑποδείξεις ἐξωθεν.

Παρὰ ταῦτα ὁ Πατριάρχης Ἀλέξανδρος, σθεναρώτατα, παρ' ὅλην τὴν σωματικὴν του ἀσθένειαν, ἤγειρε τὴν φωνὴν του ἐπὶ μιᾷ ἀνάγκῃ: ὅτι ἡ Ἐκκλησία, ἀποτελοῦσα μίαν συνέχειαν ἀδιάσπαστον καὶ ἔχουσα τὴν δύναμιν νὰ ἴσταται ἄνω καὶ ὑπεράνω τῶν πολιτικῶν μεταβολῶν, ὀφείλει νὰ διατηρῇ ζωηροτάτην

Ο ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΣ ΑΜΕΡΙΚΗΣ ΜΙΧΑΗΛ (†)

Ἄμελικτος ὁ θάνατος ἐπλήξε κατ' αὐτὰς καὶ νέαν κορυφὴν τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας μας. Καὶ ἐντελῶς ἀδοκίμως, ἠγγέλθη ἐξ Ἀμερικῆς ἢ εἰς Κύριον ἀποδημία, ἐκ καρδιακῆς προσβολῆς, τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Μιχαήλ.

*

Ὁ ἀείμνηστος ἠτοιμάζετο νὰ κατέλθῃ καὶ νὰ παρμεινῇ ἐπ' ὀλίγον εἰς τὴν Ἑλλάδα. Καὶ ἦτο διὰ τοῦτο πλήρης χαρᾶς· διότι θὰ ἐπανέβλεπε τὰ φωτόλουστα ἱερά της ἐδάφη, πρὸς τὰ ὁποῖα ἀνεσπέρως ἐστρέφετο ὁ λογισμὸς του. Καθ' ὅσον ἠσθάνετο, ὅτι ὡς ὁ παλαιὸς ἐκεῖνος Ἀνταῖος ἤντηι νέας ἀγωνιστικὰς δυνάμεις ἐκ τῆς ἐπαφῆς των· καὶ ὅτι μόνον ὑπὸ τὴν αἰθρίαν τοῦ γαλανοῦ μας οὐρανοῦ εὗρισκε πραγματικὴν ἀναψυχὴν τοῦ συνεχοῦς του μόχθου καὶ τῆς πολυμεροῦς δημιουργικῆς του προσπάθειας.

*

Μέγα ἀληθῶς καὶ ἐντελῶς δυσαναπλήρωτον εἶναι τὸ κενόν, τὸ ὁποῖον δημιουργεῖ ὁ θάνατός του. Ὅχι μόνον διότι ὑπῆρξε, καθ' ὅλην του τὴν σταδιοδρομίαν,

τὴν ἔνοιαν τῆς συνοχῆς της καὶ τοῦ καθήκοντός της ὡς τῆς μιᾶς καὶ γνησίας τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας. Ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον ἐμμέσως ἐτόνιζεν ὁ γηραιός, ἀλλὰ κραταιότατος πνευματικῶς Πρωθιεράρχης, ἦτο, ὅτι αἱ σφοδρότεραι ἀκόμη ἐπαναστάσεις δὲν ἔχουν τὴν δύναμιν νὰ κηρύττουν ἀκύρους τοὺς νόμους καὶ κανόνας, τοὺς διέποντας τὴν Ἐκκλησίαν.

Ἐγένετο δευτέρον ἢ διαθήκη αὕτη Ἑλληνιστί, ὡς νὰ καθιέρου ὁ Ἑλληνομαθησάτος ἐκεῖνος Ἐκκλησιαστικὸς Ἀνὴρ ἐπίσημον καὶ πάλιν γλώσσαν τῆς Ὁρθοδοξίας τὴν Ἑλληνικὴν, ἣτις ὑπῆρξεν ἢ γλώσσα τῆς διαμορφώσεως, διαδόσεως καὶ διασώσεώς της. Μόνον Ἐκκλησιαστικοὶ Ἠγέται, αἰρόμενοι ὑπὲρ ἑαυτοῦς εἶναι ἱκανοὶ νὰ ὁμιλοῦν τόσον αὐθεντικῶς καὶ τόσον ἀφόβως, ὅσον ὁ Πατριάρχης Ἀλέξανδρος Ἀραβικῆς καταγωγῆς ὁ ἴδιος, μετεκπαιδευθεὶς ἐν Ρωσίᾳ καὶ διατηρῶν πολλοὺς καὶ στενοὺς ψυχικοὺς ἢ αἰσθηματικούς δεσμοὺς μετ' αὐτῆς καὶ ὑπὸ τὴν σημερινὴν της ἀκόμη μορφήν, διέθετο ἐν ταῦτοις, διὰ τοῦ ἰδίου του παραδείγματος, τὴν Ἑλληνικὴν, ὡς τὴν πρώτην γλώσσαν τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας.

Ὁ σκοπὸς τέλος, δι' ὃν ἐγένετο ἢ διαθήκη αὕτη, ἦτο ἢ ἐπανατοποθέτησις τῶν Ἐκκλησιαστικῶν πραγμάτων εἰς τὸ ἱστορικὸν αὐτῶν πλαίσιον καὶ ἢ ἐπίπληξις τινων, ὁμιλούντων εὐκαίρως — ἀκαίρως περὶ τρίτης Ρώμης. Ἡ δευτέρα Ρώμη ὑπῆρξε πολιτικὸν δημιουργήμα τῶν Βυζαντινῶν αυτοκρατόρων. Δὲν ὑπῆρξεν Ἐκκλησιαστικῆς ἐπάρσεως καρπός.

Διὰ τὴν Ὁρθοδοξίαν ὑπάρχει μία ἔδρα πρωτόθρονος, καθιερωθεῖσα ὡς τοιαύτη ὅχι μόνον δι' ἀποφάσεων Οἰκουμενικῶν Συνόδων, ἀλλὰ καὶ ὑπ' αὐτῆς ταύτης τῆς ἱστορίας τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας. Ὁ

μία φωτεινὴ καὶ ἀκτινοβολοῦσα φυσιογνωμία τῆς Ἑλληνικῆς Ὁρθοδόξου Ἱεραρχίας. Ἀλλὰ καὶ διότι δυσχερέστατον καὶ ὑψίστης Ἐθνικῆς σημασίας εἶναι σήμερον τὸ ἔργον τοῦ Ἑλληνοῦ Ἀρχιεπισκόπου Ἀμερικῆς, εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ ὁποίου, ὡς ὀρθότατα ἐγράφη, ἐκπροσωπεῖται «ὀλόκληρος ἢ Ἑλληνικὴ Ὁρθοδοξία καὶ ὀλόκληρον τὸ Ἑλληνικὸν Ἔθνος». Καὶ εἰς τὰς κρίσιμους αὐτὰς στιγμὰς, τὰς ὁποίας διερχόμεθα, ἢ ἀπώλεια τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Μιχαήλ ὑπῆρξε γενικωτέρας σημασίας ἀπώλεια, διὰ τε τὴν Ἐκκλησίαν μας, καὶ διὰ τὸ Ἔθνος ὀλόκληρον, εἰς τὸ ὁποῖον δικαίως προεκάλεσε βαθυτάτην λύπην ὁ θάνατός του.

*

Διότι ἐν Ἀμερικῇ σήμερον πολλοὶ εἶναι αἱ ἀντίδρομοι ροπαὶ μεταξὺ τῶν ἐκεῖ διαβιούντων Ἑλλήνων. Πολλοὶ αἱ φυγόκεντροι ἐπιδράσεις. Θερμὸν καὶ ἐνεργὸν τὸ ὑπὲρ τῆς Ἐκκλησίας ἐνδιαφέρον. Ἄλλ' ἐκ τοῦ ἐνδιαφέροντος αὐτοῦ — καλοπίστως, ἀλλὰ πεπλανημένως — ἀπορρέουν τάσεις αὐτονομιστικά. Διὰ

οἰκουμενικὸς θρόνος ἐστάθη, καὶ εἰς αὐτὸ τὸν πρῶτον λόγον ἔχει ἢ ἱστορία ἐκάστης ἐπὶ μέρος Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, ἢ Μεγάλῃ τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίᾳ, ἢ στοργικῇ καὶ ἔχουσα τὴν μέριμναν πασῶν τῶν ἐκκλησιῶν Μήτηρ, ὁ ὁποῖος θρόνος οὐδέποτε ἀπέβλεψεν εἰς πρωτεῖα δεσμευτικά ἢ ὑποτακτικά τῆς πρωτοβουλίας τῶν ἄλλων, ἀλλ' εἰς ἐν μόνον πρωτεῖον: νὰ εἶναι ὁ πρῶτος ὑπερφυλετικὸς καὶ ὑπερεθνικὸς θρόνος, ὡς καὶ ὁ πρῶτος εἰς τὸ παράδειγμα καὶ εἰς τὸ καθήκον.

Ταῦτα πάντα ὑπεμίμνησκεν ὁ ἀοίδιμος ἐν Πατριάρχαις Ἀλέξανδρος διὰ τοῦ τόνου τῆς ἐξησθενημένης φωνῆς του καὶ διὰ τοῦ ἐλεγκτικοῦ βλέμματός του, ὅτε τὸ ἀπόγευμα τῆς 11ης Μαΐου 1958 καὶ ἐν τῷ ξενοδοχείῳ «Οὐκρανία» τῆς Μόσχας καὶ ἐνώπιον πάντων τῶν Ὁρθοδόξων Πατριαρχῶν, ἐξαίρεσει τοῦ Οἰκουμενικοῦ καὶ τοῦ τῶν Ἱεροσολύμων, καὶ παρουσία καὶ ἐπισήμων ἀντιπροσώπων τῆς Σοβιετικῆς κυβερνήσεως, διέθετο τὴν αἰώνιον αὐτοῦ διαθήκην.

Ἡ φωνὴ ἐκείνη ἐσίγησεν, ἀλλ' οἱ λόγοι της τῆς 11ης Μαΐου θὰ ἀντηχοῦν εἰς τὸν αἰῶνα. Οἱ φωτεινοὶ ὀφθαλμοὶ ἔσβυσαν, ἀλλ' ἢ ἀκτινοβολία των κατὰ τὴν ἡμέραν ἐκείνην θὰ διαγράφη πάντοτε τὴν φωτεινὴν γραμμὴν, τὴν ὁποῖαν πρέπει αἱ Ὁρθόδοξοι Ἐκκλησίαι νὰ ἀκολουθοῦν εἰς τὰς σχέσεις των. Ὁ Πατριάρχης Ἀντιοχείας Ἀλέξανδρος ὁ Γ' δὲν ὑπάρχει πλέον. Θὰ ζῆ ὅμως εἰς τὸν αἰῶνα ὁ μικρόσωμος Πατριάρχης μετὸ παμμέγεθες πνεῦμά Του. Ὁ Πατριάρχης Ἀντιοχείας μετὸ τὴν Πανορθόδοξον συνείδησιν, σκέψιν καὶ ψυχὴν. Καὶ ἢ διαθήκη του θὰ εἶναι αἰώνιος! Εἰς ἀλήθειαν, εἰς ἀξίαν καὶ εἰς κύρος!

Ἐν Γενεύῃ τῇ 15ῃ Ἰουλίου 1958.

† Ὁ Μελίτης ΙΑΚΩΒΟΣ

τὴν ἐξοβέλιον τῶν ὁποίων ἀπαιτεῖται παλμὸς ἰσχυρός, ψυχὴ ἔνθους, προσωπικότης ἀδρά· καὶ γενικώτερον Ἀρχιεπίσκοπος ἐξαιρετικοῦ κύρους καὶ μορφώσεως καὶ ἀκτινοβολίας.

*

Ἄς μὴ λησμονῶμεν, ὅτι ἡ Ἀμερικὴ εἶναι ἐν πολλοῖς χώρα Προτεσταντικὴ. Καὶ διὰ τὸν Προτεσταντισμὸν, ὡς γνωστὸν, οὔτε κανονικὴ συνέχεια ὑφίσταται, οὔτε καὶ ἡ περὶ τῆς Ἀποστολικῆς διαδοχῆς τῶν Ἐπισκόπων Ὁρθόδοξος συνείδησις.

Ἡ περὶ ἐκκλησίας εἰκὼν ἐκεῖ εἶναι ὅλως διάφορος τῆς ἰδικῆς μας. Καὶ εἰς τὴν πρῆγματικότητα, ἡ Ἐκκλησία ἀρχίζει μὲ τοὺς ἰδρυτὰς τῆς ἰδίας ἐνὸς ἐκάστου ὁμολογίας. Καὶ αἱ ὁμολογίαι εἶναι πολλαί, πάρα πολλαί. Φυσικὸν εἶναι ὅθεν, νὰ ὑφίστανται ἐκεῖ καὶ νὰ καλλιεργῶνται μιμητικαὶ ροπαὶ αὐτονόμου δράσεως τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας μας. Ὑποθαλπόμεναι καὶ ἐνισχυόμεναι, ἀφ' ἐνὸς μὲν ὑπὸ φιλοδοξιών. Ἀφ' ἑτέρου δὲ ἀπὸ τὴν ἀτονήσασαν — ἐν τῷ μεταξὺ — ἐκτίμησιν τῆς μεγίστης σημασίας τῆς λειτουργικῆς ζωῆς τῆς Ὁρθοδόξου θείας λατρείας.

*

Ὁ ἀείμνηστος Μιχαὴλ κατενόει ἀπολύτως, ποίων ἰσχυροτάτων δυνάμεων διὰ τὴν ἐπιβίωσιν τοῦ ἐν Ἀμερικῇ Ἑλληνισμοῦ θὰ ἔστερεῖτο ἡ Ἑλλάς ἀπὸ τὴν ἐνδεχομένην ἐπικράτησιν τοιούτων τάσεων. Καὶ διὰ τοῦτο εἰργάσθη διὰ τὴν ἀποσόβησιν των ἀνευδότως καὶ ἀδιαλλάκτως, καὶ κατὰ τρόπον ἄξιον ἀληθῶς τῆς Ἑθνικῆς μας εὐγνωμοσύνης. Καὶ τὸ ἔργον του τοῦτο ὑπῆρξε δυσχερὲς καὶ πολὺμοχθον. Γνωστοὶ δὲ ὑπῆρξαν οἱ γενναῖοι ἀγῶνες του πρὸς ἀποτροπὴν τῆς προταθείσης καθιερώσεως τῶν ἱερῶν Ἀκολουθιῶν εἰς τὴν Ἀγγλικήν. Κατὰ δὲ τὴν πρόσφατον ἐν Νιού Χαϊβεν συζήτησιν διὰ τὴν ἐνσωμάτωσιν τοῦ Διεθνoῦς Συμβουλίου Ἱεραποστολῶν ἐν τῷ ὄργανισμῷ τοῦ Παγκοσμίου Συμβουλίου ἔθεσε μετὰ ἐλληνοπροπεῦς παρρησίας τοὺς ὅρους, ὅτι τότε μόνον θὰ ἐγένετο ἀποδεκτὴ, «ἐὰν πρῶτον αἱ ἀποστολαὶ εἶναι Ἐκκλησιαστικαὶ καὶ ὄχι ἀνεξάρτητοι» καὶ δεύτερον, ἐὰν τὸ ἀποκλειστικὸν των ἔργον θὰ εἶναι

ἡ ἐπιστροφή τῶν Ἑθνῶν εἰς Χριστόν, καὶ ὄχι ἡ εὐκολος λεία μελῶν ἄλλων Ἐκκλησιῶν». Καὶ δυνάμεθα ἀνευδοιάτως νὰ εἴπωμεν, ὅτι ἐκάμφθη — νέος ἀκόμη — ὑπὸ τὸ βάρος τῶν μόχθων του.

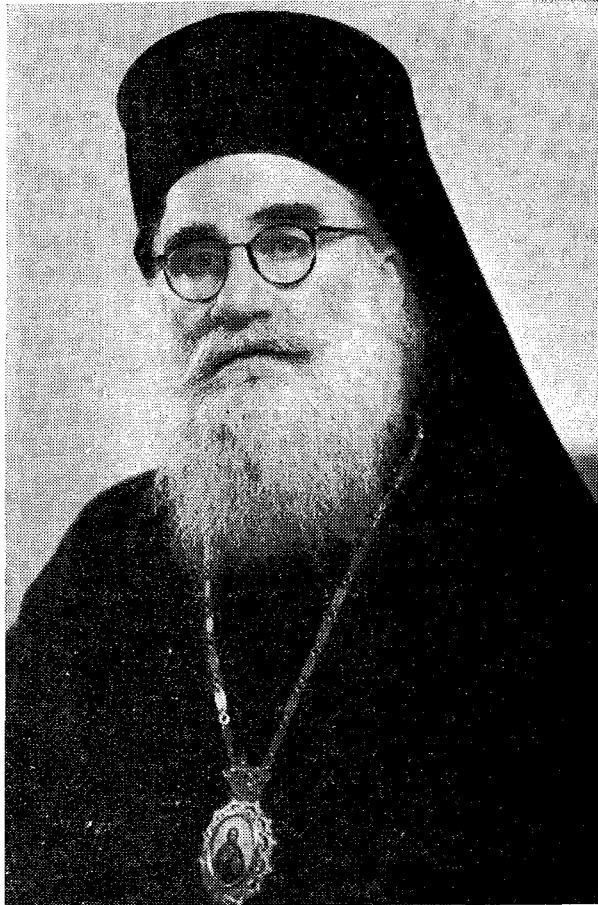
*

Ὑπάρχουν ἴσως πολλοί, οἱ ὁποῖοι εἶχον παρανοήσει τὰς διαθέσεις του, ὡς ἐκ τῆς ἐνεργουῦ του συμμετοχῆς εἰς τὰ Παμπροτεσταντικὰ συνέδρια. Τοῦτο ὅμως ἦτο ἀπαραίτητον, ἐφ' ὅσον ἔζη ἐν μέσῳ Προτεσταντικοῦ κόσμου. Ἀφ' ἑτέρου δὲ ὁ ἀείμνηστος κατενόει ἐν τῇ βαθείᾳ του μορφώσει πλήρως, ὅτι πέραν τῶν διαφόρων ὁμολογιῶν βεβαιούται ἡ μία Οἰκουμενικὴ Ἐκκλησία, πρὸς τὰ ὅρια τῆς ὁποίας οὐδαμῶς συμπίπτουν τὰ ὅρια τῶν ὁρατῶν Ἐκκλησιῶν. Καὶ ἐθεώρει ἀπαραίτητον νὰ τροποποιῶνται συνεχῶς ἐπὶ τὰ βελτίω αἱ ἀμοιβαῖαι σχέσεις μεταξὺ Ὁρθοδόξων, Καθολικῶν καὶ Προτεσταντῶν, πρὸς Δόξαν Χριστοῦ.

*

Παρέμενεν ὅμως ἀδιαλλάκτως Ὁρθόδοξος. Καὶ Ἑλλην τὴν ψυχὴν, μέχρι βαθέων. Καὶ ἰδοὺ τί ἔγραφε πρὸς ἡμᾶς προσφάτως, σχετικῶς. «Ἡ ἀτομικὴ μου γνώμη εἶναι, ὅτι ἔχομεν προχωρήσει πάρα πολύ. Διότι ἀπὸ τοῦ 1927, ὁπότε μετέσχον τοῦ Συνεδρίου Πίστεως καὶ Τάξεως τῆς Λωζάννης, μέχρι τοῦ Ἐβανστον 1954, καμμία πρόοδος ἀφορῶσα τὴν ἔνωσιν, μὲ ὑποχωρήσεις ἐννοεῖται ἐκ μέρους τῶν ἑτεροδόξων (Διαμαρτυρομένων) δὲν ἐγένετο, οὔτε νομίζω ὅτι θὰ γίνῃ. Διότι οὗτοι καὶ μεταξὺ των εἶναι διηρημένοι (Μεθοδισταί, Βαπτισταί, Λουθηρανοί). Πῶς εἶναι δυνατόν νὰ προχωρήσουν εἰς τὰς ἀπόψεις τῆς Ὁρθοδοξίας, ἀφοῦ δὲν ὑποχωροῦν εἰς λεπτομερείας ἐπουσιώδεις, αἵτινες τοὺς χωρίζουν μεταξὺ των;

Ταῦτα γράφω, δι' ἐκείνους οἵτινες ἔχουν τὴν ἀφελειαν νὰ νομίζουν ὅτι βαθμηδὸν καὶ κατ' ὀλίγον, θὰ διαφωτισόμεν τοὺς Διαμαρτυρομένους καὶ θὰ τοὺς κάμωμεν Ὁρθοδόξους. Αὐτό, κατὰ τὴν ταπεινήν μου γνώμην, εἶναι οὐτοπία καὶ χίμαιρα. Ἐν τῷ μεταξὺ ὅμως, γίνεται δυστυχῶς τὸ ἀντίθετον. Ἐννοῶ τὰ θύ-

Ὁ ἀείμνηστος Ἀρχιεπίσκοπος Β. καὶ Ν. Ἀμερικῆς κυρὸς Μιχαὴλ.

“ Η ΒΥΖΑΝΤΙΝΗ ΕΛΛΑΣ, ”

Β'.

‘Ο Έλβετος συγγραφεύς ‘Αρμάνδος Γασπάρ αρχίζει ως εξής τὸ πρῶτον ἐκ τῶν δύο ἀρθρῶν του, τὰ ὁποῖα φέρουν τὸν τίτλον «‘Η Βυζαντινὴ ‘Ελλάς»:

«Μεταξὺ τῆς ἀρχαίας ‘Ελλάδος, μετὰ τὰ ἀρχαῖα μνημεῖα τῆς, καὶ τῆς σημερινῆς, μετὰ τὸ λάμπον φῶς τῆς, μετὰ τὰς μαγευτικὰς τοποθεσίας τῆς, μετὰ τὸν τοπικὸν χαρακτήρα τῆς καὶ τὸν ἡρωϊσμόν τῆς, τὸ Βυζάντιον κατέχει μίαν θέσιν, τὴν ὁποῖαν δὲν γνωρίζομεν ἡμεῖς οἱ Εὐρωπαῖοι. Τὸ παρελθόν, διὰ τὸ ὁποῖον καυχῶνται

ματὰ τῆς Προτεσταντικῆς προπαγάνδας ἐν ‘Ελλάδι καὶ ἀλλαχοῦ... ».

*

Τρεῖς κυρίως ὑπῆρξαν οἱ βασικοὶ σταθμοὶ τῆς σταδιοδρομίας τοῦ ‘Αρχιεπισκόπου Μιχαήλ. Τὸ Λονδῖνον. ‘Η Κόρινθος. Καὶ ἡ ‘Αμερική.

Καὶ βεβαίως εἰς τὰς ὀλίγας αὐτὰς γραμμάς, τὰς ὁποίας πενθοῦντες χαράττομεν, πᾶν ἄλλο ἢ δυνατόν εἶναι, νὰ ἐπιχειρήσωμεν τὴν διαδρομὴν διὰ μέσου τοῦ πολυσχιδοῦς του ἔργου· οὔτε καὶ νὰ διαζωγραφίσωμεν τὴν ἐπιβλητικὴν κατὰ πάντα φυσιογνωμίαν του. Καὶ τοῦτο μόνον λέγομεν. “Ὅτι ὑπῆρξε αὕτη ἀδρά, ἀγωνιστικὴ, καὶ πλουσία εἰς πάσης φάσεως ἐπιτεύγματα. Καὶ ὅτι ἀφῆκεν ὀπίσω τῆς φωτεινῆς γραμμῆς, ὁμοίαν πρὸς ἐκείνην, ποῦ ἀφίνουν τὰς νύκτας εἰς τοὺς οὐρανοὺς οἱ λαμπροὶ διάττοντες.

*

Καὶ ἐάν, μέσα εἰς τὴν ἀχλὺν καὶ μέσα ἀπὸ τὰ τέλματα τῆς ἐπιγείου αὐτῆς διαβάσεώς μας, δύο κυρίως εἶναι αἱ κορυφαί, αἱ ὁποῖαι ὑψοῦνται πάμφωτοι πρὸ τῆς πνευματικῆς ἀνθρωπότητος· ἡ κορυφὴ τῆς Πίστεως εἰς τὸν Θεὸν καὶ ἡ κορυφὴ τῆς ἀγάπης πρὸ τὴν Πατρίδα, ὁ ἀειμνηστος ‘Αρχιεπίσκοπος Μιχαήλ καθ’ ὅλην του τὴν ζωὴν, ὠδοιπόρησεν — ἀκαμάτως καὶ ἀδιαλείπτως — πρὸς τὰς κορυφὰς αὐτὰς.

ΘΕΟΔΟΣΙΟΣ Κ. ΣΠΕΡΑΝΤΣΑΣ

ΒΙΟΓΡΑΦΙΚΟΝ ΣΗΜΕΙΩΜΑ

‘Ο ἐκλιπὼν Πρωθιεράρχης, κατὰ κόσμον Θουκυδίδης Κωνσταντινίδης, ἐγεννήθη ἐν Μαρωνεῖα Κομοτινῆς τὸ ἔτος 1892. Λαβὼν χριστιανικὴν ἀνατροφὴν παρ’ εὐσεβῶν καὶ ἐναρέτων γονέων, ἐξεδήλωσεν ἐκ νεαρᾶς ἡλικίας τὴν ἐπιθυμίαν ὅπως ὑπηρετήσῃ τὴν ‘Εκκλησίαν, θεῖω δὲ ζήλω κινούμενος μετέβη εἰς ΚΠολιν, ἐνθα ἐφοίτησεν εἰς τὴν κατὰ Χάλκην ‘Ιερὰν Θεολογικὴν Σχολήν. ‘Αποφοιτήσας ἐξ αὐτῆς ἐν ἔτει 1914, μετέβη εἰς Ρωσίαν πρὸς συμπλήρωσιν τῶν θεολογικῶν αὐτοῦ σπουδῶν εἰς τὰς ἀκμαζούσας τότε θεολογικὰς ‘Ακαδημίας τῆς Πετροπόλεως καὶ τοῦ Κιέβου. ‘Επανελθὼν εἰς ΚΠολιν, διωρίσθη καθηγητὴς καὶ μετέπειτα προϊστάμενος τοῦ ἐπι τῆς Προποντιδῆς ‘Ι. Ναοῦ τοῦ ‘Αγίου Στεφάνου. ‘Ελθὼν βραδύτερον εἰς ‘Ελλάδα, διωρίσθη τοποτηρητὴς τῆς ‘Ι. Μητροπόλεως Μαρωνεῖας, ἐν ἔτει δὲ 1923 κληθεὶς ὑπὸ τοῦ ἀοιδίμου ‘Αρχιεπισκόπου ‘Αθηνῶν κυροῦ Χρυσόστο-

οὶ σημερινοὶ “Ἕλληνες, εἶναι ὀλιγώτερον τὸ τοῦ Περικλέους ἢ τοῦ ‘Αλεξάνδρου, καὶ περισσότερον τὸ τοῦ ‘Ιουστινιανοῦ καὶ Κωνσταντίνου τοῦ Παλαιολόγου, τὸ ὁποῖον καλύπτει τὴν ἱστορίαν χιλίων ἐτῶν. Πολυάριθμοι εἶναι αἱ παραδόσεις τῆς μεγάλης ‘Ελληνικῆς καὶ Χριστιανικῆς Αὐτοκρατορίας τῆς ‘Ανατολῆς, αἱ ὁποῖαι διατηροῦνται ζῶσαι ἐν ‘Ελλάδι. Καὶ ὄχι μόνον εἰς τὴν χώραν ταύτην, ἀλλ’ ἐπίσης, κατὰ διαφόρους βαθμοὺς, καὶ εἰς ὅλην τὴν ἀνατολικὴν Εὐρώπην, τὴν ὁποῖαν τὸ Βυζάντιον ἐσφράγισε μετὰ τὴν σφραγίδα του, μέχρι τῆς

μου ὑπηρετήσεν ἐπὶ τριετίαν περίπου ὡς Πρωτοσύγκελλος τῆς ‘Ι. ‘Αρχιεπισκοπῆς ‘Αθηνῶν, διακριθεὶς διὰ τε τὰ διοικητικὰ αὐτοῦ προσόντα καὶ τὴν φιλεργίαν αὐτοῦ.

Κατὰ τὸ ἔτος 1927 ἐποθετήθη ὡς ‘Ιερατικός Προϊστάμενος τοῦ ἐν Λονδίνω ‘Ιεροῦ Ναοῦ τῆς ‘Αγίας Σοφίας, ἀφῆσας ἐκεῖ ζωηρὰ ἴχνη θρησκευτικῆς καὶ ἐθνικῆς δράσεως.

‘Η βοθεῖα μόρφωσις, ἣν διέθετεν ὁ ἀειμνηστος, ἡ διοικητικὴ αὐτοῦ ἰκανότης, τὸ χριστιανικὸν ἦθος του καὶ ἡ συγγραφικὴ του δρασις εἶχον καταστήσει τὸν μεταστάντα εὐφῆμως γνωστὸν ἀνὰ τὸ Πανελλήνιον, δι’ ὃ καὶ ἡ ‘Ιερά Σύνοδος τῆς ‘Εκκλησίας τῆς ‘Ελλάδος, ἐκτιμῶσα τὰ πολλαπλὰ αὐτοῦ προσόντα, προέτεινε τοῦτον ὡς ὑποψήφιον διὰ τὴν ‘Ι. Μητρόπολιν Κορινθίας, εἰς διαδοχὴν τοῦ ἀειμνηστοῦ ‘Αρχιεπισκόπου ‘Αθηνῶν κυροῦ Δαμασκηνοῦ. Μητροπολίτης Κορινθίας ἐξελέγη τὸν Μάϊον τοῦ 1939, ἡ χειροτονία δ’ αὐτοῦ ἐγένετο τὴν 10ην Σεπτεμβρίου τοῦ αὐτοῦ ἔτους ἐν τῷ Καθεδρικῷ Ναῷ τῶν ‘Αθηνῶν, τελεταρχοῦντος τοῦ ἀοιδίμου ‘Αρχιεπισκόπου ‘Αθηνῶν κυροῦ Χρυσάνθου. ‘Εν τῇ ‘Ιερᾷ Μητροπόλει Κορινθίας παρέμεινεν ὁ μεταστάς ἐπὶ ἑνδεκά ἔτη, ποιμαίνων ταύτην θεοφιλῶς, ἀγαπώμενος καὶ τιμώμενος ὑπὸ τοῦ ποιμνίου του. Κατὰ δὲ τοὺς χρόνους τῆς κατοχῆς διὰ τοῦ κηρύγματος καὶ τῆς θαρραλέας καὶ ἑλληνοπρεποῦς αὐτοῦ στάσεως ἀπέσπασε τὴν ἀφοσίωσιν τῶν πνευματικῶν αὐτοῦ τέκνων.

‘Εν ἔτει 1949, χηρευσάσης τῆς ‘Ιερᾶς ‘Αρχιεπισκοπῆς ‘Αμερικῆς μετὰ τὴν ἐκλογὴν ὡς Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου τοῦ ἀχρι τότε ἀρχιερατεύοντος ἐν αὐτῇ κ. ‘Αθηναγόρου καὶ τὴν παραίτησιν διὰ λόγους ὑγείας τοῦ εἰς διαδοχὴν τούτου ἐκλεγέντος ὡς ‘Αρχιεπισκόπου ‘Αμερικῆς ἀειμνηστοῦ Μητροπολίτου Ρόδου κ. Τιμοθέου, τὸ Οἶκουμ. Πατριαρχεῖον ἀπέβλεψε πρὸς τὸν ἀειμνηστον ὡς τὸν ἐνδεδειγμένον διὰ τὴν διοίκησιν τοῦ θρησκευτικοῦ καὶ ἐθνικοῦ τούτου προμαχῶνος.

Τὴν ‘Ι. ‘Αρχιεπισκοπὴν Βορείου καὶ Νοτίου ‘Αμερικῆς ἐποίησαν ὁ μεταστάς ἀπὸ τοῦ ‘Οκτωβρίου τοῦ 1949 μέχρι ἐσχάτων, ὅτε οὗτος ἀσθενήσας καὶ ὑποστάς ἐγχειρίσιν εἰς τὸ ἐν Νέα ‘Υόρκη Νοσοκομεῖον «Ντόκτορ’ς Χόσπιταλ», ἀπεβίωσε τὴν 14ην ‘Ιουλίου τρ. ἔτους, συνεπεία καρδιακῆς προσβολῆς.

‘Η κηδεῖα τοῦ ἐκλιπόντος Προθιεράρχου ἐγένετο τὴν 17ην ‘Ιουλίου ἐκ τοῦ Καθεδρικοῦ Ναοῦ τῆς Ν. ‘Υόρκης, τὸ δὲ Σεπτὸν Σκῆνος ἐναπετέθη εἰς τὸ κοιμητήριον «Μάουτ ‘Ολιβεν» τοῦ Λόγκ· ‘Αϊλαντ. Τὴν ‘Εκκλησίαν τῆς ‘Ελλάδος ἐξεπροσώπησε κατὰ τὴν κηδεῖαν ὁ Σεβ. Μητροπολίτης ‘Ηλείας κ. Γερμανός.

ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΩΝ ΣΤΗΛΗ

Ἄξιος τῆς Κλήσεως.

Κατ' αὐτὰς συμπληροῦται ἔτος, ἀφ' οὗ — ψήφω τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἑλλάδος — ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος κ. Θεόκλητος ἐκλήθη ν' ἀναλάβῃ τοὺς ὄϊακας τοῦ σκάφους τῆς Ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας. Καὶ τὸ διαρρεῦσαν ἔτος ἐδικαίωσε πλήρως τὴν ἐκλογὴν καὶ τὴν κλήσιν ταύτην, ἣν, ἐν τῇ διακρινοῦσῃ αὐτὸν ἀτύφῳ κατὰ πάντα σεμνότητι, οὐδαμῶς εἶχεν ἐπιδιώξει.

Ὁ Νέος Προκαθήμενος τῆς Ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας, ἐθὺς ἐξ ἀρχῆς διὰ τοῦ ἐνθρονιστηρίου του λόγου, διεκήρυξεν ἐντόλμως καὶ σαφῶς καὶ κατέστησε συνειδητόν, ὅτι ἡθικὴ κυρίως εἶναι ἡ αἰτία τῆς συγχρόνου κρίσεως. Καὶ τὸ σημαντικώτερον, κατὰ τὸ ὀλιγόμηνον διάστημα τῆς Ἀρχιεπισκοπικῆς του δράσεως, εἰργάσθη ἀνεκδότως καὶ μετὰ ζήλου πλήρους συνέσεως, διὰ τὴν ἄρσιν τῆς κρίσεως ταύτης εἰς τὴν Ἑλληνικὴν Ἐκκλησίαν καὶ Πατριδα.

Οὕτως ἐμερίμνησε διὰ τὴν ἐπάνδρωσιν τῆς Ἱεραρχίας, ἀλλὰ καὶ τοῦ καθ' ἑαυτοῦ δλου κλήρον διὰ νέων ἀριστεῶν κληρικῶν καὶ κατὰ πάντα ἀξίων στελεχῶν.

Εἰργάσθη καὶ μοχθεῖ ἀόκνως διὰ τὴν εὐτυχῆ ἐπίλυσιν τοῦ τόσον ἀκανθώδους ἐφημεριακοῦ προβλήματος. Ἐσυστηματοποίησε τὸ ποιμαντικὸν ἔργον τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν, παρακολουθῶν τὴν συντελουμένην ἀνὰ τὰς διαφόρους ἐνορίας ἐργασίαν, καὶ ἐρχόμενος εἰς προσωπικὴν ἐπαφὴν μὲ τὸ ποιμνιὸν του, διὰ τῆς συγχῆς ἐπισκέψεως καὶ τῶν πλέον ἀπομεμακρυσμένων ἐξ αὐτῶν. Ἐμερίμνησε διὰ τὴν ἰδρῶσιν Σχολῆς Ἐξομολόγων ἐν τῇ Ἱερᾷ Μονῇ Πεντέλης, ἀποδίδων οὕτω τὸ ὀφειλόμενον περιεχόμενον εἰς τὸ ἱερώτατον Μυστήριον τῆς Ἐξομολογήσεως. Ἔθεσεν εἰς λειτουργίαν τὴν «Σχολὴν Διακονισσῶν» καὶ τὸν «Οἶκον Φοιτηρίας». Συντέλεσεν, ὥστε ἡ Πολιτεία νὰ ἔχη μεγαλυτέραν κατανόησιν τῶν ζητημάτων τῆς Ἐκκλη-

Ρωσίας, ὅπου ἡ Μόσχα φιλοδοξεῖ νὰ ὀνομάζεται ἡ Τρίτη Ρώμη. Τὴν δύναμιν τούτων τῶν παραδόσεων ὁ ρουμάνος ἱστορικὸς Νικόλαος Γιόργκα ἐξέθεσε πρὸ ὀλίγων ἐτῶν δι' ἐνὸς ἔργου, τὸ ὁποῖον ἔχει τὸν εὐγλωττον τίτλον «Τὸ Βυζάντιον μετὰ τὸ Βυζάντιον».

Ἡ σημερινὴ Ἑλλάς, οὕσα ἡ ἀπ' εὐθείας κληρονόμος τῆς Ἀνατολικῆς Αὐτοκρατορίας, διὰ τῆς θρησκείας, τῆς παιδείας καὶ τῆς ἱστορίας, ἐξακολουθεῖ νὰ καλλιεργῇ μετ' ἔρωτος ταύτην τὴν κληρονομίαν... Ἡ Ἑλλάς τῆς σήμερον τιμᾷ τὸ μεσαιωνικὸν παρελθόν της μὲ μίαν ἀξιοσημεῖωτον προσπάθειαν ἱστορικῆς ἀναζητήσεως, λογοτεχνικῆς δημιουργίας, ἀρχαιολογικῶν ἀναστηλώσεων.

Ἐν Ἑλλάδι, τὴν βυζαντινὴν παράδοσιν τὴν ἐκπροσωπεῖ ἡ Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία. (Ἀκολουθεῖ τὸ μέρος τοῦ κειμένου τὸ καταχωρηθὲν εἰς τὸ πρῶτον μέρος τοῦ παρόντος ἄρθρου)... Ἡ παράδοσις αὕτη ἀντικατοπτρίζεται ἐπίσης, μέχρι βαθμοῦ τινος, καὶ εἰς τὸ πολιτικὸν πεδῖον, διότι θρησκεία καὶ πατρις εἶνε πάντοτε ἡνωμένα εἰς τὴν ἑλληνικὴν πραγματικότητα. Ἐὰν κανεὶς εἶναι ἐν γνώσει αὐτῆς τῆς καταστάσεως, δύναται νὰ ἐνοήσῃ καλύτερον ὀρισμένας ἀπόψεις τοῦ κυπριακοῦ ζητήματος, ἰδίᾳ τὴν θέσιν τοῦ Μακαρ. Μακαρίου, Ἀρχιεπισκόπου καὶ Ἐθνάρχου, ἥτοι πνευματικοῦ ἀρχηγοῦ τῆς Ὀρθοδόξου κοινότητος, καὶ ὡς ἐκ τούτου, πολιτικοῦ ἡγέτου τῆς νήσου ταύτης.)

Ἀκολουθῶν γράφει ὅτι οἱ σπουδαιότεροι συγγραφεῖς εὐρίσκουν πηγὴν ἐμπνεύσεως εἰς τὴν ἱστορίαν τοῦ Βυζαντιοῦ, καὶ ὅτι ἐν ἐκ τῶν πλέον συνήθων θεμάτων ἐν τῇ νεωτέρᾳ Ἑλληνικῇ λογοτεχνίᾳ εἶνε ὁ Διγενῆς Ἀκρίτας, ὁ ἀτρόμητος ἥρωας τῆς λαϊκῆς ποιήσεως τῶν Ἑλλήνων κατὰ τὸν μεσαίωνα.

Ἐἰς τὴν περιοχὴν τῶν καλῶν τεχνῶν, γράφει ἐν συνεχείᾳ ὁ συγγραφεὺς, ὑπάρχει ἐπίσης ἐν Ἑλλάδι μία σχολὴ νεοβυζαντινῆς ἀγιογραφίας πολὺ σπουδαία,

τῆς ὁποίας ἰδρυτὴς καὶ ἀρχηγὸς εἶναι ὁ ζωγράφος Κόντογλου.»

Ἐπίσης, γράφει, ὀρισμένοι μουσικοὶ Ἕλληνες, ὅπως ὁ κ. Πονηρίδης, ἐπιστρέφουν εἰς τὴν παράδοσιν τῆς σοβαρᾶς μουσικῆς τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας.

Ἐν τούτοις, προσθέτει, τὴν μεγαλυτέραν ἐργασίαν τὴν κάμνουν οἱ ἱστορικοὶ καὶ οἱ ἀρχαιολόγοι. Αἱ βυζαντιναὶ σπουδαὶ ἀνθοῦσιν ἐν Ἑλλάδι, καὶ εὐρίσκονται εἰς ὑψηλὸν ἐπίπεδον. Δαπανῶνται πολλὰ χρήματα διὰ τὴν συντήρησιν τῶν βυζαντινῶν μνημείων καὶ διὰ τὴν ἐκτύπωσιν τῶν θησαυρῶν τῆς βυζαντινῆς τέχνης.»

Ὅπως ἐξάγεται, ἐκ τῶν ἀνωτέρω, ὁ συγγραφεὺς κ. Caspard βλέπει ὅτι ἐν Ἑλλάδι τὸ κέντρον καὶ ἡ πηγὴ τῆς καθ' αὐτὸ Ἑλληνικῆς πνευματικῆς ζωῆς εἶναι ἡ Ἐκκλησία, μὲ τὴν μακραίωνα παράδοσιν αὐτῆς, τὴν ἀεὶζων καὶ ἀκατάλυτον, «ἢ, μία οὕσα, πάντα δύναται, καὶ μένουσα ἐν ἑαυτῇ, τὰ πάντα καινίζει, καὶ εἰς ψυχὰς ὁσίας μεταβαίνουσα, φίλους καὶ προφήτας κατασκευάζει. Ἔστι γὰρ ἐν αὐτῇ πνεῦμα νοερόν, ἅγιον, μονογενές, λεπτόν, ἀμόλυτον, σαφές, φιλόανθρωπον, βέβαιον, ἀσφαλές, πανεπίσκοπον.» (Σοφ. Σολομ.ζ'. 22).

Ὅσοι δὲν εἶναι εἰς θέσιν νὰ ἴδωσι ταῦτα διὰ τῶν ἰδίων αὐτῶν ὀφθαλμῶν, λόγῳ τῶν τραχωμάτων τῆς ξενομανίας, ἃς τὰ ἴδωσι τοῦλάχιστον διὰ τῶν ὀφθαλμῶν τοῦ ξένου τούτου, ἀπαξ κατέχονται ἀπὸ τὴν κακοδαιμονίαν νὰ ἔχουν περισσοτέραν ἐμπιστοσύνην εἰς τοὺς ξένους ὀφθαλμοὺς ἢ εἰς τοὺς ἰδικούς των.

Ἡμεῖς δέ, οἱ ὑπὲρ τῆς ἀγίας καὶ ἀμολύντου καὶ μονογενοῦς ἡμῶν παραδόσεως μοχθοῦντες, δεῦτε κυκλώσωμεν τὴν Ἐκκλησίαν μας, τὴν ἐμψυχον Κιβωτόν, τὴν Μητέρα Σιών, τὴν Ζῶσαν καὶ Ἄφθονον πηγὴν, θίασον συγκροτήσαντες πνευματικόν, καὶ φάλλοντες καὶ λέγοντες: «Μεγάλῃ ἔσται ἡ δόξα τοῦ οἴκου τούτου, ἢ ἐσχάτη ὑπὲρ τὴν πρώτην. Ἀμήν. Ἀμήν.»

ΦΩΤΙΟΣ ΚΟΝΤΟΓΛΟΥ

σίας. Προπαρεσκευάσε τὴν σύγκλησιν τῆς ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἱεραρχίας, τῆς ὁποίας ὁ θεσμὸς ἀπὸ ἱκανῶν ἐτῶν εἶχε περιέλθει εἰς ἀχρησίαν. Καὶ γενικῶς ἐφρόντισε διὰ τὴν καθ' ὄλον ἐσωτερικὴν ὀργάνωσιν καὶ τὴν ἐξωτερικὴν αἴγλην καὶ ἀκτινοβολίαν τῆς Ὁρθοδόξου Ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας.

Ἡ «Ἐκκλησία», συννεοῦσα τὰς εὐχὰς τῆς μετὰς τὰς εὐχὰς ὀλοκλήρου τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ, εὐχεται ὀλοφύχως, ὅπως ὁ Θεὸς χαρίζη εἰς τὸν Μακαριώτατον μακρότητα ἡμερῶν, πρὸς δόξαν καὶ ἐπ' εὐτυχία τῆς Ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας καὶ τοῦ Ἔθνους.

Πεφωτισμένη ἐνέργεια.

Ἡ εἰς ἄλλην σελίδα τοῦ παρόντος τεύχους δημοσιευμένη ἀνακοίνωσις, καθ' ἣν ἡ Ἀποστολικὴ Διακονία τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος προκηρῶσει Πανελλήνιον διαγωνισμόν πρὸς συγγραφήν λογοτεχνικῶν ἔργων, χριστιανικῶν βιογραφιῶν κ.λ.π., εἶναι λίαν χαροποιὸς καὶ εὐχάριστος. Ἡ προκήρυξις τοῦ διαγωνισμοῦ τούτου ἀποτελεῖ μίαν πεφωτισμένην ἐνέργειαν, ἥτις ἀποβλέπει εἰς τὸ νὰ καλυφθῇ ἐν μέγα κενῶν εἰς τὴν χριστιανικὴν ἐκδοτικὴν προσπάθειαν τοῦ τόπου μας.

Βεβαίως οὐδεὶς ἀμφισβητεῖ, ὅτι ἡ φιλότιμος ἐκδοτικὴ προσπάθεια ἐκδοτικῶν τινῶν οἴκων προσέφερεν εἰς τὴν Ἑλληνικὴν οἰκογένειαν καὶ νεολαίαν χριστιανικά τινα βιβλία. Ἀλλὰ ταῦτα εἶναι πολὺ ὀλίγα, εἰς τινὰς δὲ περιπτώσεις εἶναι καὶ ξένα πρὸς τὴν Ἑλληνορθόδοξον ἀτμόσφαιραν.

Δι' αὐτὸ ἡ προκήρυξις αὕτη πρέπει νὰ λάβῃ εὐρεΐαν δημοσιότητα, διὰ νὰ γίνῃ γενικὴ κινητοποίησις πρὸς ἐπιτυχίαν τοῦ διαγωνισμοῦ. Ἡ δημιουργία ἰδίως Ὁρθοδόξου Ἑλληνικῆς λογοτεχνίας πρέπει νὰ εἶναι τὸ σύνθημά μας. Ἡ ὠραιότης τῆς Ἑλληνικῆς φύσεως καὶ τῶν Ἑλληνικῶν παραδόσεων ἢ ἀγνή συζυγικὴ ἀγάπη, ὁ χριστιανικὸς γάμος ἢ ποιητικὴ ἀτμόσφαιρα τῆς «κατ' οἶκον Ἐκκλησίας» ἢ τιμὴ ἐπαγγελματικῆς ζωῆς τὰ ἥρωϊκά παραδείγματα τῶν ἁγίων καὶ τόσα ἄλλα πρέπει νὰ γίνων ἢ πηγὴ τῆς λογοτεχνικῆς ἐμπνεύσεως καὶ δημιουργίας, ἥτις οὐ μόνον θὰ εἶναι ἀντίρροπον εἰς τὴν παρακμὴν τῆς Ἑλληνικῆς Λογοτεχνίας, ἀλλὰ καὶ θὰ συντελέσῃ σημαντικῶς εἰς τὴν ζωογόνησιν τῶν γνησίων Ἑλληνικῶν Ὁρθοδόξων βιωμάτων καὶ παραδόσεων μας.

Εὐχάριστος διαπιστώσις.

Ὁ παρακολουθῶν τὸν καθημερινὸν καὶ περιοδικὸν τύπον εὐχαρίστως διαπιστώνει, ὅτι ἐσχάτως γίνεται εὐρύτατος λόγος εἰς τὰς διαφόρους ἐφημερίδας καὶ τὰ περιοδικὰ περὶ τῶν προβλημάτων τῆς Ἐκκλησίας, περὶ τῶν λειτουργῶν αὐτῆς καὶ περὶ τῆς καθ' ὄλον ἐπιδράσεως, τὴν ὁποίαν ἀσκεῖ ἡ Ἐκκλησία εἰς τὴν ζωὴν τοῦ Ἔθνους μας.

Καὶ τὸ πλέον εὐχάριστον εἶναι, ὅτι, ἐκτὸς ἐλαχίστων περιπτώσεων, τὰ δημοσιεύματα ταῦτα διέπονται ὑπὸ γνησίας καὶ εὐλικρινοῦς ἀφοσιώσεως εἰς τὴν Ἐκκλησίαν καὶ προσηλωσεως εἰς τὰς Ὁρθόδοξους παραδόσεις, αἵτινες ἀποτελοῦν τὴν ἐμφυχοῦσαν

τὸ Ἔθνος ζωτικὴν δύναμιν. Τὸ γεγονός τοῦτο εἶναι νέα ἀπόδειξις, ὅτι ἡ ἀνακαινιστικὴ προσπάθεια, ἥτις παρουσιάζεται ἐσχάτως εἰς τὴν Ἐκκλησίαν μας, γίνεται ὀλονὲν καὶ περισσότερον αἰσθητὴ εἰς τὴν Ἑλληνικὴν κοινωνίαν καὶ δι' αὐτὸ ἀφυπνίζει ζωηρότατον τὸ ἐνδιαφέρον τῶν δημοσιογράφων.

Εὐχάριστον, ἀλλὰ καὶ δυσάρεστον.

Βεβαίως τὸ ὅτι διάφοροι βιβλιοθηκαὶ ἢ ἐπιστημονικὰ ἴνστιτούτα τοῦ Ἀντικεῖν κόσμου φροντίζουν νὰ ἀποκτήσουν φωτογραφικὰ ἀντίγραφα ἑλληνικῶν χριστιανικῶν κωδικῶν καὶ χειρογράφων εἶναι γεγονός, αὐτὸ καθ' ἑαυτὸ, λίαν εὐχάριστον. Διότι ἀποτελεῖ οὐ μόνον νέαν ἀπόδειξιν τοῦ ἐνδιαφέροντος, ὅπερ ἀναπτύσσεται εἰς τὴν Δύσιν διὰ τὴν μελέτην τῶν πνευματικῶν θησαυρῶν τῆς Ὁρθοδόξου Ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας, ἀλλὰ καὶ λαμπρὸν μέσον προβολῆς τῆς ἐνδόξου Ἑλληνορθοδόξου κληρονομίας μας.

Ἀλλὰ τὸ γεγονός αὐτὸ εἶναι συγχρόνως καὶ δυσάρεστον, διότι ἀποδεικνύει τὴν ἀδιαφορίαν μας εἰς τὸ ζήτημα τῆς ἀξιοποιήσεως καὶ προβολῆς τῶν πνευματικῶν θησαυρῶν μας. Οἱ τοὶ ἀποτελοῦν ἀναπαλλοτρίωτον κτήμα τοῦ Ἔθνους μας καὶ ἐπομένως πρῶτοι ἡμεῖς ἔπρεπε νὰ ἀναλάβωμεν συστηματικὴν προσπάθειαν πρὸς ἐμπλουτισμὸν τῶν βιβλιοθηκῶν μας διὰ φωτογραφικῶν ἀντιτύπων τῶν βυζαντινῶν κωδικῶν καὶ χειρογράφων μας. Ὅθεν, φρονοῦμεν ὅτι οἱ ἀρμόδιοι πρέπει νὰ σκεφθοῦν σοβαρῶς ἐπὶ τοῦ ζητήματος αὐτοῦ. Ἡμεῖς πρέπει νὰ δίδωμεν τὸ παράδειγμα εἰς τοὺς ξένους καὶ οὐχὶ οἱ ξένοι νὰ τὸ δίδουν εἰς ἡμᾶς.

Ἐπὶ τὴν σκέπην τῆς Ἐκκλησίας.

Ἡ εἰς ἄλλην σελίδα τοῦ παρόντος τεύχους δημοσιευμένη περιγραφή τῆς ἐτησίας τελετῆς τῆς ἀπονομῆς τῶν βραβείων καὶ ἐπάθλων εἰς τοὺς μαθητὰς τῆς Νοκτερινῆς Βιοτεχνικῆς Σχολῆς «Ἡ Ἐργάνη Ἀθηνᾶ», ἥτις τελεῖ ὑπὸ τὴν αἰγίδα τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας, εἶναι πράγματι ἀποκαλυπτικὴ. Διότι ἀποκαλύπτει, ὅτι ὑπάρχουν εἰς τὴν πατρίδα μας καὶ μαθηταί, οἵτινες, ἐκτὸς τῆς τεχνικῆς μορφώσεως, τὴν ὁποίαν λαμβάνουν, διδάσκονται καὶ τὰ χριστιανικά καὶ ἐκκλησιαστικά ἰδεώδη καὶ ἰδανικά, ἐκπαιδευόμενοι εἰς τὸν τεχνικὸν τομέα ὑπὸ τὰς εὐλογίας τῆς Ἐκκλησίας.

Ἀληθῶς! Πόσον διαφορετικὴ θὰ ἦτο ἡ ὅλη τεχνικὴ ἐκπαίδευσις εἰς τὴν πατρίδα μας, ἐὰν πᾶσαι αἱ τεχνικαὶ σχολαὶ διείποντο ὑπὸ τοιοῦτου χριστιανικοῦ καὶ ἐκκλησιαστικοῦ πνεύματος! Δυστυχῶς ὁμως πρέπει νὰ παρατηρήσωμεν, ὅτι τὸ πρόγραμμα τῶν περισσοτέρων τεχνικῶν σχολῶν δὲν ἐνοεῖ μίαν ζωσαν χριστιανικὴν ἀγωγὴν τῶν μαθητῶν των. Τὸ πρόγραμμα τοῦτο οὐ μόνον δὲν προβλέπει τὸ μάθημα τῶν Ὁρθοσκευτικῶν, ἀλλ' ἐπὶ πλέον εἰς τὰς περισσοτέρας περιπτώσεις παρεμποδίζει, κατὰ τὰς Κυριακάς, τὸν ἐκκλησιασμὸν τῶν μαθητῶν ἢ τὴν φοίτησίν των εἰς τὰ Κατηχητικὰ Σχολεῖα. Νομίζομεν, ὅτι τὸ πνεῦμα, ὑφ' ὃ διέπεται ἢ ὑπὸ τὴν σκέπην τῆς Ἐκκλησίας λειτουργοῦσα Σχολὴ «Ἡ Ἐργάνη Ἀθηνᾶ», πρέπει

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

'Ιερά Σύνοδος

Εὐθύς ὡς ἠγγέλθη ὁ θάνατος τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Βορείου καὶ Νοτίου Ἀμερικῆς κυροῦ Μιχαήλ, ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ.κ. Θεόκλητος, ὡς Πρόεδρος τῆς Ἱερᾶς Συνόδου, ἀπέστειλε τὰ κάτωθι τηλεγραφήματα :

*Ἑλληνικὴν Ἀρχιεπισκοπὴν
Βορείου καὶ Νοτίου Ἀμερικῆς
Νέαν Ὑόρκην.*

Ἐκκλησία Ἑλλάδος κατοδόνως μετέχει πένθους ἐπὶ εἰς Κύριον ἐκδημία τοῦ Ἀρχιεπισκόπου κυροῦ Μιχαήλ. Κύριος ἀναπαύσαι αὐτὸν καὶ ἀποστείλαι διάδοχον ἀντάξιον ἐκδημήσαντος ἐπιφανοῦς Ἱεράρχου ἐπ' ἀγαθῷ Ἐκκλησίας καὶ Ὁμογενείας. Παρακαλοῦμεν θελήσατε εἰδοποιήσατε ἐκ μέρους ἡμῶν Μητροπολίτην Ἡλείας ἀντιπροσωπεύση Ἐκκλησίαν Ἑλλάδος εἰς κηδεῖαν.

† Ὁ Ἀθηνῶν Θεόκλητος

Ἐφημερίδα Ἐθνικὸν Κήρυκα Ἀμερικῆς.

Ἐκκλησία Ἑλλάδος βαθύτατα λυπημένη συμμετέχει πένθους Ἐκκλησίας Ἀμερικῆς καὶ Ὁμογενείας. Ἐκλιπὼν ποιμενάρχης ὑπῆρξεν ἐκ τῶν ἐπιφανεστέρων τῆς Ἑλληνικῆς Ἱεραρχίας. Διέκρινεν αὐτὸν εὐσέβεια, ἐπιστημονικὸς καταρτισμὸς καὶ ἀφθαστον ἦθος. Κύριος ἀναπαύσαι αὐτόν.

† Ὁ Ἀθηνῶν Θεόκλητος

νὰ κατευθῆναι πάσας τὰς τεχνικὰς σχολὰς τῆς πατρίδος μας. Ἡ ἀναγέννησις τοῦ ἔθνους μας δὲν θὰ πραγματοποιηθῆ μετὰ τὴν ἀνθιστῆ μόνον τοῦ τεχνικοῦ πολιτισμοῦ, ἀλλὰ μετὰ τὴν ἐντὸς τῶν ψυχῶν μας ἀναζωπύρωσιν τοῦ γνησίου Ὀρθοδόξου Χριστιανικοῦ φρονήματος.

Παράδειγμα ἡρωϊκοῦ θάρρους.

Ὁμολογουμένως εἶναι ἀξία μεγίστης προσοχῆς ἡ σκηνή, ἣτις προσφάτως ἐξετυλίχθη εἰς ἓν τῶν μεγαλύτερων ἐργοστασίων τῆς Βουδαπέστης. Ὁ μέγας Οὔγγρος συνθέτης Ζόλταν Κόνταλν ἐκλήθη ὑπὸ τῆς Κυβερνήσεως νὰ ὀμιλήσῃ ἐκεῖ, ἐνώπιον τῶν ἐργατῶν καὶ τῶν μελῶν τοῦ Κομμουνιστικοῦ κόμματος. Οὗτος ἐδέχθη, ζητήσας ὡς ἀντάλλαγμα τὴν ὑπὸ τῆς Κυβερνήσεως ἴδρουν μιᾶς μουσικῆς Σχολῆς. Ἡ αἴθουσα ἦτο κατὰ μέρος. Ὁ Κόνταλν, κατευθυνθεὶς πρὸς τὸ βῆμα, χωρὶς νὰ προσφέρῃ οὐδὲ λέξιν διὰ τὴν «εἰρημιστικὴν» ἐκστρατείαν τῆς Κυβερνήσεως, ἀέγγωσε τὴν πρώτην πρὸς Κοριθίους ἐπιστολήν. Μετὰ τὸ πέρας τῆς ἀναγνώσεως, ἀνεχώρησεν ἐν μέσῳ τῆς γενικῆς καταπλήξεως τῶν παρισταμένων.

Νομίζομεν, ὅτι τοιαῦτα παραδείγματα ἡρωϊκοῦ θάρρους ἐν μέσῳ ἐνὸς περιβάλλοντος, εἰς τὸ ὁποῖον αἱ θανατικαὶ ἐκτελέσεις τῶν μὴ συμφωνούντων πρὸς

Ἡ Ἱερά Σύνοδος δι' ἐγγράφου Αὐτῆς πρὸς τὸ Ὑπουργεῖον Ὀρθοσκευμάτων καὶ Ἐθνικῆς Παιδείας ἐζήτησεν ὅπως, διὰ καταλλήλου νομοθετικῆς ρυθμίσεως, ἐξαιρεθοῦν τῶν διατάξεων τοῦ Κώδικος περὶ καταστάσεως Δημοσίων Ὑπαλλήλων ἀπαντες οἱ ὑπάλληλοι τῆς Ἱερᾶς Συνόδου, τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν καὶ τῶν ἐν Ἑλλάδι Μητροπόλεων καὶ Ἐπισκοπῶν, ὡς καὶ οἱ Ἱεροκήρυκες. Εἰς ἀπάντησιν τὸ Ὑπουργεῖον ἀπέστειλε τῇ Ἱ. Συνόδῳ τὸ κατωτέρω ἐγγράφον :

Θέμα: Ζητεῖται ὅπως ἐξετάσῃ θέμα ρυθμίσεως ζητημάτων ὑπαλλήλων τῆς ἀνευ συμπράξεως πολιτείας.

Κατόπιν τοῦ σχετικοῦ ἐγγράφου Ὑμῶν, διὰ τοῦ ὁποῖου ζητεῖτε τὴν ἐξάφαισιν ἀπὸ τῶν διατάξεων τοῦ Ν. 1811 | 1951 «περὶ κώδικος καταστάσεως τῶν δημοσίων διοικητικῶν Ὑπαλλήλων «ὡς οὗτος ἐτροποποιήθη ὑπὸ τοῦ Β.Δ. τῆς 23/24 | 12 | 1955», καὶ ἐφαρμόζεται καὶ ἐπὶ τῶν ὑπαλλήλων τῶν Νομικῶν προσώπων Δημοσίου Δικαίου, λόγω τοῦ ἰδιότυπου τῆς θέσεως τούτων, ἔχομεν τὴν τιμὴν νὰ γνωρίσωμεν ὑμῖν τὰ ἐξῆς:

Καὶ μετὰ τὴν διὰ Νόμον ἐξάφαισιν τῶν διατάξεων τοῦ ὑπαλληλικοῦ Κώδικος τῶν ὑπαλλήλων τῶν Ἐκκλησιαστικῶν Ὁργανισμῶν (Ἱερᾶς Συνόδου, Ἱεροκηρύκων, Μητροπολιτικῶν Γραφείων) δὲν θὰ πάσῃ ἢ καθ' ἡμᾶς ἄσκοπος παρεμβολὴ τῆς πολιτείας εἰς τὴν σύμπραξιν τῆς ἐκδόσεως διοικητικῶν πράξεων τῆς προτάσει ὑμῶν, διὰ τῶν ὁποίων θὰ ρυθμίζονται θέματα ἀφορῶντα εἰς τὴν ὑπαλληλικὴν κατάστασιν τῶν Ἐκκλησιαστικῶν διοικητικῶν ὑπαλλήλων τῶν ὁργανισμῶν τούτων τῆς Ἐκκλησίας, ἥτοι εἰς διορισμούς, μεταθέσεις, προαγωγὰς, ἀπολύσεις κλπ., διότι καὶ ἡ προϊσχύουσα τοῦ ὑπαλληλικοῦ κώδικος Νομοθεσία ἀπατεῖ ἐπὶ τῶν θεμάτων τούτων τοῦ συνόλου τῶν Ἐκκλησιαστικῶν διοικητικῶν ὑπαλλήλων τὴν ἐκδοσὴν πράξεων τῆς διοικήσεως. (Ν. 671 | 1943 περὶ καταστατικοῦ χάρτου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος).

Κατ' ἀκολουθίαν τῶν ἀνωτέρω καὶ ἐπειδὴ ἐπιθυμοῦμεν ὅπως ἡ Ἐκκλησία, ἡ ὁποία εἶναι ὄχι μόνον πνευματικὸς Ὀργα-

τὸ κομμουνιστικὸν καθεστὸς εἶναι ἀλλεπάλληλοι, εἶναι φωτεινὰ μετέωρα, τὰ ὁποῖα θὰ φωτίζουν τὰς ἐπερχομένας γενεάς.

Συμβολικὴ πράξις.

Συγκινητικόν, ἀληθῶς, εἶναι τὸ παράδειγμα τοῦ ἐκ Λιβάνου Ὀρθοδόξου Χριστιανοῦ Ἐδμόνδου Χαγιάτ, ὅστις, — διὰ νὰ ἀφυπνίσῃ τὰς συνειδήσεις διὰ τὰ βασιανιστήρια, τὰ ὁποῖα ὑφίστανται οἱ κάτοικοι τῆς Κύπρου καὶ τῆς Ἀλγερίας—, ἀπεφάσισε νὰ περιφέρει, περιπατῶν, ἀπὸ τὸν κόσμον ἓνα τεράστιον σταυρὸν, βάρους 40 κιλῶν καὶ ὕψους 5 μέτρων. Ἐπὶ τοῦ σταυροῦ τούτου εἶναι κεχαραγμένα αἱ λέξεις «Κύπρος» καὶ «Ἀλγερία» εἰς ἑλληνικὴν καὶ γαλλικὴν γλῶσσαν. Ὁ σταυρὸς οὗτος, δεικνύμενος εἰς τὰς κεντρικὰς ὁδοὺς τῶν πρωτευουσῶν τοῦ κόσμου, θὰ συμβολίσῃ τὸ δράμα τῆς Κύπρου καὶ τῆς Ἀλγερίας.

Ἐσχόμεθα, ὅπως ἡ συμβολικὴ καὶ ἡρωϊκὴ αὐτὴ πράξις τοῦ Λιβανέζου ὁπαδοῦ τῆς «παθητικῆς ἀντιστάσεως» συντελέσῃ πράγματι εἰς τὴν ἀφύπνισιν τῆς εἰς ληθαργικὴν κατάστασιν ἐδρισκομένης συνειδήσεως τοῦ Ἀυτικοῦ κόσμου, ἥτις, ἀπομακρυνθεῖσα τῆς Ὀρθοδοξίας, ἀπώλεσε τὴν εὐαισθησίαν καὶ τὰ ἀνώτερα πνευματικὰ κριτήρια τῆς ἀξιολογήσεως τῶν ἀνθρωπίνων πράξεων καὶ ἐνεργειῶν.

νισμός αλλά και διοικητικός, ασκών ως τοιοῦτος ἐξουσίαν ἐξ ἰδίου δικαίου, θυμίζῃ τὰ ὡς ἄνω θέματα ὡς καὶ τὰ ζητήματα τὰ ἀφορῶντα καθαρῶς τὴν ὀργάνωσιν αὐτῆς ἀνευ τῆς συμπράξεως τῶν ὀργάνων τῆς πολιτείας, ἀλλὰ διὰ πράξεων τῶν ἰδίων αὐτῆς διοικητικῶν ὀργάνων, τῆς πολιτείας παρεχούσης αὐτῇ τὴν συνδρομὴν καὶ βοήθειαν μόνον διὰ τὴν ἐπιτέλεσιν τῆς Ἱερᾶς καὶ θείας ἀποστολῆς τῆς, ἔχομεν τὴν τιμὴν νὰ παρακαλέσωμεν ὅπως τὸ ἐν λόγω θέμα ἀποτελέσῃ ἀντικείμενον ἐξετάσεως καὶ ἀποστείλῃτε ἡμῖν τὰς σχετικὰς προτάσεις σας κατὰ τὸ δυνατόν ταχύτερον, ἵνα βάσει τούτων προβῶμεν εἰς τὰς καταλλήλους ἐνεργείας πρὸς νομοθετικὴν ρυθμίσιν του.

Ὁ Ὑπουργὸς
Γ. ΒΟΓΙΑΤΖΗΣ

Ἀποστολικὴ Διακονία. Τὴν 27ην Ἰουνίου ἐ. ἔ. ἐν τῇ μεγάλῃ αἰθούσῃ τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας ἐγένετο ἡ τελετὴ τῆς ἀπονουμῆς τῶν πτυχίων καὶ τῶν βραβείων τῆς Νυκτερινῆς Βιοτεχνικῆς Σχολῆς «Ἡ Ἐργάνη Ἀθηνᾶ».

Εἰς τὴν τελετὴν παρέστησαν ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ. Θεόκλητος, ὁ Θεοφιλ. Ἐπίσκοπος Κερνίτισης κ. Χρυσόστομος, ὁ πρωτοσύγκελλος τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς πανοσ. Ἀρχιμ. κ. Θεόκλητος, ὁ παρὰ τῆς Ἱ. Συνόδου Βασιλικὸς Ἐπίτροπος Καθηγητῆς κ. Ἱ. Καρμίρης, ὁ Κοσμήτωρ τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς κ. Γερ. Κονιδάρης, ὁ Γενικὸς Δ/ντῆς τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας Καθηγητῆς κ. Ἄνδρ. Φυτράκης, ὁ Δ/ντῆς τῆς Ῥιζαρείου κ. Σπ. Μακρῆς, ὁ πρῶν Ὑπουργὸς Ἐργασίας κ. Ἐ. Γονῆς, οἱ Δ/νταὶ παρὰ τῇ Ἀποστ. Διακονίᾳ πανοσ. Ἀρχ. κ. κ. Παντελ. Καρανικόλας, Παντ. Μπαρδάκος καὶ πρωτοπρ. κ. Ἱ. Ῥάμφος, οἱ Δ/νταὶ Μηχανικῶν Σχολῶν καὶ πλῆθος ἄλλων ἐπισήμων, ὡς καὶ γονέων καὶ κηδεμόνων τῶν μαθητῶν.

Τὴν τελετὴν ἐπηλύγησε ὁ Μακαριώτατος. Ἐπηκολούθησε προβολὴ ἱερῶν εἰκόνων μετὰ ταυτοχρόνου ἐκτελέσεως σχετικῶν ἐκκλησιαστικῶν ἑσμάτων ὑπὸ χορωδίας τυφλῶν ἱεροψαλτῶν τοῦ «Φάρου Τυφλῶν», τῇ συμμετοχῇ καὶ τῆς χορωδίας τῶν μαθητῶν, ὡς καὶ φωτογραφίων ἀπὸ τῆς ζωῆν, κίνησιν καὶ δράσιν τῆς Σχολῆς.

Διὰ τὸ ἱστορικὸν τῆς ἰδρύσεως τῆς Σχολῆς καὶ τοῦ Ἰδρύματος ὠμίλησεν ἐν ὀλίγοις ὁ Πρόεδρος Αὐτοῦ κ. Γρ. Βόγλης. Ἐν συνεχείᾳ ὁ Διευθυντῆς τοῦ Ἰδρύματος καὶ τῆς Σχολῆς κ. Κων. Τσέλλος ἀνέπτυξε τὰ κατὰ τὴν ὄλην ζωὴν καὶ κίνησιν τῆς Σχολῆς, εὐχαριστήσας τὸν Προκαθημένον τῆς Ἐκκλησίας, τὸν Γενικὸν Δ/ντῆν τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας καὶ ὄλους τοὺς ἠθικῶς καὶ ὑλικῶς ἐνισχύσαντας καὶ ἐνισχύοντας τὸ κοινωφελὲς ἔργον τῆς Σχολῆς, μὴ παραλείψας νὰ ἀποχαιρετήσῃ καὶ τοὺς μαθητὰς πάντας.

Τέλος ὁ Μακαριώτατος ἐξῆρε τὰ ἀγαθὰ τῆς ἐργασίας καὶ συνεκίνησε διὰ τῶν ὠραίων συμβουλῶν καὶ ὑποθηκῶν Του τοὺς μαθητὰς, συγχαρεῖς ὅσα αὐτοὺς διὰ τὴν ἐν γένει ἐπίδοσιν καὶ ἐργασίαν των ἐν τῇ Σχολῇ καὶ ἐκφράσας τὴν εὐαρέσκειάν του διὰ τὸ ἐπιτελούμενον ἔργον. Ὁ Μακαριώτατος, μετὰ ταῦτα, ἀπένευμε τὰ βραβεῖα καὶ ἔπαθλα εἰς τοὺς ἐπὶ ἐπίδοσει καὶ χρηστότητι ἤθους διακριθέντας μαθητὰς, συγχαρεῖς αὐτοὺς θερμῶς.

— Τὴν 15ην Ἰουλίου εἰς τὴν Ἱ. Μοῆν Πεντέλης ἐγένετο ἡ τελετὴ ἐπὶ τῇ λήξει τῶν μαθημάτων τοῦ Γ' Κύκλου τοῦ «Πνευματικοῦ Φροντιστηρίου Κληρικῶν τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος».

Τῆς τελετῆς προέστη ὡς ἐκπρόσωπος τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου ὁ Συνοδικὸς Ἐπόπτης τοῦ Φροντιστηρίου Σεβ. Μητροπολίτης Ἀττικῆς καὶ Μεγαρίδος κ. Ἰάκωβος, παρηκολούθησαν δὲ ταύτην ὁ Γεν. Διευθυντῆς τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας Καθηγητῆς κ. Ἄνδρ. Φυτράκης, ὁ ἡγούμενος τῆς Ἱ. Μοῆς Πανοσ. Ἀρχιμ. κ. Ἀθ. Κοντογιάννης καὶ οἱ διδάξαντες ἐν τῷ Φροντιστηρίῳ κληρικοί.

Περὶ τοῦ συντελεσθέντος ἔργου τοῦ Πνευματικοῦ Φροντιστηρίου ὠμίλησεν ὁ Διευθυντῆς αὐτοῦ Πανοσ. Ἀρχιμ. κ. Στέφανος Ματακοῦλιας, ἐκπρόσωπος δὲ τῶν Κληρικῶν διηρημήνευσε τὰς εὐχαριστίας αὐτῶν διὰ τὰς ὠφελείας, ἃς ἀπεκόμισαν ἐξ αὐτοῦ. Ἐν συνεχείᾳ λαβὼν τὸν λόγον ὁ Σεβ. Συνοδικὸς Ἐπόπτης διεβίβασε τὰς εὐχὰς τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου καὶ προέβη εἰς πατρικὰς παραινέσεις πρὸς τοὺς κληρι-

κοὺς. Ἐν τέλει ὁ Γεν. Διευθυντῆς τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας Καθηγητῆς κ. Ἄνδρ. Φυτράκης ἐξέφρασε τὴν χαρὰν του διὰ τὸ συντελεσθὲν ἔργον καὶ ἠὺχαρίστησε τοὺς συντελεστάς αὐτοῦ, ἐτόνισε δὲ τὴν ἀνάγκην τῆς συνεχούς καὶ περαιτέρω ἐπαφῆς τῶν ἀποφοίτων τοῦ Φροντιστηρίου πρὸς τὸ Κέντρον πρὸς πλήρη ἀξιοποίησιν ἐν τῇ πράξει τῶν θεωρητικῶς διδασχθέντων.

— Ἀποφάσει τοῦ Κ. Συμβουλίου προσελήφθη εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας ὁ Πανοσ. Ἀρχιμ. κ. Ἀλέξανδρος Καντώνης καὶ ἐτοποθετήθη παρὰ τῇ Διευθύνσει Ὁρησκευτικῆς Διαφωτίσεως καὶ Τύπου.

Ἀρχιεπισκοπὴ Ἀθηνῶν

Τῇ 19ῃ Ἰουλίου ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος ἐπέστρεψεν εἰς Ἀθήνας ἐκ «Καμένων Βούρλων», ἔνθα εἶχε μεταβῆ πρὸς λουτροθεραπείαν.

— Τῇ 21ῃ τοῦ αὐτοῦ μηνὸς ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος ἐδέχθη τὸν Ρουμάνον Καθηγητὴν κ. Μαυσέσκο.

— Τῇ 22ᾳ τοῦ αὐτοῦ μηνὸς ἡ Α. Μακαριότης ἐδέχθη τὸν Ἐφέτην κ. Μαρμαρᾶν.

Τὸ ἀπόγευμα τῆς αὐτῆς ἡμέρας προήδρευσε συνεδρίας τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ο.Δ.Ε.Π.

— Τῇ 23ῃ Ἰουλίου τὴν Α. Μακαριότητα ἐπισκέφθησαν ὁ Γεν. Διευθυντῆς τοῦ Ὑπουργείου Οἰκονομικῶν κ. Μερτικόπουλος, οἱ καθηγηταὶ τοῦ Πανεπιστημίου κ.κ. Π. Μπρατσιώτης καὶ Γ. Ῥάμμος, ἡ Διοίκησις τῆς Ὁμοσπονδίας Λειτουργῶν Μέσης Ἐκπαίδευσως καὶ τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον τοῦ Συλλόγου Ὑπαλλήλων τοῦ Τ.Α.Κ.Ε.

Τὸ ἀπόγευμα ὁ Μακαριώτατος προήδρευσε Συμβουλίου τοῦ Τ.Α.Κ.Ε.

— Τῇ 24ῃ Ἰουλίου ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος προέστη τῆς ἐπιμνημοσύνου δεήσεως ὑπὲρ ἀναπαύσεως τῆς ψυχῆς τοῦ πρὸ ἔτους ἀποβιώσαντος Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν κυροῦ Δωροθέου.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ ὁ Μακαριώτατος ἐδέχθη τὸν στρατηγὸν κ. Βλάσσην, τὸν τ. Ὑπουργὸν κ. Κιουσόπουλον καὶ τὸν κ. Π. Τσιμπιδάρον. Ἐν συνεχείᾳ ἡ Α. Μακαριότης προήδρευσε συνεδρίας τοῦ Βαφειαδακείου Κληροδοτήματος.

Τὴν μεσημβρίαν τῆς αὐτῆς ἡμέρας ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος παρέθεσε γεῦμα εἰς τὸν Ρουμάνον καθηγητὴν κ. Μαυσέσκο.

— Τῇ 26ῃ Ἰουλίου ἡ Α. Μακαριότης ἐτέλεσε τὴν Θεῖαν Λειτουργίαν ἐν τῷ πανηγυρίζοντι Ἱ. Ναφ' Ἀγίας Παρασκευῆς Καλλιπόλεως.

— Τῇ ἐπομένῃ, 27ῃ, ὁ Μακαριώτατος ἐτέλεσε τὴν Θεῖαν Λειτουργίαν ἐν τῷ πανηγυρίζοντι Ἱ. Ναφ' Ἁγίου Παντελεήμονος Ἀχαρνῶν.

— Ὁ Θεοφιλέστατος Ἐπίσκοπος Θαυμακοῦ κ. Χρυσόστομος κατὰ τὸ παρελθόν δεκαπενθήμερον τοῦ Ἰουνίου, τὰς Κυριακὰς καὶ τὰς κατ' αὐτὸ ἑορτὰς ἐλειτούργησε καὶ ὠμίλησεν εἰς Ἱερῶν ναοῦ τοῦ Πειραιῶς.

— Τῇ 17ῃ προήδρευσε συνεδρίας τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ἀσύλου τοῦ Ἁγίου Σπυρίδωνος Πειραιῶς.

— Τῇ 23ῃ προήδρευσε συνεδρίας τῆς Γενικῆς συνελεύσεως τοῦ Συλλόγου ἀποπερατώσεως τοῦ Ἱεροῦ ναοῦ τοῦ Ἁγίου Γεωργίου τοῦ Περάματος.

— Τῇ 26ῃ προέπεμψεν εἰς τὸν λιμένα τοῦ Πειραιῶς ἐκ μέρους τῆς Α. Μακαριότητος τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν κ. Θεοκλήτου τὸν Σεβ. Μητροπολίτην Μυτιλήνης κ. Ἰάκωβον, ἀναχωροῦντα διὰ Μυτιλήνην πρὸς ἐνθρόνισιν αὐτοῦ.

Ἱερὰ Μητροπόλις Σιατίστης

Τῇ 13ῃ Ἰουλίου ἐ. ἔ. ὁλόκληρος ἡ πόλις τῆς Σιατίστης προέπεμψεν ἐν παλλαϊκῷ συναγερωῶ καὶ ἐν μέσῳ συγκινητικωτάτων ἐκδηλώσεων τὸν Σεβ. Μυτιλήνης κ. Ἰάκωβον, τὸν ἀπὸ Σισανίου καὶ Σιατίστης, ἀπερχόμενον διὰ τὴν νέαν του θέσιν μετὰ 13 ἐτῶν ποιμαντορίας. Τὴν πρωίαν ἡ Α. Σεβασμιότης ἐτέλεσε τὴν τελευταίαν λειτουργίαν ἐν τῷ Μητροπολιτικῷ Ναφ' τοῦ Ἁγίου Δημητρίου Σιατίστης, τὴν ὅποιαν παρηκο-

λούθησαν ὁ Σεβασμιώτατος Τοπορητής Μητροπολίτης Κοζάνης κ. Διονύσιος, ὄλαι αἱ πολιτικά καὶ στρατιωτικά ἀρχαὶ τῆς Δυτικῆς Μακεδονίας, τοῦ Νομοῦ Κοζάνης, τῆς πόλεως Σιατίστης, ὡς καὶ ἀντιπροσωπεῖαι τῶν Κοινοτήτων τῆς Ἐπαρχίας, τῶν ἐν Θεσσαλονίκη Συλλόγων τῶν Σιατιστέων.

Εἰς τὸ τέλος, συμφώνως πρὸς τὸ ἐκδοθὲν ὑπὸ τῆς Νομαρχίας πρόγραμμα, ὠμίλησαν διὰ τὸ ἔργον τοῦ ἀπερχομένου Ποιμενάρχου ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Κοζάνης κ. Διονύσιος, ὁ Νομάρχης Κοζάνης κ. Ἐμμ. Παϊτάκης, ὁ ἱατρός κ. Ἰ. Μιχαηλίδης ἀπὸ μέρους τῶν ἀποδήμων Μακεδόνων καὶ τέλος ὁ Δήμαρχος Σιατίστης κ. Μ. Στρακαλῆς ἀπεχαιρέτησεν ἀπὸ μέρους τοῦ λαοῦ εἰς ἔμμετρον λόγον τὸν ποιμενάρχην των. Εἶτα ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Μυτιλήνης ἐξεφώνησε τὸν ἀποχαιρετιστήριον λόγον του.

Ὁ Σεβασμιώτατος Μυτιλήνης κ. Ἰάκωβος κατὰ τὰ 13 ἔτη τῆς ποιμανσίας του ἐκόμισθη τὴν Ἐπαρχίαν του μὲ τὰ ἐξῆς ἴδρυματα: Μητροπολιτικὸν Μέγαρον, Οἰκοτροφεῖον Σιατίστης, Οἰκοτροφεῖον Τσοτυλίου, Κτίριον Ἀποστολικῆς Διακονίας, Κτίριον Μανουσεῖου Βιβλιοθήκης, Ἐθνικὸν Ἀγροτικὸν Νηπιοτροφεῖον, Ἐπαγγελματικὴν Σχολὴν ὄρφανῶν κορασίδων, Πρακτικὴν Γεωργικὴν Σχολὴν, Νοσοκομεῖον, 3 ὑγειονομικοὺς Σταθμοὺς, 45 νέους Ναοὺς, Πρεβαντόριον καὶ 7 ὑδραγωγεῖα. Πλὴν τούτων ἀνεκαίνισεν 3 ἱστορικοὺς Μονὰς καὶ συνετέλεσεν εἰς τὸ νὰ γίνουιν δρόμοι, γέφυραι, Σχολεῖα καὶ ἄλλα κοινωφελῆ ἔργα.

Ἰ. Μητρόπολις Σιδηροκάστρου

Ἐπὶ τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Σιδηροκάστρου κ. Βασιλείου ἐδωρήθη εἰς τὸ Γηροκομεῖον Σερρών ποσὸν ἑκατὸν πενήτηκοντα χρυσῶν λιρῶν. Ἡ δωρεὰ αὕτη τοῦ Σεβασμιώτατου ἀποτελεῖ συνέχειαν ἄλλων φιλανθρωπῶν αὐτοῦ ἐκδηλώσεων. Τὸ Ὑπουργεῖον Κοινωνικῆς Προνοίας ἐπ' εὐκαιρίᾳ ἐξέφρασεν εἰς τὸν Σεβ. τὴν εὐαρέσκειαν του.

ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

Ἐκκλησία Ἀμερικῆς

Περὶ τὸ τέλος τοῦ παρ. μηνὸς Ἰουνίου ἐγένετο ἐν Βοστώνῃ σὺνάξις τοῦ Ἱεροῦ Κλήρου τῆς Τρίτης Ἐπισκοπικῆς Περιφέρειας τῆς Ἰ. Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀμερικῆς, παρισταμένου καὶ τοῦ ἀειμνήστου Ἀρχιεπισκόπου Ἀμερικῆς κυροῦ Μιχαήλ. Τὴν ἐν λόγω σὺνάξιν συνεκάλεσεν ὁ Θεοφ. Ἐπίσκοπος Ἐλαίας κ. Ἀθηναγόρας, ἐξητάσθησαν δὲ κατ' αὐτὴν τὰ ἐξῆς θέματα: 1) Ἡ σύγκλησις τῆς 14ης Κληρικολαϊκῆς Συνελεύσεως εἰς τὸ Salt Lake City Utah. 2) Ἡ προσοχὴ τῶν κληρικῶν μας πρὸς τὰς γενικὰς ἀνάγκας τῆς Ἐκκλησίας καὶ ἡ ἀπελευθέρωσις ἐκ τοῦ Κοινοτικοκεντρισμοῦ καὶ 3) Τὸ Ἐθνικὸν Συνέδριον τῆς ΑΧΕΠΑ. Τὴν ὅλην συζήτησιν ἐσπεφράγισεν ὁ ἀειμνήστος Ἀρχιεπίσκοπος, ὅστις πρὸς τοὺς ἄλλους, εἶπε καὶ τὰ ζητήματα τοῦ δεκαδολαρίου, τῶν ἄλογων Διοικητικῶν Συμβουλιῶν καὶ τῆς ὀρκομοσίας αὐτῶν κ.λ.π.

—Ἐπὶ τῇ συμπληρωσῇ τοῦ ἀκαδημαϊκοῦ ἔτους ἐγένοντο ἐν τῇ Ἰ. Θεολογικῇ Σχολῇ τοῦ «Τιμίου Σταυροῦ» ἐπιβλητικαὶ ἑορταί, αἵτινες διήρκεσαν ἐπὶ τριήμερον. Τὴν ἐν λόγω ἑορτὴν ἐτίμησαν διὰ τῆς παρουσίας αὐτῶν ὁ ἀειμνήστος Ἀρχιεπίσκοπος Ἀμερικῆς κυρὸς Μιχαήλ, ὁ πρεσβευτὴς τῆς Ἑλλάδος κ. Μελάς καὶ ἄλλοι ἐπίσημοι.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΡΩΣΙΑΣ

Ἀπὸ 6-23 Μαΐου 1958 ἑορτάσθη εἰς τὴν Μόσχαν ἡ 40ετηρὴς τῆς ἐπανασυστάσεως τοῦ Ρωσικοῦ Πατριαρχείου, τὸ ὁποῖον εἶχε καταργησθῆ ὁ Πέτρος ὁ Μέγας τὸ 1721. Εἰς τὸν ἑορτασμὸν ἔλαβον μέρος ἀντιπροσωπεῖαι ὅλων τῶν Αὐτοκεφάλων Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν. Τὴν 11ην Μαΐου ἐτέλεσε τὴν Θεῖαν λειτουργίαν εἰς τὸν Καθεδρικὸν ναὸν Μόσχας ὁ Πατριάρχης Ρωσίας κ. Ἀλέξιος, τῇ συμμετοχῇ τῶν ἀρχηγῶν ὅλων τῶν ἀντιπροσωπειῶν τῶν Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν. Εἰς τὸ τέλος τῆς θ. λειτουργίας ὁ Πατριάρχης Μόσχας ἐχαιρέτησε τοὺς ἀντιπροσώπους τῶν Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν, εἰπὼν μεταξύ τῶν ἄλλων ὅτι ἡ ἐπικοινωνία αὕτη μεταξύ τῶν Αὐτοκεφάλων Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν ἐπιβεβαίωσεν τὴν πνευματικὴν των

ἐνότητα καὶ ἀποβαίνει πραγματικὸς θρίαμβος τῆς Ὁρθοδοξίας. Ὁ ἑορτασμὸς συνεχίσθη εἰς τὴν Ἁγίαν Λαύραν Σεργίου εἰς τὸ Ζαγκόροσκ, ἔνθα τὴν 13ην Μαΐου ὁ ἐπίσκοπος Σμολένσκης κ. Μιχαήλ ὠμίλησε διὰ τὴν σημασίαν τῆς ἐπανασυστάσεως τοῦ Ρωσικοῦ Πατριαρχείου, τοῖσας ἐν τέλει τὴν χαρὰν τῆς Ρωσικῆς Ἐκκλησίας διὰ τὴν συμμετοχὴν εἰς τὸν ἑορτασμὸν αὐτὸν ἀντιπροσώπων τῶν ἄλλων ἀδελφῶν Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν, «μεταξὺ τῶν ὁποίων εὐρίσκονται καὶ ἐκπρόσωποι τῆς μεγάλης μας πνευματικῆς Μητρὸς, Ἐκκλησίας Κωνσταντινουπόλεως».

Ὁ Μητροπολίτης Κρουτίτσης καὶ Κολόμνας κ. Νικόλαος ὠμίλησεν ἐπὶ τοῦ θέματος «Ἡ Ὁρθοδοξία καὶ τὸ παρόν», ἀναφερθεὶς κυρίως εἰς τὴν οἰκουμένην κίνησιν καὶ τὴν ἐναντι αὐτῆς στάσιν τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας. Κατὰ τὴν γνώμην τοῦ Μητροπολίτου κ. Νικολάου, ἡ Οἰκουμένη κίνησις ἐγκατέλειπε τὸν πολιτικὸν τῆς χαρακτῆρα καὶ ἤρχισε νὰ βλέπῃ εἰς τὴν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν τὸν φύλακα τοῦ πνευματικοῦ θησαυροῦ τῆς ἀρχαίας ἀδαιρέτου Ἐκκλησίας. Διὰ τοῦτο, εἶπε, δὲν θὰ σφάλῃ καμμία Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία, ἐκπληροῦσα τὸ χρέος τῆς ἐναντι τῆς Οἰκουμένης κινήσεως, ἀναλόγως τῶν συνθηκῶν καὶ τῶν δυνατοτήτων τῆς.

Εἰς τὸ τέλος τοῦ ἑορτασμοῦ ὁ Μητροπολίτης κ. Νικόλαος, ἐκφράζων τὴν κοινὴν ἐπιθυμίαν τῶν ἐκκλησιαστικῶν ἀντιπροσωπειῶν, ὅπως τοιαῦτα συναντήσεις πραγματοποιῶνται ὅσον τὸ δυνατόν συχνότερον πρὸς σύμφηξιν τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἐνότητος, ὑπέβαλεν εἰς ὅλους τοὺς ἀντιπροσώπους πρὸς ὑπογραφήν τὸ ἐξῆς κείμενον: «Εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Συνελθόντες εἰς τὴν πόλιν τῆς Μόσχας κατὰ τὸν ἑορτασμὸν τῆς 40ετηρὴδος τῆς ἐπανασυστάσεως τοῦ Πατριαρχείου τῆς Ρωσικῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας ἡμεῖς οἱ προκαθήμενοι καὶ ἀντιπρόσωποι τῶν αὐτοκεφάλων καὶ αὐτονόμων Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν, ἐδοκιμάσαμεν τὴν εὐχαρίστησιν καὶ ἡσθάνθημεν τὴν χαρὰν ἐκ τῆς κοινῆς ἐπικοινωνίας ἐν τῇ προσευχῇ. Ἐπιθυμοῦμεν ἐξ ὅλης τῆς καρδίας, ὅπως ἡ πραγματικὴ αὕτη ἐνότης τοῦ πνεύματος ἐν τῷ συνδέσμῳ τῆς εἰρήνης συνδέῃ καὶ ἔτι ἰσχυρότερον κραταιώη τὰς ἐκκλησίας μας, αἱ ὁποῖαι πάντοτε προσεύχονται ὑπὲρ τῆς εἰρήνης τοῦ σύμπαντος κόσμου καὶ τῶν λαῶν μας καὶ ὅπως αἱ συναντήσεις μας καὶ ἡ ἐπικοινωνία τῶν Ὁρθοδόξων ἀδελφῶν Ἐκκλησιῶν οὐδέποτε διακοπῶσιν». Τὸ ὡς ἄνω κείμενον ὑπεγράφη ὑφ' ὅλων τῶν ἀντιπροσώπων, πλὴν τῶν ἀντιπροσώπων τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου καὶ τῆς Ἐκκλησίας Ἑλλάδος, οἱ ὁποῖοι φέρονται δηλώσαντες, ὅτι προσωπικῶς συμφωνοῦν πρὸς τὸ περιεχόμενον τοῦ κειμένου, ἀλλ' ὅτι δὲν ἔχουν ἐξουσιοδότησιν, ἵνα τὸ ὑπογράψουν.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΣΕΡΒΙΑΣ

Ὁ ἡμερήσιος τύπος τοῦ Βελιγραδίου περιγράφει διὰ μακρῶν τὴν κηδεῖαν τοῦ αἰφνιδίως ἀποβιώσαντος Πατριάρχου Σερβίας Βικεντίου, ἡ ὁποία ἐγένετο εἰς τὸν Καθεδρικὸν ναὸν Βελιγραδίου τὴν 8ην Ἰουλίου 1958, παρουσία δύο μελῶν τῆς κυβερνήσεως, τῶν ἀντιπροσωπειῶν τῆς Ἑλληνικῆς καὶ τῆς Ρωσικῆς Ἐκκλησίας, τῶν ἐκπροσώπων τῶν ξένων θρησκευτικῶν δογμάτων, τοῦ διπλωματικοῦ σώματος καὶ πολυαριθμοῦ πλήθους κληρικῶν καὶ πιστῶν. Μετὰ τὸ πέρας τῆς νεκρωσίου ἀκολουθίας, εἰς τὴν ὁποίαν ἔλαβον μέρος ὅλοι οἱ Σέρβοι Ἀρχιερεῖς, ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Ἀττικῆς καὶ Μεγαρίδος κ. Ἰάκωβος καὶ ὁ Ρώσος ἐπίσκοπος Πέρμσκης κ. Παῦλος, ὁ Σέρβος ἐπίσκοπος τοῦ Πάκρατς κ. Αἰμιλιανὸς ἐξεφώνησεν ἐπικηδεῖον λόγον, ἐκθέσας τὰ τοῦ βίου καὶ τῆς δράσεως τοῦ μεταστάντος Πατριάρχου Βικεντίου καὶ ἐξάρας τὴν σημασίαν τῶν ἀμοιβαίων ἐπισκέψεων μεταξύ τῆς Ἑλληνικῆς καὶ τῆς Σερβικῆς Ἐκκλησίας. Μετὰ ταῦτα ὠμίλησεν ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Ἀττικῆς καὶ Μεγαρίδος κ. Ἰάκωβος, εἰπὼν ὅτι ὁ ἀδόκητος θάνατος τοῦ Πατριάρχου Βικεντίου συνεκίνησε καὶ ἐλύθησεν βαθύτατα τὴν Ἑλληνικὴν Ἐκκλησίαν, ὅτι ὁ ἀειμνήστος Βικέντιος ἔθεσε τὰ θεμέλια τῆς στενωπότητος καὶ ἐγκαρδιωτάτης συνεργασίας μεταξύ τῶν δύο ἀδελφῶν Ἐκκλησιῶν καὶ ὅτι «ὁ Πατριάρχης Βικέντιος ὑπῆρξεν εὐλικρινὴς καὶ ἀφωσιωμένος φίλος τῆς Ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας». Ἀκολουθῶν ὁ Μητροπολίτης κ. Ἰάκωβος κατέθεσε στέφανον ἐπὶ τῆς σептῆς σοροῦ τοῦ κοιμηθέντος Πατριάρχου ἐν ὄνοματι τῆς Ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας. Ἐπικηδεῖον λόγον ἐξεφώνησε καὶ ὁ

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ

'Αρχιεπισκοπή 'Αθηνών

'Εχοντες υπ' ὄψει τὰς διατάξεις τοῦ ἀρθροῦ 47 ἐδ. 2 τοῦ Α.Ν. 2200/40 «Περὶ 'Ι. Ναῶν καὶ 'Εφημερίων», ὡς ἐτροποποιήθη καὶ διὰ μεταγενεστέρων νομοθετικῶν διαταγμάτων, προκειμένου ἵνα προβῶμεν εἰς ἀνακήρυξιν ὑποψηφίου πρὸς πληρωσιν τῆς ἐν τῷ 'Ιερῷ Ναῷ Ζωοδόχου Πηγῆς Χατζηκυριακείου Πειραιῶς ὑπαρχούσης κενῆς θέσεως ἐνὸς τακτικοῦ ἐφημερίου, καλοῦμεν τοὺς βουλευμένους νὰ καταλάβωσι τὴν ἐφημεριακὴν ταύτην θέσιν καὶ ἔχοντας τὰ ὑπὸ τοῦ Νόμου ἀπαιτούμενα προσόντα τῆς ἀμέσου κατωτέρας κατηγορίας, ὅπως ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης διακηρύξεως ἐν τῇ «ΕΚΚΛΗΣΙΑ» ὑποβάλωσιν 'Ημῖν τὰ νενομισμένα πιστοποιητικὰ διὰ τὰ περαιτέρω.

'Εν 'Αθήναις τῇ 21ῃ 'Ιουλίου 1958

† 'Ο 'Αθηνῶν Θεόκλητος.

'Εχοντες υπ' ὄψει τὰς διατάξεις τοῦ ἀρθροῦ 63/2 τοῦ Α.Ν. 2200/40 «Περὶ 'Ι. Ναῶν καὶ 'Εφημερίων», ὡς ἐτροποποιήθη διὰ μεταγενεστέρων νομοθετικῶν Διαταγμάτων, λαβόντες υπ' ὄψει τὴν ἀπὸ 15ης Μαΐου ἐ.ἐ. καὶ ἐν τῷ ὑπ' ἀριθ. 11 τεύχει (1958) τοῦ Δελτίου «'Εκκλησία» δημοσιευθεῖσαν 'Ημετέραν προκήρυξιν, προκειμένου νὰ προβῶμεν εἰς ἀνακήρυξιν ἐνὸς τακτικοῦ Διακόνου ἐν τοῖς 'Ιεροῖς Ναοῖς α) 'Αγίου Παντελεήμονος 'Αχαρνῶν, β) 'Αγίου Νικολάου Πευκακίων, γ) 'Αγίου Δημητρίου 'Αμπελοκήπων καὶ δ) 'Αγίου Βασιλείου Μετσόβου, καλοῦμεν τοὺς βουλευμένους

νὰ καταλάβωσι τὰς διακονικὰς ταύτας θέσεις καὶ ἔχοντας τὰ ὑπὸ τοῦ Νόμου ἀπαιτούμενα προσόντα τῆς ἀμέσου κατωτέρας κατηγορίας, ὅπως ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης διακηρύξεως ἐν τῇ «ΕΚΚΛΗΣΙΑ» ὑποβάλωσιν 'Ημῖν τὰ νενομισμένα πιστοποιητικὰ διὰ τὰ περαιτέρω.

'Εν 'Αθήναις τῇ 21ῃ 'Ιουλίου 1958

† 'Ο 'Αθηνῶν Θεόκλητος.

'Εχοντες υπ' ὄψει τὰς διατάξεις τοῦ ἀρθροῦ 46 τοῦ Α.Ν. 2200/40 «Περὶ 'Ι. Ναῶν καὶ 'Εφημερίων», ὡς ἐτροποποιήθη καὶ διὰ μεταγενεστέρων νομοθετικῶν διαταγμάτων, προκειμένου νὰ προβῶμεν εἰς ἀνακήρυξιν ὑποψηφίου διὰ τὴν πληρωσιν τῆς ἐν τῷ 'Ιερῷ Ναῷ Ζωοδόχου Πηγῆς ὁδοῦ 'Ακαδημίας ὑπαρχούσης κενῆς θέσεως ἐνὸς τακτικοῦ 'Εφημερίου, καλοῦμεν τοὺς βουλευμένους νὰ καταλάβωσι τὴν ἐφημεριακὴν ταύτην θέσιν καὶ ἔχοντας τὰ ὑπὸ τοῦ Νόμου ἀπαιτούμενα προσόντα, ὅπως ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης διακηρύξεως ἐν τῇ «ΕΚΚΛΗΣΙΑ» ὑποβάλωσιν 'Ημῖν τὰ νενομισμένα πιστοποιητικὰ διὰ τὰ περαιτέρω. Τὸ πρῶτον ἔσται τὸ πτυχίον τῆς Θεολογίας.

'Εν 'Αθήναις, τῇ 24ῃ 'Ιουλίου 1958

† 'Ο 'Αθηνῶν Θεόκλητος.

'Εχοντες υπ' ὄψει τὰς διατάξεις τοῦ ἀρθροῦ 46 τοῦ Α.Ν. 2200/40 «Περὶ 'Ι. Ναῶν καὶ 'Εφημερίων», ὡς ἐτροποποιήθη

Ρῶσος ἐπίσκοπος κ. Παῦλος, ὁ ὁποῖος ὑπεγράμμισε τὴν ἀδελφότητα καὶ τὴν φιλίαν μεταξὺ τῆς Σερβικῆς καὶ τῆς Ρωσικῆς 'Εκκλησίας καὶ ἐν συνεχείᾳ ἐξήρε τὴν προσωπικότητα τοῦ μεταστάντος Πατριάρχου Βικεντίου. Μετὰ ταῦτα ἡ σεπτὴ σορὸς ἐναπετέθη εἰς τὴν κρύπτειν τοῦ Καθηδρικοῦ ναοῦ, εἰς τὸν ὁποῖον μέχρι τοῦδε ἔχουν ταφῇ ὁ Μητροπολίτης Σερβίας Μιχαὴλ καὶ ὁ Πατριάρχης Γαβριήλ.

— Καθ' ἃ γράφει τὸ ἐπίσημον ὄργανον τοῦ Πατριαρχείου Σερβίας «Γκλάσνικ» (τεύχος 'Ιουνίου), ἡ Σύνοδος τῆς 'Ιεραρχίας τῆς Σερβικῆς 'Εκκλησίας συνήλθεν ἀπὸ τῆς 26ης Μαΐου μέχρι τῆς 9ης 'Ιουνίου, ἀσχοληθεῖσα κυρίως περὶ τὸ πρόβλημα τῆς κατηχίσεως τῶν πιστῶν, τὸ ποιμαντικὸν ἔργον τοῦ κλήρου, τὴν ἐκκλησιαστικὴν πειθαρχίαν, τὰ οἰκονομικὰ τῆς ἐκκλησίας καὶ τὸ πρόβλημα τῆς μορφώσεως τοῦ κλήρου.

— Κατὰ σχετικὴν ἀπόφασιν τῆς 'Ιερᾶς Συνόδου τῆς Σερβικῆς 'Εκκλησίας, κατὰ τὸ προσεχὲς σχολικὸν ἔτος θὰ ἐγγραφῶσιν εἰς τὴν α' τάξιν τῆς 'Ιερατικῆς Σχολῆς Πρεγρένης 30 καὶ τῆς 'Ιερατικῆς Σχολῆς Βελιγραδίου 37 τακτικοὶ μαθηταί.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΡΟΥΜΑΝΙΑΣ

Κατὰ τὸ λήξαν σχολικὸν ἔτος ἐλειτούργησαν τὰ Θεολογικὰ Πανεπιστημιακὰ 'Ινστιτούτα τοῦ Βουκουρεστίου καὶ Σιμπίου, τὰ μοναχικὰ Σεμινάρια εἰς τὰς Μονὰς 'Αγκάπια καὶ Χουρέζι, αἱ σχολαὶ Ἱεροσολιτῶν καὶ τὰ θεολογικὰ Σεμινάρια τοῦ Μπουζέου καὶ Καρανσέμπες καὶ εἰς τὰς Μονὰς Νεάμτζου καὶ Κόζια.

— Εἰς ἐν τῶν τελευταίων τευχῶν τοῦ περιοδικοῦ τοῦ 'Ρουμανικοῦ Πατριαρχείου «'Η 'Ορθοδοξία» δημοσιεύεται ἐκτενὴς καὶ εὐμενεστάτη κριτικὴ τοῦ Βιβλίου τοῦ «Ἕλληνας καθηγητοῦ κ. Α. Ξιγγοπούλου «Μανουὴλ Πανσέληνος». 'Ο ὑπογράφων τὴν κριτικὴν κ. 'Ι. Μπάρνεα προβαίνει ἐπ' εὐκαιρίᾳ καὶ εἰς ἐμπεριστατωμένην ἀνάλυσιν τοῦ ἔργου τοῦ περιφήμου Βυζαντινοῦ Ζωγράφου.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΒΟΥΛΓΑΡΙΑΣ

'Η «'Ιερά Σύνοδος τῆς 'Εκκλησίας Βουλγαρίας» ἐξέδωκε διὰ τὰς ἀνάγκας τῶν 'Ιερατικῶν Σχολῶν τῆς ἐγχειρίδιον ἑλληνικῆς γλώσσης, συντάκται τοῦ ὁποῖου εἶναι ὁ Καθηγητὴς τῶν 'Ελληνικῶν τῆς Φιλοσοφικῆς Σχολῆς τοῦ Πανεπιστημίου Σόφιας κ. 'Α. Μίλεβ καὶ ὁ καθηγητὴς τῆς 'Ιερατικῆς Σχολῆς Σόφιας κ. 'Αθ. Μιχαήλωφ, οἱ ὁποῖοι ἐξέμαθον τὴν 'Ελληνικὴν εἰς τὰς 'Αθήνας, ἐνθα ἔλαβον τὴν πανεπιστημιακὴν τῶν μόρφωσιν. Τὸ ἐγχειρίδιον ἀποτελεῖται ἀπὸ τρία μέρη. Τὸ πρῶτον μέρος περιλαμβάνει κείμενα ἀπὸ τὴν 'Αγίαν Γραφήν καὶ ἀποφθέγματα τῶν ἀρχαίων 'Ελλήνων συγγραφέων, τὸ δεύτερον εἶναι ἀφιερωμένον εἰς τὴν Γραμματικὴν καὶ τὸ τρίτον περιέχει τὸ ἀναγκαῖον λεξιλόγιον διὰ τὴν ἐρμηνείαν τῶν κειμένων. 'Εν τῷ παραρτήματι παρατίθενται εὐχαὶ καὶ ἐκκλησιαστικοὶ ὕμνοι, ἀποσπάσματα ἀπὸ τὰ ἔργα τῶν Πατέρων τῆς 'Εκκλησίας κ.λ.π. Τὸ ἐγχειρίδιον εἶναι συντεταγμένον κατὰ τὰς συγχρόνους μεθόδους τῆς διδασκαλίας τῶν νεωτέρων γλωσσῶν.

ΠΡΟΤΕΣΤΑΝΤΙΣΜΟΣ

'Απὸ 23 μέχρι 27 'Ιουλίου ἐ.ἐ. συνεκροτήθη ἐν Frankfurt τῆς Γερμανίας τὸ Παγκόσμιον Συνέδριον τῶν «Συνδέσμων Νεολαίας ἀποφασιστικοῦ καὶ ἀγωνιστικοῦ Χριστιανισμοῦ». Πολλὰ χιλιάδες νέων ἐξ ὅλων τῶν μερῶν τοῦ κόσμου καὶ ἰδίως ἐξ ὅλων τῶν περιοχῶν τῆς Δυτικῆς καὶ 'Ανατολικῆς Γερμανίας συνεκκεντρώθησαν ἐν Frankfurt, διὰ νὰ διαδηλώσῃ τὴν πίστιν των, ὅτι ὁ Χριστὸς εἶναι τὸ φῶς τοῦ κόσμου καὶ τὸ ἀληθὲς θεμέλιον τῆς ζωῆς τῶν νέων.

— Εἰς τὸ Βελγικὸν Κογκρέσιν αἱ προτεσταντικὰ ἱεραποστολαὶ ἐξέδωκαν προσφάτως τρία νέα περιοδικὰ.

— Τὸ 5000001 ἀντίτυπον τῆς ὑπὸ τῆς «'Αμερικανικῆς Βιβλικῆς 'Εταιρείας» διανεμομένης Βίβλου ἔλαβεν ὁ Πρόεδρος 'Αϊζενχάουερ. 'Ητο μία μεγάλη οἰκογενειακὴ Βίβλος. Τὸ ἥμισυ τῶν ὑπὸ τῆς 'Εταιρείας ἐκδοθέντων ἀντίτυπων τῆς Βίβλου ἐκυκλοφόρησεν ἐν ταῖς 'Ηνωμέναις Πολιταίαις, τὸ ἔτερον δὲ ἥμισυ εἰς 60 ἄλλας χώρας.

καὶ διὰ μεταγενεστέρων νομοθετικῶν διαταγμάτων, προκειμένου νὰ προβῶμεν εἰς ἀνακήρυξιν ὑποψηφίου διὰ τὴν πλήρωσιν τῆς ἐν τῷ ἐν Πειραιεὶ Ἱερῷ Ναῷ Ὑπαπαντῆς τοῦ Κυρίου ὑπαρχούσης κενῆς θέσεως ἐνὸς τακτικοῦ Ἐφημερίου, καλοῦμεν τοὺς βουλομένους νὰ καταλάβωσι τὴν ἐφημεριακὴν ταύτην θέσιν καὶ ἔχοντας τὰ ὑπὸ τοῦ Νόμου ἀπαιτούμενα προσόντα, ὅπως ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρουσίας διακηρύξεως ἐν τῇ «Ἐκκλησίᾳ» ὑποβάλλωσιν ἡμῖν τὰ νενομισμένα πιστοποιητικά διὰ τὰ περαιτέρω.

Τὸ πρῶτιστον ἔσται τὸ πτυχίον τῆς Θεολογίας.

Ἐν Ἀθήναις, τῇ 25ῃ Ἰουλίου 1958.

† Ὁ Ἀθηνῶν Θεόκλητος.

Ἱερὰ Μητρόπολις Φωκίδος

Ἐχόντες ὑπ' ὄψει τὰς διατάξεις, τοῦ ἀρθροῦ 46 παραγρ. 1 τοῦ ὑπ' ἀριθ. 2200/1940 Α.Ν. «Περὶ Ἑνοριακῶν Ναῶν καὶ Ἐφημερίων», ὡς ἐτροποποιήθη διὰ μεταγενεστέρων νόμων καὶ διαταγμάτων, καλοῦμεν τοὺς βουλομένους καὶ κεκτημένους τὰ τε κανονικὰ καὶ νόμιμα προσόντα νὰ καταλάβωσι τὰς κενὰς Ἐφημεριακὰς θέσεις τῶν ἐνοριακῶν Ναῶν 1) Ἀγίου Γεωργίου ἐν Καλοσκοπῇ, 2) Ἀγίου Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου ἐν Σερνικακίᾳ, 3) Παμμεγίστων Ταξιαρχῶν ἐν Πανουργιᾷ, 4) Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου ἐν Καστρῶτισσῃ, 5) Μεταμορφώσεως τοῦ Σωτῆρος ἐν Ἄνω Μουσουνίτσα, 6) Ἀγίου Εὐθυμίου ἐν Βελενίκῳ, 7) Ἀγίου Γεωργίου ἐν Ψηλῷ Χωριῷ, 8) Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου ἐν Διχωρίῳ, 9) Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου ἐν Νοτιδανείᾳ καὶ 10) Ἀγίου Δημητρίου ἐν Περιθεωτίσῃ, ὅπως ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρουσίας ἐν τῷ δελτίῳ «Ἐκκλησία» ὑποβάλλωσιν ἡμῖν σχετικὴν αἴτησιν μετὰ τῶν κατὰ νόμον δικαιολογητικῶν.

Ἐν Ἀμφίσσῃ τῇ 10 Ἰουνίου 1958

† Ὁ Φωκίδος Ἀθανάσιος.

Ἱερὰ Μητρόπολις Παραμυθίας

Ἐχόντες ὑπ' ὄψει τὰς διατάξεις τοῦ 2200/1940 «Περὶ Ἱερῶν Ναῶν καὶ Ἐφημερίων» Α.Ν. καλοῦμεν τοὺς βουλομένους καὶ ἔχοντας τὰ ὑπὸ τοῦ Νόμου ὀριζόμενα προσόντα νὰ καταλάβωσι τὰς κενὰς θέσεις τακτικῶν Ἐφημερίων τῶν Ἑνοριῶν 1) Ἀγίας Μαρίας Ἀχουρίων Βαβουρίου, 2) Ἀγίας Κυριακῆς τοῦ οἰκισμοῦ Ἀγίας Κυριακῆς Πάργης, 3) Ἀγίου Νικολάου Ἀετοῦ, 4) Ἀγίου Βασιλείου Μαργαριτίου, 5) Δώδεκα Ἀποστόλων Βρυσελλας, 6) Ἀγίου Νικολάου Ἐλαταριάς, 7) Ἀγίου Νικολάου Θεμέλου, 8) Κοιμ. Θεοτόκου Καρύτιανης, 9) Ἀγίου Γεωργίου Καμίτσανης, 10) Κοιμ. Θεοτόκου Καλλιθέας (Τσαρακλιμανίου), 11) Ἀγίου Παντελεήμονος Μπογαζίου-Ξεχώρου, 12) Ἀγίου Γεωργίου Ξηρολόφου καὶ 13) Κοιμήσεως Θεοτόκου Πολυδώρου, ὅπως ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρουσίας ὑποβάλλωσιν ἡμῖν τὰ δικαιολογητικά των, προκειμένου νὰ ἀνακηρυχθῶσιν ὑποψήφιοι τῶν ὡς ἄνω Ἱερῶν Ναῶν.

Ἐν Παραμυθίᾳ τῇ 1ῃ Ἰουλίου 1958

† Ὁ Παραμυθίας, Φιλιατῶν καὶ Γηρομερίου Τίτος.

Ἱερὰ Ἐπισκοπὴ Πέτρας

Καλοῦνται συμφώνως τῷ Α.Ν. 2200/1940 ἀρθρον 46 «Περὶ Ἱερῶν Ναῶν καὶ Ἐφημερίων» καὶ 29 τοῦ Α.Ν. 540/1945 οἱ βουλομένοι νὰ καταλάβωσι τὴν κενὴν θέσιν τακτικοῦ Ἐφημερίου τῆς Ἑνορίας ΠΛΑΚΑΣ Ἄνω Βιάνου καὶ Κρεββατὰ Βιάννου, καὶ ἔχοντας τὰ νόμιμα καὶ κανονικὰ προσόντα (ἀρθρ. 47 καὶ 48) Ἀναγκαστικοῦ Νόμου 2200, ἐν συνδυασμῷ πρὸς τὰ ἀρθρα 26 καὶ 27 τοῦ Νομοθετικοῦ Διατάγματος 540/1945 «Περὶ ἐκκλησιαστικῆς Ἐκπαιδεύσεως», ὅπως ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρουσίας εἰς τὸν Ἡμερήσιον Ἐγχώριον Τύπον ὑποβάλλωσιν ἡμῖν τὰ ἀπὸ τοῦ ὡς ἄνω Νόμου προβλεπόμενα πιστοποιητικά, μετὰ τῆς σχετικῆς αἰτήσεως.

Ἐν Νεαπόλει τῇ 11ῃ Ἰουλίου 1958.

† Ὁ Πέτρας Δημήτριος.

Ἱερὰ Μητρόπολις Κίτρους

Ἐχόντες ὑπ' ὄψει τὰς διατάξεις τῶν ἀρθρων 46, 47 καὶ 48 τοῦ Α.Ν. 2200/1940 «Περὶ Ἱερῶν Ναῶν καὶ Ἐφημερίων» καὶ προκειμένου νὰ προβῶμεν εἰς τὴν πλήρωσιν τῆς κενῆς ἐφημεριακῆς θέσεως τοῦ ἐν Κατερίνῃ Μητροπολιτικοῦ Ναοῦ Θείας Ἀναλήψεως, καλοῦμεν τοὺς βουλομένους καὶ κεκτημένους τὰ κανονικὰ καὶ νόμιμα προσόντα, ὅπως ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρουσίας ὑποβάλλωσιν ἡμῖν σχετικὴν αἴτησιν μετὰ τῶν ὑπὸ τοῦ ὡς ἄνω Νόμου ὀριζομένων πιστοποιητικῶν πρὸς ἀνακήρυξιν αὐτῶν ὡς ὑποψηφίων.

Ἐν Κατερίνῃ τῇ 2ῃ Ἰουλίου 1958.

† Ὁ Κίτρους Βαρνάβας.

Ἱ. Μητρόπολις Θεσσαλονίκης

Ἐχόντες ὑπ' ὄψει τὰς διατάξεις τῶν ἀρθρων 46 καὶ 47 τοῦ Α.Ν. 2200/40 «Περὶ Ἱερῶν Ναῶν καὶ Ἐφημερίων», καλοῦμεν τοὺς βουλομένους καὶ ἔχοντας τὰ κανονικὰ καὶ νόμιμα προσόντα, ὅπως καταλάβωσι τὴν κενὴν ὀργανικὴν θέσιν τακτικοῦ Ἐφημερίου τῆς ἐνορίας τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ τῆς Ἀναλήψεως τοῦ Σωτῆρος Θεσσαλονίκης, ἵνα ὑποβάλλωσιν ἡμῖν ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρουσίας σχετικὴν αἴτησιν μετὰ τῶν ἀπαιτουμένων δικαιολογητικῶν, προκειμένου νὰ προβῶμεν εἰς ἀνακήρυξιν ὑποψηφίου πρὸς πλήρωσιν τῆς ἀνωτέρω κενῆς Ἐφημεριακῆς θέσεως.

Ἐν Θεσσαλονικίῃ τῇ 3ῃ Ἰουλίου 1958

† Ὁ Θεσσαλονίκης Παντελεήμων

Ἐχόντες ὑπ' ὄψει τὰς διατάξεις τῶν ἀρθρων 46 καὶ 47 τοῦ Α.Ν. 2200/40 «Περὶ Ἱερῶν Ναῶν καὶ Ἐφημερίων», καλοῦμεν τοὺς βουλομένους καὶ ἔχοντας τὰ κανονικὰ καὶ νόμιμα προσόντα, ὅπως καταλάβωσι τὰς κενὰς ὀργανικὰς θέσεις τακτικῶν Ἐφημερίων τῶν ἐνοριῶν: 1) Ἱεροῦ Ναοῦ Ἀγίου Παντελεήμονος Πολίχνης, 2) Ἱεροῦ Ναοῦ Παναγίας Βανεριμένης Ν. Μηχανίωνας, 3) Ἀγίου Γεωργίου Ἀσβεστοχωρίου, 4) Ἀγίου Γεωργίου Γερακαροῦς, ἵνα ὑποβάλλωσιν ἡμῖν ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρουσίας σχετικὴν αἴτησιν μετὰ τῶν ἀπαιτουμένων δικαιολογητικῶν, προκειμένου νὰ προβῶμεν εἰς ἀνακήρυξιν ὑποψηφίων πρὸς πλήρωσιν τῶν ἀνωτέρω κενῶν ἐφημεριακῶν θέσεων.

Ἐν Θεσσαλονικίῃ τῇ 4ῃ Ἰουλίου 1958

† Ὁ Θεσσαλονίκης Παντελεήμων.

Ἱερὰ Μητρόπολις Τρίκκης καὶ Σταγῶν

Προκειμένου νὰ προβῶμεν εἰς ἀνακήρυξιν ὑποψηφίων πρὸς πλήρωσιν τῶν κενῶν ἐφημεριακῶν θέσεων τῶν Ἱερῶν Ναῶν τῶν Χωρίων:

1) Ἀγίου Γεωργίου, Ἀγναντιᾶς, 2) Ἀγίας Παρασκευῆς Ἀετοῦ (πρ. Δοβρόης) 3) Ἀγίων Πάντων, Ἀνθούσης, 4) Κοιμήσεως Θεοτόκου Γαρδικίου, 5) Προφήτου Ἡλιοῦ, Δέσης 6) Κοιμήσεως Θεοτόκου, Δολιανῶν, 7) Γεννήσεως Θεοτόκου, Θεοτόκου (πρ. Φλιάκας Κερασιᾶς), 8) Κοιμήσεως Θεοτόκου Καλλιρρόης, 9) Ἀγίου Χαραλάμπους Κεραμιδίου, 10) Ἀγίου Γεωργίου Κορυφῆς, 11) Γεννήσεως Θεοτόκου Κοτρωνίου, 12) Ἀγίου Δημητρίου Κριτσοτάδων, 13) Μεταμορφώσεως τοῦ Σωτῆρος Λαφίνας, 14) Ἀγίας Παρασκευῆς Ὁρθοβουνίου, 15) Ἀγίου Βησσαρίωνος Παλαιοχωρίου, 16) Γεννήσεως Θεοτόκου Παναγίας (πρ. Ν. Κουτσούφλιανης), 17) Ἀγίας Φανερωμένης Πετροχωρίου, 18) Ἀγίου Νικολάου Σταθάδων, 19) Ἀγίας Παρασκευῆς, Στεφανίου, 20) Ἀγίας Τριάδος Τραχανιάτης Σίνας Κερασιᾶς, 21) Ἀγίου Δημητρίου Τσουγκούρου, καὶ 22) Ἀγίων Ἀποστόλων Τυφλοσελίου, προσκαλοῦμεν τοὺς βουλομένους καὶ ἔχοντας τὰ ὑπὸ τοῦ ἀρθροῦ 47 τοῦ Ἀναγκ. Νόμου 2200)1940 «Περὶ Ἱερῶν Ναῶν καὶ Ἐφημερίων», ὡς τοῦτο ἐτροποποιήθη διὰ τῶν Ἀναγκ. Νόμων 536/45 καὶ 540/45 ὀριζόμενα προσόντα, ἵνα ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως

τῆς παρουσίας ὑποβάλλωσιν ἡμῖν τὰ σχετικὰ πιστοποιητικά.

Ἐν Τρικκάλοις τῆ 4ῃ Ἰουλίου 1958.

† Ὁ Τρίκκης Δωρόθεος.

Ἱ. Μητρόπολις Πατρῶν

Ἐχοντες ὑπ' ὄψει τὰς διατάξεις τῶν ἀρθρῶν 46, 47 καὶ 48 τοῦ Ἀναγκ. Νόμου 2200/1940 «Περὶ Ἱερῶν Ναῶν καὶ Ἐφημερίων», καὶ προκειμένου νὰ προβῶμεν εἰς τὴν πλήρωσιν τῶν κενῶν ἐφημεριακῶν θέσεων 1) τοῦ ἐν τῷ Συνοικισμῷ Μεταμορφώσεως τοῦ Σωτήρος Γλαϊκού-Πατρῶν Ἱεροῦ ἐνοριακοῦ Ναοῦ τῆς Μεταμορφώσεως τοῦ Σωτήρος, 2) τοῦ ἐν τῷ προαστείῳ Ἁγίου Νικολάου Λεύκας τῆς πόλεως Πατρῶν Ἱεροῦ ἐνοριακοῦ Ναοῦ τοῦ Ἁγίου Σπυρίδωνος, καλοῦμεν τοὺς βουλομένους καὶ ἔχοντας τὰ ὑπὸ τοῦ Νόμου ὀριζόμενα προσόντα πρὸς κατάληψιν τῶν ἐν λόγῳ ἐφημεριακῶν θέσεων, ὅπως, ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρουσίας εἰς τὸ ἐπίσημον Δελτίον τῆς Ἐκκλησίας «Ἐκκλησία», ὑποβάλλωσιν ἡμῖν τὰ δικαιολογητικά των, προκειμένου νὰ προβῶμεν εἰς τὴν ἀνακήρυσιν αὐτῶν ὡς ὑποψηφίων.

Ἐν Πάτραις τῆ 5ῃ Ἰουλίου 1958

† Ὁ Πατρῶν Κωνσταντῖνος.

Ἱερὰ Μητρόπολις Μαρωνείας

Ἐχοντες ὑπ' ὄψει τὰς διατάξεις τοῦ ἀρθροῦ 46, 47, καὶ 48 τοῦ Α. Ν. 2200/40 «Περὶ Ἱερῶν Ναῶν καὶ Ἐφημερίων», προκειμένου νὰ προβῶμεν εἰς τὴν πλήρωσιν τῆς κενῆς ἐφημεριακῆς θέσεως τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Κοιμήσεως Θεοτόκου Φαναρίου, καλοῦμεν τοὺς βουλομένους καὶ ἔχοντας τὰ ὑπὸ τοῦ Νόμου ὀριζόμενα προσόντα πρὸς κατάληψιν τῆς κενῆς Ἐφημεριακῆς θέσεως, ὅπως ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ σήμερον, ὑποβάλλωσιν ἡμῖν τὰ νόμιμα καὶ κανονικὰ πιστοποιητικά, ἵνα προβῶμεν εἰς τὴν ἀνακήρυσιν τοῦ ὑποψηφίου.

Ἐν Κομοτηνῇ τῆ 7ῃ Ἰουλίου 1958

† Ὁ Μαρωνεὶας Τιμόθεος.

Ἐχοντες ὑπ' ὄψει τὰς διατάξεις τοῦ ἀρθροῦ 46, 47 καὶ 48 τοῦ Α. Ν. 2200/40 «Περὶ Ἱερῶν Ναῶν καὶ Ἐφημερίων» προκειμένου νὰ προβῶμεν εἰς τὴν πλήρωσιν μιᾶς κενῆς ἐφημεριακῆς θέσεως τῶν Ἱερῶν Ναῶν α') τῆς τοῦ Θεοῦ Σοφίας Κομοτηνηῆς καὶ β') Ἁγίου Γεωργίου Κομοτηνηῆς, καλοῦμεν τοὺς βουλομένους καὶ ἔχοντας τὰ ὑπὸ τοῦ Νόμου ὀριζόμενα προσόντα β' κατηγορίας, ἴτοι πτυχιῶν Ἀνωτέρου Ἐκκλησιαστικοῦ Φροντιστηρίου ἢ Ἐκκλησιαστικῆς Σχολῆς, πρὸς κατάληψιν τῶν κενῶν ἐφημεριακῶν θέσεων, ὅπως ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ σήμερον, ὑποβάλλωσιν ἡμῖν τὰ νόμιμα καὶ κανονικὰ πιστοποιητικά, ἵνα προβῶμεν εἰς τὴν ἀνακήρυσιν τῶν ὑποψηφίων.

Ἐν Κομοτηνῇ τῆ 7ῃ Ἰουλίου 1958

† Ὁ Μαρωνεὶας Τιμόθεος.

Ἱερὰ Μητρόπολις Μηθύμνης

Ἐχοντες ὑπ' ὄψει τὰς διατάξεις τῶν ἀρθρῶν 46 καὶ 47 τοῦ Α. Νόμου 2200/1940 «Περὶ Ἱερῶν Ναῶν καὶ Ἐφημερίων», καλοῦμεν τοὺς βουλομένους καὶ ἔχοντας τὰ κανονικὰ καὶ νόμιμα προσόντα ὅπως καταλάβωσι τὰς κενὰς ὀργανικὰς ἐφημεριακὰς θέσεις τακτικῶν ἐφημερίων τῶν Ἐνοριῶν 1) Ἁγίων Ἀναργύρων Ἀρίσθης, 2) Ἁγίου Γεωργίου Ἀργένου, 3) Ἁγίας Κυριακῆς Μηθύμνης, 4) Ἁγίας Κυριακῆς Πετρίου καὶ 5) Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου Χυδῆρων τῆς Θεοσώστου ἡμῶν Ἐπαρχίας, ὅπως ὑποβάλλωσιν ἡμῖν ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρουσίας σχετικῆν αἴτησιν μετὰ τῶν νενο-

μισμένων πιστοποιητικῶν καὶ λοιπῶν δικαιολογητικῶν προκειμένου νὰ προβῶμεν εἰς ἀνακήρυσιν ὑποψηφίων ἐφημερίων πρὸς πλήρωσιν τῶν ὡς ἄνω χηρευσουσῶν θέσεων.

Ἐν Καλλονῇ τῆ 11ῃ Ἰουλίου 1958

† Ὁ Μηθύμνης Κωνσταντῖνος.

Ἱερὰ Μητρόπολις Μεσσηνίας

Ἐχοντες ὑπ' ὄψει τὰς διατάξεις τῶν ἀρθρῶν 46, 47 καὶ 48 τοῦ Α. Ν. 2200/40 «Περὶ Ἱερῶν Ναῶν καὶ Ἐφημερίων» καὶ προκειμένου νὰ προβῶμεν εἰς τὴν πλήρωσιν τῶν κενῶν ἐφημεριακῶν θέσεων τῶν Ἱερῶν Ναῶν: α) Ἀναστάσεως Σωτήρος Παραλίας Καλαμῶν, με πτυχιῶν Θεολογίας. β) Ἁγ. Ἰωάννου Μελιγαλά, 2ας Ἐφημερ. θέσεως με προσόντα β' μισθολ. κατηγορίας καὶ γ) Ἁγίου Δημητρίου Δάφνης, καλοῦμεν τοὺς βουλομένους καὶ ἔχοντας τὰ ὑπὸ τοῦ Νόμου καὶ ἀνωτέρω ὀριζόμενα προσόντα πρὸς κατάληψιν τῶν κενῶν ὡς ἄνω ἐφημεριακῶν θέσεων, ὅπως ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ σήμερον ὑποβάλλωσιν ἡμῖν τὰ νόμιμα καὶ κανονικὰ πιστοποιητικά, ἵνα προβῶμεν εἰς τὴν ἀνακήρυσιν τοῦ ὑποψηφίου.

Ἐν Καλάμαις τῆ 11ῃ Ἰουλίου 1958.

† Ὁ Μεσσηνίας Χρυσόστομος.

Ἱερὰ Μητρόπολις Αἰτωλίας καὶ Ἀκαρνανίας

Ἐχοντες ὑπ' ὄψει τὰ ἀρθρα 46, 47 καὶ 48 τοῦ Α. Ν. 2200/40 «Περὶ Ἱερῶν Ναῶν καὶ Ἐφημερίων», ὡς ἐτροποποιήθη καὶ διὰ μεταγενεστέρων Νομοθετικῶν Διαταγμάτων, προκειμένου, ἵνα προβῶμεν εἰς ἀνακήρυσιν ὑποψηφίων πρὸς πλήρωσιν τῶν κενῶν Ἐφημεριακῶν θέσεων τῶν Ἱερῶν Ναῶν: 1) Παμμεγίστων Ταξιαρχῶν Θεριακησίου Βάλτου καὶ 2) Ἁγίας Παρασκευῆς Καλλιθέας Τριχωνίδος, καλοῦμεν τοὺς βουλομένους καὶ ἔχοντας τὰ ὑπὸ τῶν Ἱερῶν Κανόνων καὶ τῶν Νόμων τοῦ Κράτους προσόντα, ὅπως, ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρουσίας προκηρύξεως ἐν τῷ Δελτίῳ «Ἐκκλησία», ὑποβάλλωσιν ἡμῖν τὰ ἀπαιτούμενα πιστοποιητικά.

Ἐν Μεσολογγίῳ τῆ 12ῃ Ἰουλίου 1958.

† Ὁ Αἰτωλίας καὶ Ἀκαρνανίας Ἱερόθεος.

Ἱερὰ Μητρόπολις Σάμου καὶ Ἰκαρίας

Ἐχοντες ὑπ' ὄψει 1ον) τὰ ἀρθρα 46 καὶ 47 τοῦ Α. Νόμου 2200/1940 «Περὶ Ἱερῶν Ναῶν καὶ ἐφημερίων», ὡς οὗτος ἐτροποποιήθη καὶ συμπληρώθη μεταγενεστέρως, 2ον) τὰς διατάξεις τοῦ Α. Νόμου 536/1945 «Περὶ ρυθμίσεως τῶν Ἀποδοχῶν τοῦ Ὁρθοδόξου Ἐφημεριακοῦ Κλήρου τῆς Ἐλλάδος καὶ 3ον) τὰς διατάξεις τοῦ Α. Νόμου 540/1945 «Περὶ Ἐκκλησιαστικῆς Ἐκπαιδεύσεως», προσκαλοῦμεν τοὺς βουλομένους νὰ καταλάβωσι τὴν κενὴν ἐφημεριακὴν θέσιν τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ «ΖΩΟΔΟΧΟΥ ΠΗΓΗΣ» τῆς Κοινότητος Κάτω - Ἀρβανιτῶν - Σάμου, ὅπως ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρουσίας ἡμῶν προκηρύξεως εἰς τὸ Περιοδικὸν «ΕΚΚΛΗΣΙΑ» ὑποβάλλωσιν ἡμῖν τὰ ὑπὸ τοῦ ἀρθροῦ 48 τοῦ Α. Νόμου 2200/1940 «Περὶ Ἱερῶν Ναῶν καὶ ἐφημερίων» ὀριζόμενα δικαιολογητικά.

Ἐν Σάμῳ τῆ 18 Ἰουλίου 1958

† Ὁ Σάμου καὶ Ἰκαρίας Εἰρηναῖος.

Ἱερὰ Μητρόπολις Καλαβρύτων καὶ Αἰγιαλείας

Στερουμένης τῆς ἐνορίας Βαλιμιτικῶν τακτικοῦ Ἐφημερίου, καλοῦμεν τοὺς βουλομένους νὰ καταλάβωσι τὴν θέσιν ταύτην καὶ ἔχοντας τὰ νόμιμα καὶ κανονικὰ προσόντα, ὅπως, ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρουσίας εἰς τὸ περιοδικὸν «ΕΚΚΛΗΣΙΑ», ὑποβάλλωσιν ἡμῖν τὰ ὑπὸ τοῦ ἀρθροῦ 48 τοῦ ἀναγκαστικοῦ Νόμου 2200 «Περὶ Ἱ. Ναῶν καὶ Ἐφημερίων» προ-

βλεπόμενα πιστοποιητικά, καθ' ὅσον μετὰ ταῦτα θέλομεν προβῆ εἰς τὴν ἀνακήρυξιν τῶν ὑποψηφίων.

Ἐν Αἰγίῳ τῆ 18 Ἰουλίου 1958

† Ὁ Καλαβρῦτων καὶ Αἰγιαλείας Γεώργιος.

Ἱ. Ἐπισκοπὴ Πέτρας

Ἡ Ἱερὰ Ἐπισκοπὴ Πέτρας καλεῖ, συμφώνως τῷ Α.Ν. 2200/1940 ἄρθρον 46 «Περὶ Ἱ. Ναῶν καὶ Ἐφημερίων» καὶ 29 τοῦ Α.Ν. 540/1945, τοὺς βουλομένους νὰ καταλάβωσι τὴν κενὴν θέσιν τακτικοῦ Ἐφημερίου τῆς Ἑνορίας Ξενιῶν καὶ Ἐξωποταμῶν Λασηθίου, καὶ ἔχοντας τὰ νόμιμα καὶ κανονικά προσόντα (ἄρθρ. 47 καὶ 48), Ἀναγκαστικοῦ Νόμου 2200, ἐν συνδυασμῷ πρὸς τὰ ἄρθρα 27 καὶ 28 τοῦ Νομοθετικοῦ Διατάγματος 540/1945 «Περὶ Ἐκκλησιαστικῆς Ἐκπαιδεύσεως» ὅπως ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρουσίης εἰς τὸν ἡμερήσιον Ἐγγώριον Τύπον ὑποβάλωσιν ἡμῖν τὰ ὑπὸ τοῦ ὡς ἄνω Νόμου προβλεπόμενα πιστοποιητικά μετὰ τῆς σχετικῆς αἰτήσεως.

Ἐν Νεαπόλει τῆ 1 Ἰουλίου 1958.

† Ὁ Πέτρας Δημήτριος.

Ἱερὰ Μητρόπολις Θεσσαλιώτιδος καὶ Φαναριοφερσάλων

Ἐχοντες ὑπ' ὄψιν τὸ ἄρθρον 46 τοῦ Ἀναγκαστικοῦ Νόμου 2200/40 «Περὶ Ἱερῶν Ναῶν καὶ Ἐφημερίων», προσκαλοῦμεν τοὺς βουλομένους νὰ καταλάβωσι τὰς χηρευούσας θέσεις τακτικῶν ἐφημερίων τῶν ἐνοριῶν 1) Κρυσονερίου, 2) Καζὴν Μαγούλας καὶ 3) Γρυμπιανῶν, ὅπως ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ σήμερον ὑποβάλωσιν εἰς τὰ Γραφεῖα μας τὰ ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 48 τοῦ αὐτοῦ Νόμου ὀριζόμενα δικαιολογητικά ἔγγραφα τῶν προσόντων αὐτῶν προκειμένων, ἵνα προβῶμεν εἰς ἀνακήρυξιν ὑποψηφίων διὰ τὰς ὡς ἄνω ἐνορίας.

Ἐν Καρδίτῃ τῆ 23 Ἰουλίου 1958.

† Ὁ Θεσσαλιώτιδος καὶ Φαναριοφερσάλων Κύριλλος.

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ

Συνοδικαὶ Ἐγκύκλιοι, ἐκδιδόμενα ὑπὸ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ἐπὶ τῆ 100ῃ περιόδῳ τῶν ἐργασιῶν Αὐτῆς. Τόμος Β'. Ἐπιμελεῖα Ἀρχιμ. Χρυσόστομου Θέμελη, Ἀρχιγραμματέως τῆς Ἱερᾶς Συνόδου. Ἐν Ἀθήναις 1956. Σελ. 923. Ὁ δεῦτερος οὗτος τόμος περιέχει 890 Ἐγκυκλίους τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος τῶν ἐτῶν 1934—1956. Περιλαμβάνει ὡσαύτως λεπτομερῆς ἀλφαβητικὸν εὑρετήριον ἐκ 36 σελίδων, καταρτισθὲν ὑπὸ τοῦ ἐπιμεληθέντος τὴν ἐκδοσιν Ἀρχιγραμματέως τῆς Ἱ. Συνόδου Ἀρχιμ. Χρυσόστομου Θέμελη (ὑν Ἐπισκόπου Θανυμακοῦ).

Ἀδελφότητος Θεολόγων ἢ «Ζωή», Ἀπ' τὸ σκοτάδι στὸ φῶς (Ἱστορία μετανοούντων). Τεύχος Γ'. Ἀθήναι 1958. Σελ. 102.

Κωνσταντίνου Καλλινίκου, Πρωτοπρεσβυτέρου, Ἡ ἁμαρτία κατὰ τὴν Χριστιανικὴν ἀντίληψιν. Ἐκθεσις Χριστιανικοῦ Βιβλίου. Ἀθήναι 1958. Σελ. 126.

Παναγ. Ν. Ἀντίπα, Καθηγητοῦ Φιλολογίας—Παιδαγωγικοῦ. Ἡ Ἐργατικότης τῆς Παναγίας ἰδίως μετὰ τὴν Κοίμησιν, Ἐκδοσις Χαρ. Συνδινού. Ἐν Ἀθήναις, 1958. Σελ. 51.

Ἡλία Κ. Ζιώγα, Ὁ Ἑλληνισμὸς τῆς Ἀμερικῆς αὐτὸς ὁ ἄγνωστος. Ἀθήναι 1958. Σελ. 240.

Νίκου Γ. Χατζηευαγγέλου, Ἀγροτικαὶ Κοινωνικαὶ Ἀσφαλίσεις. Ἀθήναι 1958. Σελ. 63.

ΠΡΟΚΗΡΥΞΙΣ

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ ΣΥΓΓΡΑΦΗΣ ΒΙΒΛΙΩΝ

ὑπὸ τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας
τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος

Ἡ Ἀποστολικὴ Διακονία τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος πρὸς ἐξυπηρέτησιν τῶν σκοπῶν αὐτῆς προκηρύσσει Πανελλήνιον Διαγωνισμόν πρὸς συγγραφὴν τῶν κάτωθι ἔργων:

1) Συλλογῶν διηγημάτων καταλλήλων διὰ τὴν παιδικὴν ἡλικίαν, ἀβιάστως καλλιεργούντων τὰ χριστιανικά καὶ ἔθνικα ἰδεώδη.

2) Μυθιστορημάτων, καταλλήλων διὰ νέους καὶ νεάνιδας, ἐπιδιωκόντων τὸν αὐτόν, ὡς ἄνωτέρω, σκοπόν.

3) Μυθιστορημάτων ἐξαιρόντων τὰ ἀγαθὰ τῆς οἰκογενειακῆς ζωῆς ἐν τῷ πλαισίῳ τῶν Ἑλληνοχριστιανικῶν μας παραδόσεων.

4) Ἐκλαϊκευμένων πραγματειῶν, ἀπευθυνομένων κυρίως πρὸς τοὺς γονεῖς περὶ τῆς χριστιανοπρεποῦς ἀνατροφῆς τῶν παιδιῶν.

5) Πρακτικῶν συγγραφῶν με σκοπὸν τὴν τόνωσιν τῆς χριστιανικῆς οἰκογενείας, ἐντὸς τοῦ πνεύματος τῆς Ὁρθοδόξου Παραδόσεως καὶ τῶν ἔθνικῶν μας ἠθῶν καὶ ἔθιμων.

6) Συλλογῆς βιογραφιῶν μεγάλων ἱεραποστολικῶν μορφῶν ἐν τῇ Ὁρθοδόξῳ Ἐκκλησίᾳ.

Οἱ ἐνδιαφερόμενοι διὰ τὸν παρόντα Διαγωνισμόν παρακαλοῦνται ὅπως ἀπευθυνθοῦν εἰς τὴν Γενικὴν Διεύθυνσιν τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας (Ἱ. Μονὴ Πετράκη, ὁδὸς Ἰωάννου Γενναδίου 14, Ἀθήναι), πρὸς κατατόπισιν αὐτῶν ἐπὶ τῶν ὄρων τοῦ Διαγωνισμοῦ.

Ἐκ τῆς Κεντρικῆς Διευθύνσεως
τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας

ΕΚΚΛΗΣΙΑ,

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ
Ἐκδιδόμενον κατὰ δεκαπενθήμερον

ΕΠΟΠΤΕΥΟΥΣΑ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

† Ὁ Ἀθηνῶν **ΘΕΟΚΛΗΤΟΣ**

† Ὁ Ἀττικῆς καὶ Μεγαρίδος **ΙΑΚΩΒΟΣ**

† Ὁ Βερροίας καὶ Ναουσῆς **ΚΑΛΛΙΝΙΚΟΣ**

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΘΕΟΔΟΣΙΟΣ Κ. ΣΠΕΡΑΝΤΣΑΣ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Θεοδ. Κ. Σπεράντσα, Ἄς εὐχθῶμεν.

Σεβ. Μητροπ. Σάμου Εἰρηναίου, Ὑπόμνημα περὶ τῆς βυζαντινῆς μουσικῆς.

Ἰωάννου Καμρίρη, Καθηγητοῦ τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν, Ἐκ τῆς Ἐκκλησιολογίας τοῦ Μεγ. Βασιλείου (Ε').

Βασιλείου Χ. Ἰωαννίδου, Καθηγ. τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν, Ἡ ἐν Ἐβρίαν τῆς Γαλλίας Διάσκεψις τοῦ Τμήματος τοῦ Παγκοσμίου Συμβουλίου τῶν Ἐκκλησιῶν «Διεκκλησιαστικὴ Βοήθεια καὶ Προσφυγικὴ Ὑπηρεσία».

Σεβ. Μητροπ. Μελίτης Ἰακώβου, Ἡ Διαθήκη τοῦ Πατριάρχου Ἀντιοχείας Ἀλεξάνδρου τοῦ Γ'.

Θεοδ. Κ. Σπεράντσα, Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Ἀμερικῆς Μιχαήλ (†).

Φωτίου Κόντογλου, «Ἡ βυζαντινὴ Ἑλλάς».

Παρατηρήσεων στήλη.

Ἐκκλησιαστικὰ Χρονικά.

Προκηρύξεις ἐκλογῆς ἱερέων.

Ἐκ τοῦ Τυπογραφείου τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος. Ἐν Ἀθήναις, Ἰαίου 1.